

ΚΡΙΤΙΚΗ

Η φωνή του λαού

ΚΡΙΤΙΚΗ – Τεύχος Νο.23

1978

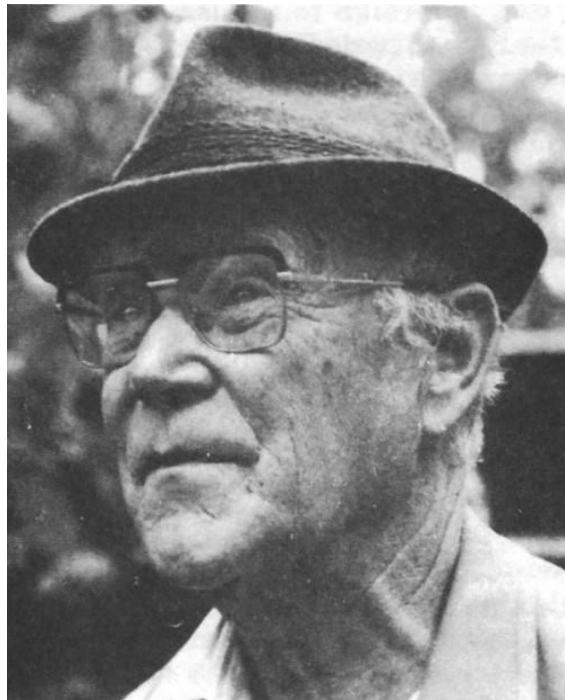
Τις Επιστόφερσεν

Το Ψέμα του Άουσβιτς

Η Πύλη του στρατοπέδου συγκέντρωσης στο Άουσβιτς

Συγγραφέας

Τις Χριστόφερσεν (Thies Christophersen)
(27 Ιανουαρίου 1918 – 13 Φεβρουαρίου 1997)

Ο Τις Χριστόφερσεν (27 Ιανουαρίου 1918 – 13 Φεβρουαρίου 1997) ήταν Γερμανός εθνικοσοσιαλιστής εκδότης, αξιωματικός των SS και λογοτέχνης που αρνούνταν το Ολοκαύτωμα. Ο ακτιβισμός του, που περιελάμβανε την υποστήριξη της εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας και των συνεδριάσεων του Ράιχσταγκ, θεωρείται γενικά πρώιμος πρόδρομος του κινήματος Reichsbürger.¹

Πρώτα χρόνια

Ο Χριστόφερσεν γεννήθηκε στο Κίελο από μια αγροτική οικογένεια που κατοικούσε στο Κέλμπερχαγκεν κοντά στο Μόρκιρχ. Αφού ολοκλήρωσε την υποχρεωτική σχολική φοίτηση, εκπαιδεύτηκε στη γεωργία για να γίνει αγρότης πλήρους απασχόλησης.

Εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα

Το 1931, ο Χριστόφερσεν εντάχθηκε στη «Γερμανική Νεολαία» (Deutsches

1. Οι Reichsbürgerbewegung, «Κίνημα Πολιτών του Ράιχ» ή «Πολίτες του Ράιχ» είναι αρκετές αντισυνταγματικές αναθεωρητικές ομάδες και άτομα στη Γερμανία και αλλού που απορρίπτουν τη νομιμότητα του σύγχρονου γερμανικού κράτους, της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας, υπέρ του Γερμανικού Ράιχ.

Jungvolk), μια οργάνωση της Νεολαίας του Χίτλερ. Στις 25 Οκτωβρίου 1937, εντάχθηκε στο εθνικοσοσιαλιστικό Κόμμα (αριθμός NSDAP 4.765.641). Το φθινόπωρο του 1939, ο Χρίστοφερσεν κατατάχθηκε στη Βέρμαχτ για να υπηρετήσει σαν στρατιώτης στο Δυτικό Μέτωπο κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, αλλά απολύθηκε από την πολεμική υπηρεσία τον επόμενο χρόνο λόγω τραυματισμού στο πρόσωπο. Μετά την επανατοποθέτησή του σε δημόσια υπηρεσία στην κατεχόμενη από τη Γερμανία Ουκρανία, ο Χρίστοφερσεν εντάχθηκε στα ένοπλα-SS (Waffen-SS) το 1943, όπου έλαβε τον βαθμό του «ειδικού ηγέτη» (με ικανότητες εμπειρογνώμονος στο πολιτικό τομέα) Sonderführer.

Μέχρι το 1944, ο Χρίστοφερσεν εργαζόταν για το ερευνητικό τμήμα του Κεντρικού Γραφείου των SS. Τον Ιανουάριο του ίδιου έτους, τοποθετήθηκε στο πρόγραμμα παραγωγής φυσικού καουτσούκ του Γιόακιμ Σίζαρ, στον τομέα κηπουρικής των εγκαταστάσεων κτηνοτροφικής φάρμας στο Ράισκο, ένα στρατόπεδο κοντά στο Άουσβιτς, το οποίο βρισκόταν τρία χιλιόμετρα (1,9 μίλια) από τον χώρο καλλιέργειας. Το προσωπικό αναγνώρισε τον Χρίστοφερσεν σαν επόπτη στα ρωσικά θερμοκήπια με πικραλίδες, όπου συχνά δούλευε με τις περίπου 300 κρατούμενες που εργάζονταν σαν κηπουρές, οι οποίες του είχαν δώσει το παρατσούκλι «Λόχερ» (τρυπητής). Διάλεγε προσωπικά αρκετές από αυτές για την εργασία κατά την επιλογή, καθώς και αρκετούς γύφτους κρατούμενους που έπαιζαν μουσική κατά την εντολή του.

Σύμφωνα με τον Χρίστοφερσεν, λίγο μετά την άφιξή του στο Άουσβιτς, είχε ενημερωθεί για μια μαζική καύση Ιουδαίων κρατουμένων από μια Πολωνή υπηρέτρια του στρατοπέδου ονόματι Όλγα. Όταν ρώτησε συναδέλφους του μέλη των SS σχετικά με αυτό, ο Χρίστοφερσεν δήλωσε ότι του απάντησαν «μην δίνετε σημασία σε αυτές τις φήμες». Αυτός επέμεινε ότι, αν σε κοντινή απόσταση από την περιοχή γινόταν μαζικές δολοφονίες, θα τις είχε εντοπίσει και ότι ποτέ δεν ήταν μάρτυρας ή ενημερώθηκε για τέτοια περιστατικά. Σε ένα υπόμνημα, ο Χρίστοφερσεν έγραψε ότι «δεν βίωσε καμία φρικαλεότητα ή εκτέλεση και ούτε [πρόσεξε] θαλάμους αερίων ούτε φλόγες από καμινάδες κρεματορίων», περιγράφοντας τη δική του διαμονή σαν «ευχάριστη». Αν και δεν έφυγε ποτέ από το Ράισκο κατά τη διάρκεια της δωδεκάμηνης θητείας του, στο βιβλίο του «Το ψέμα του Άουσβιτς», ισχυρίστηκε ότι είχε περιηγηθεί σε ολόκληρο το Άουσβιτς II-Μπίρκεναου και το Μόνοβιτς, και ότι οι κρατούμενοι ήταν καλοταϊσμένοι, τραγουδούσαν ενώ εργάζονταν και ότι οι Ιουδαίοι εργάτες ντύνονταν με «κομψά κλεμμένα ρούχα». Ο Χρίστοφερσεν αναγνώρισε τις ανθυγιεινές και υπερπλήρεις συνθήκες στο Μπίρκεναου, αλλά υπερασπίστηκε την παρουσία παιδιών των κρατουμένων στο στρατόπεδο, δηλώνοντας ότι ήταν «πιο ευγενικό» από τις εθνικοσοσιαλιστικές αρχές να τα κρατήσουν με τους συλληφθέντες γονείς τους. Αρνήθηκε επίσης ότι το Άουσβιτς είχε καταναγκαστική εργασία, ισχυριζόμενος ότι η επιλογή ήταν απλώς μια εθελοντική διαδικασία για τους κρατούμενους που «ήθελαν να απασχοληθούν». Περιέγραψε περαιτέρω τους κρατούμενους, ιδιαίτερα τους Πολωνούς και τους Ιουδαίους, σαν αντικομμουνιστές που «προσεύχονταν για τη νίκη της Γερμανίας».

Σταδιοδρομία

Το 1945, μετά την παράδοση της εθνικοσοσιαλιστικής Γερμανίας, ο Χρίστοφερσεν επέστρεψε στο Κίελο, όπου αρχικά ανέλαβε την κυριότητα του

αγροκτήματος του πατέρα του, δημοσιεύοντας επίσης άρθρα για τη γεωργία σαν γεωργικός δημοσιογράφος. Κατά τη διάρκεια της δεκαετίας του 1950, ο Χριστόφερσεν εντάχθηκε και αποχώρησε διαδοχικά από πολλά κόμματα, αρχικά το Χριστιανοδημοκρατικό κόμμα CDU, στη συνέχεια το εθνικοσυντηρητικό Γερμανικό Κόμμα και για λίγο το εθνικοσοσιαλιστικό κόμμα NPD, τα οποία κατήγγειλε σαν «πολύ δημοκρατικά, πολύ χαλαρά».

Το 1965, ο Χριστόφερσεν έγραψε και δημοσίευσε το μηνιαίο πολεμικό περιοδικό Deutscher Bauer (Γερμανός Αγρότης), το οποίο ήταν πολιτικά ευθυγραμμισμένο με την τοπική ένωση αγροτών με πλειοψηφία στο CDU. Παρά το μικρό αναγνωστικό του κοινό, περίπου 2000 άτομα, και την τοπικά περιορισμένη κυκλοφορία του, το περιοδικό πουλήθηκε το 1968 στις 17 Ιουνίου στον Γκέρχαρντ Φράι, ο οποίος το δημοσίευσε ως μέρος της εφημερίδας του, Deutsche National-Zeitung. Το 1969, παρέδωσε τον έλεγχο του αγροκτήματός του στον γιο του και ίδρυσε το φυλλάδιο Die Bauernschaft (Η Αγροτική Κοινότητα), στο οποίο ο Χριστόφερσεν διέδιδε περαιτέρω υλικό που αρνούνταν το Ολοκαύτωμα. Το φυλλάδιο διανεμήθηκε μέσω ενός ιδιόκτητου εκδοτικού οίκου, του Kritik-Verlag, και του βιβλιοπωλείου Nordwind. Στα γραπτά του, ο Χριστόφερσεν κατήγγειλε το γερμανικό σύνταγμα, κατηγόρησε τους φιλοξενούμενους εργάτες ότι «οπλίζουν τη φυσική τους γονιμότητα» και ζήτησε την εγκαθίδρυση ενός Τέταρτου Ράιχ.

Καθ' όλη τη διάρκεια της δεκαετίας του 1960 και του 1970, δημιούργησε στενές επαφές, τόσο στο εσωτερικό όσο και στο εξωτερικό, με άλλους υποστηρικτές του «ψεύδους του Άουσβιτς», όπως οι Ούντο Βαλέντι, Ρόμπερτ Φάουρισον, Ντέιβιντ Ίρβινγκ, Όττο Ερνστ Ρέμερ και Φλορεντίν Ροστ βαν Τόνινγκεν, καθώς και με την Stille Hilfe (Σιωπηλή Βοήθεια), μια οργάνωση που βοηθούσε εθνικοσοσιαλιστές ακτιβιστές. Ο Χριστόφερσεν εμφανίστηκε σαν μάρτυρας στη δίκη του Ερνστ Τσούντελ στον Καναδά.

Τον Ιούλιο του 1972, ο Χριστόφερσεν κέρδισε την εθνική προσοχή όταν πέταξε δημόσια ένα φορτηγό γεμάτο κοπριά στις πύλες του «Fridericianum» στο Κάσελ σε ένδειξη διαμαρτυρίας για την έκθεση «documenta 5» που φιλοξενούνταν εκεί. Επέκρινε την έκθεση σαν «δυτική παρακμή» και «σπατάλη κρατικών κονδυλίων», διακηρύσσοντας την αντίθεσή του στην «δημόσια προώθηση των γυναικών» και διαφήμιζε το φυλλάδιό του Die Bauernschaft.

Στις 23 Μαΐου 1975, ο Χριστόφερσεν, μαζί με τον Μάνφρεντ Ρέντερ, οργάνωσαν μια συγκέντρωση στο «Deutsches Haus» στο Φλένσμπουργκ, στην οποία συμμετείχαν περίπου 60 υποστηρικτές. Η ημερομηνία είχε επιλεγεί επειδή συνέπεσε με την 30ή επέτειο κατά την οποία η εναπομείνασα εθνικοσοσιαλιστική ηγεσία, συμπεριλαμβανομένου του Καρλ Ντένιτς, αρχηγού του κράτους μετά την αυτοκτονία του Χίτλερ, παραδόθηκε για να συλληφθεί από τις συμμαχικές δυνάμεις. Ο Χριστόφερσεν είχε λάβει ειδοποίηση από τους δημοτικούς αξιωματούχους ότι μια τέτοια συγκέντρωση θα απαγορευόταν λόγω του αντισυνταγματικού της χαρακτήρα, αλλά ο Χριστόφερσεν ισχυρίστηκε ότι ήθελε να περιμένει μέχρι να αρχίσει η συγκέντρωση για να ενημερώσει τους οπαδούς του. Κατά τη διάρκεια της συγκέντρωσης, ο Χριστόφερσεν διακήρυξε ότι η τρέχουσα κυβέρνηση ήταν παράνομη και ότι θεωρούσε τον Καρλ Ντένιτς, ο οποίος είχε έκτοτε αποφυλακιστεί και είχε συνταξιοδοτηθεί χωρίς περαιτέρω πολιτική εμπλοκή, τον πραγματικό ηγέτη, ισχυριζόμενος ότι η σύλληψή του από τους Συμμάχους ήταν παράνομη. Ο Χριστόφερσεν συνέχισε λέγοντας ότι αυτός και οι ψηφοφόροι του ήταν η επόμενη κυβέρνηση υπό τον Ντένιτς, το αυτοαποκαλούμενο «Reichstag zu Flensburg», το οποίο, όπως είπε, συνεδρίαζε τακτικά

σε προσπονητές συναντήσεις βιβλίων. Η συγκέντρωση έγινε αντικείμενο πικετοφορίας από προοδευτικούς αντιδιαδηλωτές που φώναζαν «Έξω οι Ναζί», ενώ το πλήθος του Χριστόφερσεν φώναζε «Κάτω οι δημοκράτες, κάτω τα κόκκινα αποβράσματα». Η συγκέντρωση του Χριστόφερσεν αρχικά είχε σα στόχο να φτάσει στη Ναυτική Σχολή Μίρβικ, όπου ο Ντένιτς και η συνοδεία του συνελήφθησαν μετά τον πόλεμο, αλλά εμποδίστηκαν από την αντιδιαμαρτυρία και την αστυνομία. Οι δεξιοί διαδηλωτές τραγούδησαν τον εθνικό ύμνο της Γερμανίας, συμπεριλαμβανομένης της συνήθως παραλειπόμενης πρώτης και δεύτερης στροφής, και άρχισαν να ανάβουν πυρσούς και να καίνε τις σημαίες των Ηνωμένων Πολιτειών και του Ηνωμένου Βασιλείου. Η αστυνομία στη συνέχεια διέκοψε τη συγκέντρωση, συλλαμβάνοντας τον Χριστόφερσεν και τον Ρέντερ για λίγες ώρες πριν τους αφήσει ελεύθερους.

Στις 26 Μαΐου 1975, μαζί με έναν κύκλο περίπου 50 άλλων, συμπεριλαμβανομένου του Ρέντερ, ο Χριστόφερσεν διοργάνωσε μια συνάντηση σε μια παμπ στο Πάντμποργκ, μια δανική πόλη κοντά στα σύνορα Σλέσβιχ-Χόλσταϊν, για να αποφύγει προβλήματα με τις γερμανικές αρχές. Δύο δημοσιογράφοι του NDR, ο Γιούργκεν Ντέτλεφσεν και ο Θίμαρ Χάμπαχ, παρευρέθηκαν επίσης για να καλύψουν το θέμα για το τοπικό ραδιόφωνο. Ο Ρέντερ τηλεφώνησε στον Ντένιτς για να τον ρωτήσει αν θα μπορούσε να συμμετάσχει μαζί τους σαν επικεφαλής του συμβουλίου τους, αλλά ο Ντένιτς αρνήθηκε, λέγοντας ότι δεν θεωρούσε τον εαυτό του κάτοχο του αξιώματος. Ο Ρέντερ το εξέλαβε αυτό σαν ένδειξη ότι το αξίωμα ήταν κενό και αμέσως διεξήγαγε εκλογές για τον «διάδοχο» του Ντένιτς, σε μια διαδικασία που σαφώς δεν ήταν δημοκρατική, αλλά αντ' αυτού ένα αρχαίο γερμανικό ισοδύναμο νόμου που ονομαζόταν *Germanische Volksordnung* (Γερμανική λαϊκή τάξη) που επέτρεπε μόνο σε «ίσους» να ψηφίσουν. Πριν συμβεί αυτό, ο ιδιοκτήτης της παμπ διέταξε την ομάδα να φύγει, λέγοντας ότι δεν είχε ενημερωθεί ότι η κράτηση του Χριστόφερσεν συνεπαγόταν συνέλευση. Η ομάδα αποχώρησε αφού ο Ρέντερ διακήρυξε ότι «λαμβάνουμε υπόψη ότι ούτε η Δανία έχει ελευθερία λόγου», αποκαλώντας τη χώρα «αντίθετη στα αντιπροποκρατικά μέτρα» και «εύκολα υποκύπτουσα στην πίεση των μέσων ενημέρωσης». Η συνάντηση συνεχίστηκε κατ' ιδίαν στη Γερμανία, σε ένα αγρόκτημα οπαδών στο Κράγκστεντ, όπου η ομάδα ίδρυσε το «*Freiheitsbewegung Deutsches Reich*» (FDR) για να φιλοξενήσει μελλοντικές ετήσιες συναντήσεις. Σε γραπτά του Ιουλίου 1975 της *Die Bauernschaft*, ο Χριστόφερσεν ανακοίνωσε ότι το «*Reichstag zu Flensburg*» βρισκόταν πλέον σε αυτοεπιβαλλόμενη εξορία. Ενώ είχε προγραμματιστεί η οργάνωση να έχει έδρα τη Βιέννη, το κίνημα τελικά φιλοξένησε μόνο δύο ακόμη εκδηλώσεις το 1977 και το 1978, και οι δύο στο Ρέγκενσμπουργκ, κατά τις οποίες ο Χριστόφερσεν και ο Ρέντερ επαίνεσαν τον Αδόλφο Χίτλερ σαν «ειρηνοποιό» και ανακήρυξαν τους Ιουδαίους «κύριο εχθρό του γερμανικού λαού». Στις συναντήσεις συμμετείχε σε μεγάλο βαθμό ο στενός κύκλος του Χριστόφερσεν και η δεξιά μαχητική ομάδα *Wehrsportgruppe Hoffmann*, η οποία παράλληλα ανέλαβε και την ασφάλεια της εκδήλωσης, στέκοντας φρουροί ντυμένοι με ψεύτικες στρατιωτικές στολές. Περαιτέρω συναντήσεις ακυρώθηκαν από το υπουργείο Δικαιοσύνης του κρατιδίου της Βαυαρίας λόγω αντιδιαμαρτυριών.

Το 1976, ο Χριστόφερσεν κατηγορήθηκε μαζί με τον Ρέντερ για διάδοση εθνικοσοσιαλιστικής προπαγάνδας και προσβολή του κράτους, για την οποία ο Χριστόφερσεν τιμωρήθηκε με πρόστιμο 1500 γερμανικών μαρκών. Το 1980, κατηγορήθηκε μαζί με τον Μίκαελ Κύνεν για Λαϊκή Προπαγάνδα σχετικά με υλικό των εθνικοσοσιαλιστικών απολογητών, αλλά η διαδικασία εναντίον του

Χριστόφερσεν σταμάτησε. Ο Χριστόφερσεν χρειάστηκε να συνοδευτεί εκτός των εγκαταστάσεων όταν η ασφάλεια τον έπιασε να προσπαθεί να ουρήσει στον τοίχο του δικαστηρίου. Ο Χριστόφερσεν μετακόμισε στο Βέλγιο το 1981, όπου συνέχισε να εκδίδει την εφημερίδα Die Bauernschaft. Οι βελγικές αρχές τον συνέλαβαν στις 23 Αυγούστου 1983 και τον παρέδωσαν στη γερμανική αστυνομία την ίδια ημέρα για ποινικές κατηγορίες που σχετίζονταν με το περιεχόμενο του φυλλαδίου του. Η δίκη του διεξήχθη τον Οκτώβριο του 1983, όπου καταδικάστηκε σε συνολικά δεκαεπτά μήνες φυλάκισης για εγκλήματα μίσους και δυσφήμιση της μνήμης νεκρών (σχετιζόμενη με γραπτά γνωστών εθνικοσοσιαλιστών και ένα αυτογραφόμενο άρθρο που χαρακτήριζε τον οργανωτή της συνωμοσίας της 20ής Ιουλίου Κλάους φον Στάουφενμπεργκ προδότη). Η ακροαματική διαδικασία έγινε με πικετοφορία από υποστηρικτές του Μετώπου Δράσης Εθνικοσοσιαλιστών/Εθνικών Ακτιβιστών του Κύνεν.

Το 1986, μετά την έκδοση εντάλματος σύλληψής του για υποκίνηση βίας και φυλετικού μίσους, ο Χριστόφερσεν διέφυγε από τη χώρα στο Κόλουντ της Δανίας. Μετακόμισε στο Κόλουντ, ένα χωριό περίπου χιλίων κατοίκων, που βρίσκεται δύο χιλιόμετρα από τα γερμανικά σύνορα, για να ζήσει κοντά στον επιχειρηματικό του συνεργάτη Χένρι Κρογκ Πέντερσεν, έναν συνάδελφο αξιωματικό των SS που συνεργάστηκε με τον Κρίστοφερσεν στο Άουσβιτς, και τον γιο του Πέντερσεν, Χανς, έναν γιατρό που του είχε αφαιρεθεί η άδεια ασκήσεως επαγγέλματος και έχασε την άδειά του για «ανήθικη πρακτική». Και οι δύο άνδρες έλαβαν οικονομική υποστήριξη από περιφερειακές εθνικοσοσιαλιστικές οργανώσεις. Περιέγραψε τις γερμανικές δικαστικές διαδικασίες εναντίον του σαν «δίωξη για τις πεποιθήσεις κάποιου, όπως ακριβώς και οι πρώτοι Χριστιανοί». Οι δανικές αρχές δεν ήταν πρόθυμες να εκδώσουν τον Χριστόφερσεν, καθώς είχε έγκυρη άδεια παραμονής και είχε υποβάλει αίτηση για πολιτικό άσυλο. Παρά τις επανειλημμένες επικοινωνίες μεταξύ Γερμανίας και Δανίας, ο Χριστόφερσεν πέρασε τα επόμενα 10 χρόνια στη χώρα. Οι προσπάθειες διοργάνωσης εθνικοσοσιαλιστικών συγκεντρώσεων απορρίφθηκαν από τα τοπικά συμβούλια αυτοδιοίκησης.

Στο Κόλουντ ίδρυσε τον εκδοτικό οίκο Kollund-Verlag (Εκδοτικός Οίκος Κόλουντ), ο οποίος διένειμε υλικό αρνησικυρίας σε όλο τον κόσμο. Εμφανίστηκε σε δύο βίντεο, στα οποία ισχυρίστηκε ότι ήταν προνόμιο για τους κρατούμενους να κρατούνται στο Άουσβιτς. Σύμφωνα με τον Χριστόφερσεν, τους φέρθηκαν άριστα και τους δόθηκε η ευκαιρία να τοποθετηθούν σε ομάδες εργασίας κατάλληλες για τα επαγγέλματά τους, αποκαλώντας το «πρόγραμμα θρησκευτικής-πολιτιστικής υποστήριξης». Η εφημερίδα Die Bauernschaft (Η Αγροτική Κοινότητα) κατασχέθηκε από τις αρχές αρκετές φορές, πρώτα το 1978 και τελευταία το 1994. Το 1995 τα δικαιώματα διανομής για αυτό το σύνολο εκδόσεων πέρασαν στον Ερνστ Τσούντελ στον Καναδά, αλλά παραιτήθηκε από αυτά μόλις ένα χρόνο αργότερα.

Στην ταινία Die Auschwitz-Lüge und ihre Folgen (Το ψέμα του Άουσβιτς και οι συνέπειές του) πήρε συνέντευξη από τον Ερνστ Τσούντελ.

Την 1η Οκτωβρίου 1994, η δανική «Antifa» ξεκίνησε δημόσιες διαμαρτυρίες κατά της συνεχιζόμενης παραμονής του Χριστόφερσεν στη Δανία, με την υποστήριξη άλλων κατοίκων. Φοβούμενος ότι αυτό θα μπορούσε να οδηγήσει στην έκδοσή του, καθώς δεν του είχε χορηγηθεί ποτέ άσυλο ούτε δανική υπηκοότητα, ο Χριστόφερσεν έφυγε από το Κόλουντ τον Απρίλιο του 1995 λόγω παραπόνων ντόπιων. Παρέμεινε στο νησί Φιονία για ένα μήνα πριν φύγει από τη Δανία ταξιδεύοντας στην Ευρώπη για το υπόλοιπο του έτους. Μετακόμισε στο Ηνωμένο Βασίλειο και στη συνέχεια στο Βέλγιο πριν εγκατασταθεί στην Ελβετία, από όπου απελάθηκε στις αρχές του 1996. Αφού

πέρασε μερικούς μήνες στην Ισπανία, αναγκάστηκε να επιστρέψει στη Γερμανία, όπου συνελήφθη στα τέλη Ιανουαρίου 1997. Ο Χριστόφερσεν δικάστηκε για τις κατηγορίες του 1986, αλλά κρίθηκε ακατάλληλος για κράτηση λόγω της προχωρημένης ηλικίας και της κακής υγείας του.

Θάνατος

Ο Χριστόφερσεν πέθανε στις 13 Φεβρουαρίου 1997 στο γηροκομείο Ερρίκος Ντυνάν-Χάιμ στο Μόλφζεε, λιγότερο από δύο εβδομάδες μετά την εμφάνισή του στο δικαστήριο. Μια δημόσια επιμνημόσυνη δέηση σε ένα νεκροταφείο στο Φλένσμπουργκ είχε προγραμματιστεί από τους συγγενείς του Χριστόφερσεν και αρχικά έλαβε άδεια από την πόλη, αλλά η τελετή ακυρώθηκε αφού η αστυνομία του Σλέσβιχ-Χόλσταϊν ανακάλυψε ότι 300 εθνικοσοσιαλιστές είχαν προγραμματίσει να παραστούν στην εκδήλωση. Η νεκρολογία του Χριστόφερσεν, γραμμένη από το Ελεύθερο Γερμανικό Εργατικό Κόμμα, χρησιμοποίησε μια παραλλαγή της φράσης «Ewig lebt der Toten Tatenruhm» (Η δόξα των νεκρών ζει για πάντα), που χρησιμοποιούνταν συνήθως κατά τη εθνικοσοσιαλιστική εποχή και αργότερα από τους νεο-εθνικοσοσιαλιστές για να θρηνησουν τους νεκρούς Γερμανούς μάρτυρες.

Πίνακας Περιεχομένων

Φρικιαστική Προπαγάνδα κατά της Γερμανίας	9
Πρόλογος από τον δικηγόρο Μάνφρεντ Ρέντερ	11
Πρόλογος από τον δρ. Βίλχελμ Στάγκλιχ	16
Το ψέμα του Άουσβιτς	21
Ο εκβιασμός της σιωπής	22
Ρωσική πικραλίδα	25
Η ζωή στο στρατόπεδο	27
Όλγα – Ο συγγραφέας δέχεται επίσκεψη από τη σύζυγό του	31
Το στρατόπεδο εξόντωσης;	33
Επίλογος	42
Η μαρτυρία του δρ. Γκέοργκ Κόνραντ Μόργκεν	43
Δεν υπάρχουν «Θάλαμοι αερίων»	44
Κάτι τέτοια γίνονται πιστευτά	48
Καταθέσεις πρώην κρατουμένων των στρατοπέδων συγκέντρωσης	52
Η «Άξελ Σπρίνγκερ» δεν θέλει μάρτυρες	55
Γράμματα αναγνωστών	56
«Ψεύτικη προπαγάνδα» – Αλλά από ποιον;	62

Φρικιαστική Προπαγάνδα κατά της Γερμανίας

ΦΡΙΝΤΡΙΧ ΓΚΡΙΜ (1888-1959)

Η ΑΡΡΩΣΤΙΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

Η καταστροφική επίδραση της προπαγάνδας δυσκολεύει τους ανθρώπους, ακόμη και αυτούς που έχουν καλές προθέσεις, να αναγνωρίσουν και να κρίνουν τα αληθινά γεγονότα της εποχής μας. Μας προβλημάτιζε ήδη από τα τελευταία χρόνια του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου και μετά.

«Τον Μάιο του 1945, λίγες μέρες μετά την κατάρρευση, είχα μια αξέχαστη συζήτηση με έναν σημαντικό εκπρόσωπο της αντίθετης πλευράς. Μου συστήθηκε σαν καθηγητής πανεπιστημίου της χώρας του, που ήθελε να συζητήσει μαζί μου τα ιστορικά θεμέλια του πολέμου. Είχαμε μια πολύ υψηλού επιπέδου συζήτηση. Ξαφνικά άπλωσε και μου έδειξε τα φυλλάδια που ήταν πάνω στο τραπέζι μπροστά μου, φυλλάδια με τα οποία είχαμε κατακλυστεί τις πρώτες μέρες μετά την παράδοση και τα οποία αφορούσαν κυρίως τις φρικαλεότητες στα στρατόπεδα συγκέντρωσης. “Τι λέτε γι’ αυτά;” με ρώτησε. Και εγώ απάντησα: “Οραντούρ και Μπούχενβαλντ; Περιμένετε σε μένα να βρείτε δεκτικά αυτιά χωρίς να με πείσετε. Είμαι δικηγόρος και καταδικάζω την αδικία όπου κι αν τη συναντώ, αλλά κυρίως όταν συμβαίνει από την πλευρά μας. Ξέρω όμως να διακρίνω τη διαφορά μεταξύ των γεγονότων και της πολιτικής χρήσης που κάνετε με αυτό. Ξέρω τι είναι η προπαγάνδα της φρίκης. Μετά τον Πρώτο Παγκόσμιο Πόλεμο, διάβασα όλες τις δημοσιεύσεις των εμπειρογνομώνων σας για αυτό το θέμα, τα γραπτά του γραφείου του Νόρθκλιφ, το βιβλίο του Γάλλου υπουργού Οικονομικών Λουί-Λουσιέν Κλοτζ, ‘Από τον Πόλεμο στην Ειρήνη’ στο οποίο περιγράφει πώς επινοήθηκε το παραμύθι για τα κομμένα χέρια των παιδιών και ποια ήταν τα οφέλη από αυτό, τα ενημερωτικά ημερολόγια του περιοδικού ‘Crapouillot’, στο οποίο συγκρίνει την προπαγάνδα των φρικαλεοτήτων του 1870 με εκείνη του 1914/18, και τέλος το κλασικό βιβλίο του Άρθουρ Πόνσονμπι, ‘Το Ψέμα στον Πόλεμο’. Εκεί αποκαλύπτεται ότι ακόμη και κατά τη διάρκεια του προηγούμενου πολέμου, υπήρχαν περιοδικά στα οποία δημιουργούνταν τεχνητές στοίβες από πτώματα χρησιμοποιώντας φωτομοντάζ με κούκλες. Αυτές οι εικόνες διανεμήθηκαν. Σε αυτές τις εικόνες όμως η υπογραφή έλειπε. Αργότερα όμως, όταν χρειάστηκε το κέντρο προπαγάνδας την έδωσε τηλεφωνικά.»

Έτσι, έβγαλα ένα από τα φυλλάδια, που υποτίθεται ότι απεικόνιζε σωρούς από πτώματα από τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, και το έδειξα στον επισκέπτη μου, ο οποίος με κοίταξε έκπληκτος. Και συνέχισα: «Δεν μπορώ να φανταστώ ότι σε αυτόν τον πόλεμο, όπου όλα τα όπλα έχουν τελειοποιηθεί, αυτό το όπλο που δηλητηριάζει τα μυαλά, αυτό το όπλο που έκρινε τον πρώτο πόλεμο, θα μπορούσε να είχε παραμεληθεί. Ξέρω και περισσότερα γι’ αυτό! Τους τελευταίους μήνες πριν την κατάρρευση διάβαζα καθημερινά τον ξένο Τύπο. Υπήρχαν αναφορές από ένα κεντρικό γραφείο για τις γερμανικές θηριωδίες. Αυτό γινόταν εκ περιτροπής. Αναφέρονταν η μία κατεχόμενη περιοχή μετά την άλλη, σήμερα η Γαλλία, αύριο η Νορβηγία, μετά το Βέλγιο, η Δανία, η Ολλανδία, η Ελλάδα, η Γιουγκοσλαβία και η Τσεχοσλοβακία. Στην αρχή, υπήρχαν εκατοντάδες θάνατοι στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, μετά,

όταν έξι εβδομάδες αργότερα, η ίδια χώρα ήταν η επόμενη, είχε χιλιάδες νεκρούς, μετά δεκάδες, μετά εκατοντάδες χιλιάδες. Και τότε σκέφτηκα: Αυτό το πληθωριστικό νούμερο δεν μπορεί να φτάσει τα εκατομμύρια!»

Έπειτα πήρα ένα άλλο φυλλάδιο: «Ορίστε το εκατομμύριο!» Τότε ο επισκέπτης μου ξέσπασε, «Βλέπω ότι βρήκα κάποιον ειδικό. Τώρα θέλω να σας πω ποιος είμαι. Δεν είμαι καθηγητής πανεπιστημίου. Είμαι από το αρχηγείο για το οποίο μιλήσατε. Εδώ και μήνες, κάνω αυτό που περιγράψατε σωστά: προπαγάνδα φρικαλεότητας – και με αυτήν, έχουμε κερδίσει την απόλυτη νίκη». Και εγώ απάντησα: «Το ξέρω, και τώρα πρέπει να σταματήσετε!» Μου αντέτεινε: «Όχι, τώρα πραγματικά ξεκινάμε! Θα συνεχίσουμε αυτή την προπαγάνδα της φρίκης, θα την κλιμακώσουμε, μέχρις ότου κανένας δεν θα πιστεύει ούτε μια καλή λέξη για τους Γερμανούς, μέχρις ότου καταστραφεί ό,τι συμπάθειες είχαν σε άλλες χώρες, και μέχρις ότου οι ίδιοι οι Γερμανοί θα είναι τόσο μπερδεμένοι, που δεν θα ξέρουν πια τι κάνουν!» Έκλεισα τη συζήτηση: «Τότε θα αναλάβετε μια μεγάλη ευθύνη!»

(Από το βιβλίο του καθηγητή δρ. Φρίντριχ Γκριμ: «Πολιτική Δικαιοσύνη – η Ασθένεια της Εποχής μας», Εκδόσεις Βάλντεμαρ Σουτς (Waldemar Schütz), Πρωσικό Όλντεντορφ)

Πρόλογος από τον δικηγόρο Μάνφρεντ Ρέντερ

«Για όνομα του Θεού, μείνετε στην πορνογραφία και στην καταπολέμηση της ηθικής εξαχρείωσης, αλλά μην ανακατεύετε στην πολιτική. Και ποιο το νόημα να ασχολείστε με το παρελθόν; Δεν θέλετε να δικαιολογήσετε τον Εθνικοσοσιαλισμό ή να αρνηθείτε τα εγκλήματα του παρελθόντος, έτσι δεν είναι;»

Τέτοιες επίμονες εκκλήσεις προέρχονταν από πολύ καλούς φίλους μου, μετά την πρώτη Μαΐου, όταν συνέδεσα τη λέξη «Άουσβιτς» με την προπαγάνδα για τις φρικαλεότητες. Και ένας πραγματικά στενοχωρημένος πάστορας έγραψε: «Πρέπει να ομολογήσω ότι η στροφή σας προς τον δεξιό πολιτικό ριζοσπαστισμό με τρομάζει λίγο. Αλλά θα παραμείνω κοντά σας, αφού σας γνωρίζω».

Χάρηκα πολύ για την εμπιστοσύνη. Σοκαρίστηκα όταν ανακάλυψα ότι οποιαδήποτε δέσμευση για την αλήθεια και τη δικαιοσύνη για τη Γερμανία εξισώνεται με δεξιό πολιτικό ριζοσπαστισμό. Ναι, θα ήμουν ευτυχής να ξεχάσω το παρελθόν, αν όλες οι πλευρές υπόσχονταν αμοιβαία συγχώρεση και λήθη, όπως έγινε με τη συνθήκη ειρήνης μετά τον Τριακονταετή Πόλεμο. Τίποτα δεν μπορούσε να αλλάξει από αυτά ή να κυνηγηθεί. Πραγματικά, ένα ηρωικό κατόρθωμα χριστιανικού χαρακτήρα!

Αλλά ποια είναι η κατάσταση τώρα; Πού είναι η συγχώρεση, πού είναι η λήθη, πού είναι η γιατρεία; Μόνο από τη γερμανική πλευρά, ειδικά από τους εκτοπισμένους, προσφέρεται ξανά και ξανά και ενισχύεται με πράξεις. Αλλά τι κάνει η άλλη πλευρά;

Η κυβέρνηση του γερμανικού Ράιχ καθαιρέθηκε παράνομα. Γερμανοί αξιωματικοί, που δεν είχαν κάνει τίποτα άλλο παρά το καθήκον τους και ήταν κατά πολύ ανώτεροι από τους συμμάχους σε χαρακτήρα στραγγαλίστηκαν σαδιστικά, αλλά ούτε ένας στρατιώτης του εχθρού ή αντάρτης δεν δικάστηκε για εγκλήματα πολέμου. Η γερμανική δικαιοσύνη και η αναζήτηση της αλήθειας έγιναν αδύνατες. Μόνο οι νικητές είχαν τη δυνατότητα να δικάζουν και να γράφουν ιστορία. Σε κάθε άλλη χώρα απαγορεύτηκε αμέσως η δίωξη για εγκλήματα πολέμου. Αντίθετα, οι υποτιθέμενες πράξεις των Γερμανών όχι μόνο διώκονταν με τον πιο βάνουσο τρόπο και κατά παράβαση όλων των αρχών του διεθνούς δικαίου, αλλά ακόμη και η παραγραφή των λεγόμενων γερμανικών εγκλημάτων πολέμου και γενοκτονιών άρθηκε ρητά, έτσι ώστε να μπορεί ο καθένας να εκδικηθεί τους Γερμανούς μέχρι και την τελευταία μέρα.

Έτσι, οι μοχθηροί αντάρτες έγιναν εθνικοί ήρωες, και οι Γερμανοί αξιωματικοί που αντιστάθηκαν έγιναν εγκληματίες πολέμου.

Η ομοσπονδιακή κυβέρνηση διέταξε τη μη δημοσίευση ή την καταστροφή μιας 14τομης τεκμηρίωσης εγκλημάτων εναντίον Γερμανών αιχμαλώτων πολέμου και αμάχων.

Η Ισραηλινή πρωθυπουργός Γκόλντα Μείρ δήλωσε με αδιαμφισβήτητη σαφήνεια ότι δεν θα υπάρξουν ποτέ «πλήρως φυσιολογικές σχέσεις μεταξύ Γερμανίας και Ισραήλ». Πώς μπορούμε να αφήσουμε ένα παρελθόν να ξεχαστεί, όταν αναβιώνει καθημερινά και χρησιμοποιείται εναντίον του λαού μας;

Όλα τα σχολεία εξακολουθούν να διαδίδουν τις φρικτές ιστορίες για τα

στρατόπεδα συγκέντρωσης. Έτσι, υπό την αιγίδα του πρωθυπουργού της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Έσσης, παρουσιάζεται αυτή τη στιγμή στο Βισμπάντεν μια έκθεση με θέμα το «Στρατόπεδο Συγκέντρωσης Ζάξενχαουζεν», που παρουσιάζει τα ψέματα της προπαγάνδας, που έχουν διαψευσθεί εδώ και πολύ καιρό. Σε κάθε σχολείο και σε κάθε τάξη διαρρέει και θα διαβάζεται με τρόμο ότι στο Ζάξενχαουζεν το 1943 χτίστηκε ένας θάλαμος αερίων, παρόλο που έχει αποδειχθεί εδώ και καιρό ότι ποτέ δεν υπήρξαν θάλαμοι αερίων σε γερμανικό έδαφος. Είναι τρομακτικό να διαβάζεις ότι «μέρα και νύχτα, η άσχημη μυρωδιά της καμένης ανθρώπινης σάρκας» πλανιόταν πάνω από το στρατόπεδο. Παρόλο που ο Διεθνής Ερυθρός Σταυρός επισκεπτόταν τακτικά τα στρατόπεδα συγκέντρωσης μέχρι τον Μάρτιο του 1945 και δεν βρήκε ποτέ εγκαταστάσεις αερίων ή αποτέφρωσης, ούτε την άσχημη μυρωδιά. Επίσης, υποστηρίζεται ότι στο προαύλιο του Ζάξενχαουζεν όπου γινόταν οι ονομαστικές κλήσεις, κάθε άνδρας των SS είχε το «δικαίωμα» να χτυπάει έναν κρατούμενο μέχρι θανάτου!

Δυστυχώς, υπήρξαν βιαιότητες, αλλά διαπράττονταν σχεδόν αποκλειστικά από συγκρατούμενους και τους λεγόμενους κάπο. Εάν ένας άνδρας των SS ή ένας άλλος Γερμανός υπάλληλος διέπραττε αδίκημα εναντίον των κρατουμένων ή της περιουσίας τους, καταδικαζόταν στο στρατοδικείο. Τι συμφέρον θα μπορούσε να έχει ο πρωθυπουργός της Έσσης Άλμπερτ Όσβαλντ να προωθεί τέτοιου είδους ψέματα κατά της Γερμανίας;

Όλη η νεολαία των σχολείων μας δηλητηριάζεται με αυτά τα ψέματα για τους πατεράδες τους, για να βαθύνει ο μίσος μεταξύ των γενεών. Έτσι καταστρέφεις έναν λαό, ακολουθώντας τη συνταγή των παγκόσμιων συνωμοτών. Και εμείς, που γνωρίζουμε καλύτερα τα πράγματα, πρέπει να σιωπούμε; Και όποιος ισχυρίζεται ότι αυτό είναι χριστιανικό, στα μάτια μου, δεν είναι τίποτα άλλο παρά ένας άχρηστος δειλός και απατεώνας. Ο υπουργός παιδείας της Έσσης ανέθεσε στην Ιουδαία Χάνα Φογκτ να γράψει ένα βιβλίο για το παρελθόν της Γερμανίας, με τίτλο «Ενοχή ή Καταδίκη», το οποίο έχει ήδη εκδοθεί στην 11η έκδοσή του και διανέμεται σε όλους τους αποφοίτους δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης. Μια Ιουδαία είναι απίθανο να μπορέσει να αξιολογήσει αντικειμενικά το παρελθόν της Γερμανίας. Αυτό το βιβλίο όμως είναι ένα αριστούργημα της ιστορικής διαστρέβλωσης και της προπαγάνδας μίσους μεταμφιεσμένο σε επιστήμη, που επάξια κατατάσσεται στο πλευρό του κομμουνιστή και ακτιβιστή Βίλλι Μύντσενμπεργκ του αξεπέραστου δεξιότεχνου της αντιγερμανικής προπαγάνδας και της ψεύτικης προπαγάνδας, φώναζε στους υπαλλήλους του κάθε φορά που έγραφαν ένα άρθρο κατά της Γερμανίας: «Πολύ αδύναμο, πολύ αντικειμενικό! Χτυπήστε τους στο κεφάλι. Κάντε τον κόσμο να μείνει άναυδος από τη φρίκη. Κάντε τους τη δυσσομία του κόσμου. Κάντε τους ανθρώπους να τους καταριούνται και να τρέμουν από φρίκη!»

Δεν υπάρχει κανένα σοβαρό έγγραφο που να υπολογίζει τις συνολικές απώλειες του ιουδαϊκού πληθυσμού στον τελευταίο πόλεμο σε περισσότερες από 200.000. Αυτό σημαίνει ότι σε μια νύχτα στη Δρέσδη, πέθαναν περισσότεροι ανυπεράσπιστοι και αθώοι Γερμανοί, παιδιά, γυναίκες, ηλικιωμένοι και ιδιαίτερα τραυματίες, από όλα τα ιουδαϊκά στρατόπεδα συγκέντρωσης κατά την εθνικοσοσιαλιστική εποχή! Και οι συνολικές ιουδαϊκές απώλειες περιλαμβάνουν ακόμη και τον θάνατο από φυσικά αίτια. Αυτό καθιστά τις απώλειες σαν ποσοστό και σε απόλυτο βαθμό πολύ μικρότερες από κάθε άλλη εμπόλεμη δύναμη. Και οι παγκόσμιες ιουδαϊκές οργανώσεις είχαν ήδη κηρύξει ιερό πόλεμο στη Γερμανία μέχρι την ολοκληρωτική της εξό-

ντωση το 1933, όταν ακόμα ούτε ένας Ιουδαίος δεν είχε τραυματιστεί! Κι όμως, ο κόσμος φώναζε για τους νεκρούς Ιουδαίους. Αλλά καμία φωνή δεν ακούγεται για τη Δρέσδη και τα έξι εκατομμύρια Ανατολικογερμανούς που δολοφονήθηκαν στην πραγματικότητα. Καμία φωνή δεν ακούγεται για τα εκατομμύρια δολοφονημένων Γερμανών και Ευρωπαίων αιχμαλώτων πολέμου που πολέμησαν στο πλευρό μας. Καμία πινακίδα δεν αναφέρει τους 105.000 Γάλλους που δολοφονήθηκαν επειδή ήταν φιλικοί προς τους Γερμανούς. Δεν γίνονται ημέρες μνήμης για τους βάναντσα σφαγιασμένους Ολλανδούς, Δανούς, Βέλγους, Νορβηγούς, Ρουμάνους, Ρώσους, Κοζάκους και Ουκρανούς που εργάστηκαν ή πολέμησαν στο πλευρό των Γερμανών επειδή ήθελαν να σώσουν την Ευρώπη από τον Μπολσεβικισμό ή επειδή θεωρούσαν τη γερμανική κυριαρχία το μικρότερο κακό.

Για τα Γερμανικά Ομοσπονδιακά Ταχυδρομεία, αποτελεί λόγο άμεσης απόλυσης εάν ένας από τους εργαζόμενους τους αρνηθεί την δολοφονία Ιουδαίων με αέρια. Ένα δικαστήριο της Έσσης επιβεβαιώνει αυτή την «νομική» άποψη, διότι ένας εργαζόμενος δεν χρειάζεται να ανέχεται τέτοιες δηλώσεις, «οι οποίες είναι πέρα για πέρα απαράδεκτες».

Οποιοσδήποτε όμως απατεώνας σήμερα μπορεί να καυχηθεί ότι έχει διαπράξει δολιοφθορά ή προδοσία εναντίον της Γερμανίας.

Ένας αναγνώστης με ρώτησε, ανήσυχος, μήπως διέδιδε μια νέα μορφή αντισημιτισμού; Ακριβώς το αντίθετο! Διασφαλίζω ότι οι Ιουδαίοι πρέπει να αντιμετωπίζονται όπως όλοι οι άλλοι και δεν μπορούν να διεκδικούν ειδικά δικαιώματα. Επειδή μόνο τα ειδικά δικαιώματα και τα ψέματα που διαδίδονται από ορισμένες ιουδαϊκές κλίκες παγκόσμιας κυριαρχίας προκαλούν μια νέα μορφή αντισημιτισμού.

Ο κ. Βίζενταλ κάνει περισσότερα για να προωθήσει τον αντισημιτισμό από εμένα.

Κάθε αξιοπρεπής Ιουδαίος θα καλωσορίσει την αναζήτησή μας για την αλήθεια και γι' αυτό το κείμενο. Γιατί με την έκδοση αυτής της συγκλονιστικής έκθεσης, δεν προωθούμε τον εθνικισμό ή το μίσος, αλλά υπηρετούμε την αλήθεια, και μόνο η αλήθεια θα ελευθερώσει εμάς και τους άλλους. Και μόνο οι αδικίες που διαπράχθηκαν πραγματικά μπορούν να επανορθωθούν ή να συγχωρηθούν. Οι αδικίες όμως που επινοήθηκαν δημιουργούν αναπόφευκτα νέο μίσος και τροφοδοτούν συγκρούσεις.

Εδώ όμως δεν πρόκειται για την υπερβολή ή την υποβάθμιση των απωλειών ή των αδικημάτων. Εδώ πρόκειται για την διανοητική θεραπεία του λαού μας. Κατηγορούμαστε για τα μεγαλύτερα εγκλήματα στην ανθρώπινη ιστορία: δηλαδή, για την εκούσια έναρξη ενός παγκόσμιου πολέμου και τη δολοφονία εκατομμυρίων αθώων ανθρώπων. Και αν είχαμε τον χρόνο και την ευκαιρία, θα είχαμε εξοντώσει και τους υπόλοιπους «υποταγμένους» λαούς.

Όποιος μπορεί να αγνοήσει αυτή την κατηγορία και να συνεχίσει την καθημερινότητά του, δεν έχει ούτε καρδιά ούτε μυαλό! Ξαφνικά, οι μάρτυρες σηκώνονται και λένε: Αυτό δεν είναι αλήθεια! Η Γερμανία ούτε ήθελε ούτε ξεκίνησε τον πόλεμο, αλλά αναγκάστηκε να τον κάνει από τους ορκισμένους εχθρούς της. Ο Χίτλερ δεν ήθελε ποτέ να σκοτώσει τους Ιουδαίους και δεν έδωσε ποτέ διαταγές για την εξόντωσή τους, ούτε για την εξόντωση άλλων λαών. Δεν υπήρχαν θάλαμοι αερίων. Αυτά είναι όλα εφευρέσεις άρρωστων μυαλών. Σχεδόν όλες οι λεγόμενες δίκες για εγκλήματα πολέμου και στρατόπεδα συγκέντρωσης διεξήχθησαν με ψευδομάρτυρες και πλαστά έγγραφα!

Κάθε κατηγορούμενος χαιρέται όταν αθωνώνεται ή ακόμα και όταν αποδεικνύεται ότι το έγκλημα για το οποίο κατηγορείται δεν διαπράχθηκε καθόλου.

Εμείς οι Γερμανοί θα πρέπει επομένως να χαιρόμαστε όταν εμφανίζονται σήμερα μάρτυρες που μπορούν να αποδείξουν ότι το Άουσβιτς δεν ήταν μια μηχανή θανάτου, αλλά ένα τεράστιο εργοστάσιο όπλων.

Ότι οι κρατούμενοι συνήθως αντιμετωπίζονταν με αξιοπρέπεια και ότι όσοι ήταν έξω μπορούσαν να επισκέπτονται το στρατόπεδο ανά πάσα στιγμή. Αλλά οι περισσότεροι από τους συμπατριώτες μας αντιδρούν διαφορετικά. Κάνουν σαν να θέλουν να τους στερήσουν την πιο όμορφη εμπειρία μετά τον πόλεμο: το σύμπλεγμα ενοχής τους. Προσκολλώνται στην γερμανική ενοχή με νύχια και με δόντια. Είναι ένα πραγματικά μοναδικό φαινόμενο στην ιστορία της ανθρωπότητας. Σε οποιοδήποτε άλλο έθνος, μια τέτοια αντίδραση θα ήταν αδιανόητη. Μπορεί να περιγραφεί μόνο σαν μια βαθιά ψυχολογική ασθένεια. Γιατί δεν είναι φυσιολογικό να θέλει κάποιος να είναι ένοχος.

Εδώ βρίσκεται το πραγματικό πρόβλημα και ο πραγματικός λόγος για την έκδοση αυτού του φυλλαδίου. Δεν πρόκειται για μια απόδειξη για το ποια πλευρά διέπραξε τη μεγαλύτερη αδικία. Αυτό ήταν από καιρό ξεκάθαρο σε όποιον έχει μελετήσει έστω και επιφανειακά τις διαθέσιμες πηγές. Είναι μια σαφής αθώωση για τη Γερμανία! Το βιβλίο «Η πολεμική πολιτική της Αμερικής» του Συνταγματάρχη Κέρτις Μπιν Νταλ, γαμπρού του Ρούσβελτ, δεν ήταν πλέον απαραίτητο για αυτό. Αλλά έχει αποκαλύψει, πέρα από κάθε αμφιβολία, την αποκλειστική ενοχή του Ρούσβελτ και του Τσώρτσιλ για αυτόν τον πόλεμο και την εγκληματική τους συνωμοσία κατά της ειρήνης. Όποιος ισχυρίζεται τώρα το αντίθετο είναι απλώς κακόβουλος!

Γιατί εμείς οι Γερμανοί είμαστε τόσο γοητευμένοι από την ιστορία των έξι εκατομμυρίων Ιουδαίων που σκοτώθηκαν σε αέρια; Μιλάω από εμπειρία, γιατί την πίστεψα και ο ίδιος.

Εμείς οι Γερμανοί είμαστε σκεπτόμενοι και από τη φύση μας θεοσεβούμενοι. Γι' αυτό και θα έπρεπε να έχουμε μια βαθιά θρησκευτική εξήγηση για το γιατί ο λαός μας έπεσε σε αυτή την δυστυχία. Η απλή ένδειξη ότι οι άλλοι ήταν ισχυρότεροι ή πιο αυστηροί δεν είναι αρκετή για τη γερμανική ψυχή. Πιστεύουμε ότι κανείς δεν πέφτει σε τέτοια δυστυχία χωρίς αιτία. Είναι το περίφημο πρόβλημα του Ιώβ, τον οποίο οι φίλοι του που τον αναμορφώνουν επίσης πείθουν ότι κάθε χτύπημα της μοίρας είναι μια τιμωρία από τον Θεό. Γι' αυτό και στην καταστροφή του 1945 μπορούσε να φανεί μόνο σαν η κρίση του Θεού για τις αμαρτίες και τα εγκλήματα που είχαν διαπραχθεί. Ο θάνατος έξι εκατομμυρίων αθώων ανθρώπων ουσιαστικά ικανοποίησε αυτή την πείνα για μια μεταφυσική εξήγηση και γι' αυτό έγινε τόσο πρόθυμα αποδεκτός. Γίνεται σαφέστερο μόνο όταν μπορεί να τεκμηριωθεί βιβλικά: δεν σκοτώσαμε απλώς οποιονδήποτε λαό, αλλά τον εκλεκτό λαό! Και μάλιστα, όπως μου έγραψε ένας αναγνώστης, αγγίξαμε το βολβό του ματιού του Θεού! Τι υπέροχη εξήγηση! Τώρα ξέρουμε γιατί. Τώρα μπορούμε να εξιλεωθούμε γι' αυτό και με την υποταγή μας στους ξένους Ιουδαίους και με χρηματικές παροχές να κερδίσουμε τουλάχιστον λίγη από την εύνοια του Θεού ή να προσβλέπουμε στη συγχώρεση σαν μετανοημένοι αμαρτωλοί. Γι' αυτό ο Γερμανός προσκολλάται στους «δολοφονημένους Ιουδαίους» σαν να ήταν η σωτηρία της ψυχής του, γιατί χωρίς αυτή την εξήγηση η φρικτή καταστροφή μας δεν θα είχε κανένα ψηλότερο νόημα και θα ήταν ακόμα πιο δύσκολο να την αντέξει.

Γι' αυτό το λόγο δεν κατηγορούμε τον φτωχό εθνοσύντροφο που πιστεύει στις φρικαλεότητες των στρατοπέδων συγκέντρωσης. Θα κλονίσει την πίστη

του σε ένα δίκαιο Θεό. Το πρόβλημα του Λούθηρου, για ένα φιλεύσπλαχνο Θεό, είναι πολύ βαθύτερο από ότι νομίζουμε!

Αλλά ο ίδιος ο Ιώβ δίνει στους αναμορφωτές του και στους ιεροκήρυκες του την κατάλληλη απάντηση: αυτά τα βάσανα με κατακλύζουν χωρίς αιτία. Δεν ξέρω γιατί, είναι πάρα πολλά για μένα. Αλλά δεν έχω αμαρτήσει. Δεν έχω παρεκκλίνει από το σωστό μονοπάτι. Δεν ήμουν άπιστος στον Θεό μου. Θα διαφωνήσω μαζί του, γιατί ξέρει ότι θα έχω δίκιο! Και μια μέρα θα με κάνει ξανά δυνατό και ένδοξο!

Ναι, έτσι λέει ο Ιώβ! Και έτσι λέμε και εμείς.

Θα ξεκαθαρίσουμε τα δύο μεγάλα ψέματα στα οποία βασίζεται όλη την μεταπολεμική εξέλιξη: Δεν υπάρχει εκλεκτός λαός, του Ισραήλ, που είναι ταυτόσημος με τους Ιουδαίους· και πάνω απ' όλα, δεν υπάρχει διεφθαρμένος, εγκληματικός γερμανικός λαός!

Και θα αγωνιστούμε ασυμβίβαστα ενάντια σε όποιον διαιωνίζει ένα από αυτά τα ψέματα και έτσι βυθίζει τον λαό μας βαθύτερα στη δυστυχία. Ήρθε η ώρα να σηκωθούμε και να αρπάξουμε τη μοίρα μας από το λαιμό. Θα νικήσουμε, γιατί εκπληρώνουμε την αποστολή του Θεού. Γι' αυτό, είμαι απεριόριστα ευγνώμων στον Τίς Χριστόφερσεν, που με αυτό το θαρραλέο κείμενο, θέτει ένα λαμπρό παράδειγμα για τον λαό μας και αποτελεί εγγυητή ότι θα αντιστρέψουμε το ρεύμα του χρόνου. Είναι τιμή για τη γερμανική πρωτοβουλία των πολιτών να εκδώσει αυτό το πρωτοποριακό κείμενο.

Πρόλογος από τον δρ. Βίλχελμ Στάγκλιχ

Πρόσφατα, οι ανώτατοι εκπρόσωποι του προσωρινού μας κράτους και του συντάγματός μας (προοίμιο και άρθρο 146 του Θεμελιώδους Νόμου της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας) μας διαβεβαίωσαν επανειλημμένα ότι ζούμε σήμερα στο πιο ελεύθερο κράτος που υπήρξε ποτέ σε γερμανικό έδαφος. Εντούτοις είναι μια παλιά εμπειρία ότι συνήθως μιλάμε περισσότερο για αυτά που δεν έχουμε. Το γεγονός ότι η αναφορά για το «πιο ελεύθερο κράτος» από την άποψη της εξωτερικής πολιτικής είναι τουλάχιστον μια αυταπάτη, δεν μπορεί να αμφισβητηθεί. Από την κατάρρευση του Ράιχ, ο λαός μας τόσο στην Ανατολή όσο και στη Δύση έχει περιέλθει ολοένα και περισσότερο σε εξαρτήσεις που είναι άνευ προηγουμένου στην γερμανική ιστορία, και όχι μόνο μέσω διεθνών συνθηκών. –

Αλλά τι γίνεται με την εσωτερική πολιτική;

Αυτό που είναι βέβαιο είναι ότι ό,τι εξυπηρετεί την αυτοκαταστροφή του λαού μας, μπόρεσε να αναπτυχθεί τόσο ανεξέλεγκτα και εξακολουθεί να αναπτύσσεται σε αυτή τη χώρα, που κάθε υπεύθυνος Γερμανός πρέπει να ανησυχεί για τη συνέχιση της ύπαρξης του λαού του. Το να μιλάμε για αυτό θα ήταν σαν να κουβαλάμε κουκουβάγιες στην Αθήνα. Σήμερα, μπορεί κανείς να χλευάσει, να εξευτελίσει και να συκοφαντήσει ελεύθερα τον γερμανικό λαό, την ιστορία του και τις παραδόσεις του με τον πιο αποτρόπαιο τρόπο, χωρίς κανένας εισαγγελέας να αισθάνεται την ανάγκη να επικαλεστεί την ρήτρα υποκίνησης μίσους του Γερμανικού Ποινικού Κώδικα (§ 130 StGB) σε μια τέτοια περίπτωση. Όποιος όμως επιχειρεί – με οποιονδήποτε τρόπο – να υπερασπιστεί τον γερμανικό λαό και τα αναφαίρετα δικαιώματά του, προφανώς κρίνεται με διαφορετικά κριτήρια. Υπάρχουν αρκετά παραδείγματα γι' αυτό. Ακόμη και η διάδοση γεγονότων που είναι αδιαμφισβήτητα δεν είναι δυνατή χωρίς αντίθεση, όταν διαταράσσουν τις αντιλήψεις των σημερινών κυβερνώντων. Αν δεν καταφέρουν να τα αποσιωπήσουν, τότε χρησιμοποιούνται άλλες μέθοδοι, που φτάνουν μέχρι την εξόντωση του φορέα αυτών των γεγονότων. Η δική μου εμπειρία μου επιτρέπει να το επιβεβαιώσω αυτό.

Την μαρτυρία του αυτόπτη μάρτυρα Τις Χριστόφερσεν για το φερόμενο σαν «στρατόπεδο εξόντωσης του Άουσβιτς» αρχικά προσπάθησαν να την αποσιωπήσουν. Όμως αυτό απέτυχε. Το σύντομο έργο του, «Το ψέμα για το Άουσβιτς», έχει πλέον πουλήσει πάνω από 100.000 αντίτυπα παγκοσμίως και έχει μεταφραστεί σε πολλές γλώσσες. Πρόσφατα, και αυτό κατασχέθηκε. Το πρόσχημα ήταν ουσιαστικά ο πρόλογος του δικηγόρου Μάνφρεντ Ρέντερ.

Πρέπει να παραδεχτούμε ότι αυτός ο πρόλογος περιείχε πολλές έντονες αντιπαραθέσεις. Στον πυρήνα του όμως εξέφραζε μόνο αλήθειες που, αν και δεν ήταν ευπρόσδεκτες από ορισμένους κύκλους, παρέμεναν αλήθειες. Ήταν απλώς ο ειλικρινής λόγος ενός δικαιολογημένου θυμωμένου ανθρώπου. Αν τέτοια λόγια πρέπει να χρησιμεύσουν σαν πρόσχημα για την απαγόρευση μιας μη ευπρόσδεκτης αναφοράς γεγονότων, είναι ταυτόχρονα ντροπιαστικό και αποκαλυπτικό. –

Είναι ευπρόσδεκτο το γεγονός ότι ο Της Χριστόφερσεν, παρά αυτούς και άλλους δημόσιους εκφοβισμούς, αποφάσισε να επανεκδώσει το τόσο απαραίτητο έργο του. Θα ήθελα, με το πρόλογο που μου ζήτησε ο συντάκτης, να μην δημιουργήσω και πάλι το ενδεχόμενο μιας κατάσχεσης. Γι' αυτό το λόγο, θα περιοριστώ στη συνέχεια στην αναφορά ορισμένων αδιαμφισβήτητων γεγονότων που υπογραμμίζουν την αξιοπιστία και την ιστορική ορθότητα της αναφοράς του Χριστόφερσεν.

Ο Χριστόφερσεν περιγράφει το Άουσβιτς σαν ένα στρατόπεδο όπου, αν και οι κρατούμενοι αναγκάζονταν να εργάζονται, μπορούσαν να ζήσουν. Αυτό μπορεί να φαίνεται απίστευτο σε κάποιους που μέχρι τώρα είχαν μάθει για τα στρατόπεδα συγκέντρωσης του Τρίτου Ράιχ αποκλειστικά από τα ομοιόμορφα ελεγχόμενα μέσα μαζικής ενημέρωσης. Εντούτοις, φαίνεται ότι αυτή η εικόνα του Άουσβιτς είναι πλέον επίσημα αποδεκτή, τουλάχιστον εν μέρει. Άλλωστε, μια προσωπικότητα όπως ο Αντιπρόεδρος της Εισαγγελίας, δρ. Άνταλμπερτ Ρύκερλ, ο οποίος από το 1966 διευθύνει το «Κεντρικό Γραφείο των Επαρχιακών Δικαστικών Διοικητικών Αρχών για την Εξερεύνηση των Εθνικοσοσιαλιστικών Εγκλημάτων» στο Λούντβιχσμπουργκ, στο πρόσφατα δημοσιευμένο βιβλίο του «Εθνικοσοσιαλιστικά Στρατόπεδα Εξόντωσης στο Καθρέφτη των Γερμανικών Ποινικών Δικών» τονίζει ότι το Άουσβιτς – και και το Μαϊντάνεκ – είχαν μια «διπλή λειτουργία»: ήταν τόσο «στρατόπεδα συγκέντρωσης» όσο και «στρατόπεδα εξόντωσης». Μόνο το Μπέλζεκ, το Σομπιμπουργκ, η Τρεμπλίνκα, και το Χέλμνο λέγεται ότι χρησίμευαν «αποκλειστικά για τη δολοφονία μεγάλου αριθμού Ιουδαίων χρησιμοποιώντας δηλητηριώδη αέρια». Αυτό προκαλεί έκπληξη, επειδή μέχρι τώρα τα έλεγαν διαφορετικά! Ενώ τα λεγόμενα σαν «στρατόπεδα εξόντωσης» του δρ. Άνταλμπερτ Ρύκερλ σπάνια αναφέρονταν, το Άουσβιτς στο σύνολό του παρουσιαζόταν πάντα σαν «στρατόπεδο εξόντωσης», μάλιστα σαν το κέντρο της φερόμενης εξόντωσης των Ιουδαίων. Σύμφωνα με τη μέχρι τώρα ισχύουσα εκδοχή, οι άνικανοι για εργασία, οι γυναίκες με παιδιά και οι ηλικιωμένοι σκοτώνονταν σε «θαλάμους αερίων» «αμέσως μετά την άφιξή τους» στο τμήμα του Μπίρκεναου που ήταν το μεγαλύτερο στρατόπεδο του συγκροτήματος του Άουσβιτς, γνωστό και σαν Άουσβιτς II, ενώ οι υπόλοιποι Ιουδαίοι «εξοντώνονταν μέσω της εργασίας» στα άλλα τμήματα του συγκροτήματος του Άουσβιτς.

Αυτό, για παράδειγμα, ήταν και το «αποτέλεσμα» της λεγόμενης δίκης του Άουσβιτς, της ποινικής διαδικασίας, που διεξήχθη μεταξύ 1963 και 1965 εναντίον 20 – αρχικά 22 – πρώην μελών του προσωπικού του στρατοπέδου Άουσβιτς, η οποία προσέλκυσε την παγκόσμια προσοχή εκείνη την εποχή. Ο Μπερντ Νάουμαν, ο δημοσιογράφος της δίκης της εφημερίδας «Frankfurter Allgemeine Zeitung» εκείνη την εποχή, δήλωσε στην συνοπτική του αναφορά για τη δίκη, που δημοσιεύτηκε σαν βιβλίο με τον τίτλο «Άουσβιτς», ότι «το προσδόκιμο ζωής κάποιου που έμπαινε στο Άουσβιτς ήταν... μόνο μερικές εβδομάδες!» Ακόμη και αν αυτό είναι μια συνηθισμένη δημοσιογραφική υπερβολή, μέχρι σήμερα ήταν ευρέως αποδεκτό ότι η ζωή ενός «εργαζόμενου Ιουδαίου» στο Άουσβιτς συνήθως δεν διαρκούσε περισσότερο από λίγους μήνες.

Μόνο μερικοί Ιουδαίοι συγγραφείς της πρώτης μεταπολεμικής περιόδου συμφώνησαν τουλάχιστον εν μέρει με τις δηλώσεις του Χριστόφερσεν, πράγμα που είναι αξιοσημείωτο.

Έτσι ανέφερε ο πλήρως Ιουδαίος και σοσιαλιστής ηγέτης Δρ. Μπενεντίκτ Κάουτσκι στο βιβλίο του «Διάβολοι και Καταραμένοι» (Teufel und Verdammte) του 1946, όπου υποστήριζε ότι οι κρατούμενοι των στρατοπέδων συγκέντρωσης είχαν ενσωματωθεί στο εργατικό δυναμικό από το 1942, και ακόμη περισσότερο από την άνοιξη του 1943, λαμβάνοντας υπόψη τα επαγγελματικά τους προσόντα· μερικοί από αυτούς είχαν εργαστεί και μαζί με πολίτες εργάτες. Ο ίδιος ο Κάουτσκι, σύμφωνα με τις δικές του δηλώσεις, ήταν κρατούμενος σε στρατόπεδο συγκέντρωσης από το 1938 έως το 1945, συγκεκριμένα στο Άουσβιτς από τον Νοέμβριο του 1942, όπου εκεί εργάστηκε κυρίως στο εργοστάσιο «Buna». Οι δηλώσεις του, επομένως, αναφέρονται φυσικά ειδικότερα σε αυτό το στρατόπεδο. Δεν μιλάει για καμιά «εξόντωση μέσω της εργασίας». Θα ήταν ο ίδιος το ζωντανό αντιπαράδειγμα. Άλλωστε, εξαρτιόνταν από την εργασία των Ιουδαίων, και θα ήταν παράλογο να τους σκοτώσουν ή ακόμα και να τους αποδυναμώσουν με κακομεταχείριση ή ανεπαρκή διατροφή.

Παρεμπιπτόντως, η μητέρα του Κάουτσκι πέθανε από φυσικά αίτια στο στρατόπεδο Μπίρκεναου, το οποίο υποτίθεται ότι χρησίμευε αποκλειστικά για «εξόντωση», τον Δεκέμβριο του 1944 σε ηλικία 80 ετών. Τις τελευταίες εβδομάδες της ζωής της, μάλιστα, στεγάστηκε σε απομόνωση και έλαβε ειδική ιατρική περίθαλψη. Αυτό, πάντως, αποδεικνύεται από την αναφορά μιας συγκρατουμένης της, που δημοσιεύθηκε τον Δεκέμβριο του 1945 στην ασφαλώς υπεράνω κάθε υποψίας εφημερίδα «Wiener Arbeiterzeitung». Για να αποφευχθούν τυχόν παρεξηγήσεις: Δεν εγκρίνω καθόλου την κράτηση τέτοιων ηλικιωμένων σε στρατόπεδα συγκέντρωσης. Αλλά ο ισχυρισμός ότι οι ηλικιωμένοι στάλθηκαν εκεί μόνο για «θανάτωση με αέρια», αποδεικνύεται σαφώς μύθος!

Ένας άλλος Ιουδαίος συγγραφέας, ο Μπέρνχαρντ Κλίγκερ, στην αφήγηση των εμπειριών του το 1946, με τίτλο «Ο Δρόμος που Πήραμε» (πρώτη γερμανική έκδοση 1957), αρχικά γραμμένο στα γαλλικά, περιέγραψε το κύριο στρατόπεδο του Άουσβιτς Ι σαν «στρατόπεδο πολυτελείας» σύμφωνα με τις εγκαταστάσεις και τον εξοπλισμό του, και αυτό το εννοούσε πολύ σοβαρά. Γράφει επίσης ότι στις αρχές του 1944, το στρατόπεδο είχε γίνει ουσιαστικά ένα «σανατόριο» για τους Ιουδαίους που ήταν φυλακισμένοι εκεί, οι οποίοι λέγεται ότι αποτελούσαν περίπου το 80% των κρατουμένων του στρατοπέδου, και δηλώνει επί λέξει:

«Για εμάς τους Εβραίους, ήρθε μια χρυσή εποχή...»

Πρέπει να σημειωθεί ξανά ότι αυτή η αφήγηση του Μπέρνχαρντ Κλίγκερ, αναφέρεται στο 1944. Ήταν η χρονιά που ο Χριστόφερσεν και εγώ συναντήσαμε για πρώτη φορά το Άουσβιτς, αλλά και η χρονιά, που σύμφωνα με τον θρύλο, έφτασε στο αποκορύφωμά της η υποτιθέμενη εξόντωση των Ιουδαίων. Αν και ο Κλίγκερ γράφει και για τις «θανατώσεις με αέρια» στο Άουσβιτς – Μπίρκεναου και ότι, ταυτόχρονα, «400.000 Ούγγροι Ιουδαίοι... εξοντώθηκαν μέσα σε λίγες εβδομάδες». Αλλά αυτό το ξέρει μόνο από φήμες – πιθανώς εκ των υστέρων – επειδή ο ίδιος δεν ζούσε στο Μπίρκεναου, αλλά στο κύριο στρατόπεδο του Άουσβιτς. Το αίσθημα ευτυχίας που περιγράφει ο Κλίγκερ, που υπήρχε μεταξύ των Ιουδαίων που στεγάζονταν στο κύριο στρατόπεδο κατά τη διάρκεια του 1944 θα ήταν πιθανώς δύσκολο να εξηγηθεί αν, όπως λέει ο μύθος, χιλιάδες Ιουδαίοι στην πραγματικότητα «εξοντώνονταν» κάθε μέρα στο Μπίρκεναου, μόλις τρία χιλιόμετρα μακριά. Όποιος περιμένει κάθε στιγμή τον θάνατό του, δεν μπορεί, ακόμη και εκ των υστέρων, να μιλήσει για μια «χρυσή εποχή» όπως του Κλίγκερ. –

Παρεμπιπτόντως, η εισαγωγή στο βιβλίο του Χέρμαν Λάνγκμπεϊν «Άνθρωποι στο Άουσβιτς» (Menschen in Auschwitz) περιέχει την εκπληκτική δήλωση ότι κατά την εκκένωση του Άουσβιτς ο Κλίγκερ ζύγιζε 85 κιλά. Ο πρώην ιατρικός υπάλληλος στο Άουσβιτς Χέρμαν Λάνγκμπεϊν, θα έπρεπε να το γνωρίζει. Φαίνεται λοιπόν, ότι υπήρχαν και κάποιοι «βαρέων βαρών» μεταξύ των κρατουμένων. Η αξιοσημείωτη παρατήρηση του Χριστόφερσεν, ότι «χρειάστηκε λίγος χρόνος» μέχρι οι υποσιτισμένοι κρατούμενοι που είχαν μεταφερθεί στο στρατόπεδο για να «φάνε και να φύγουν» μπορεί επομένως να είναι λιγότερο τραβηγμένη από ό,τι μπορεί να πιστεύουν κάποιοι. Ούτε κι εγώ είδα κανέναν κρατούμενο που να φαινόταν υποσιτισμένος κατά τη διάρκεια των διαφόρων επισκέψεών μου στο κύριο στρατόπεδο του Άουσβιτς γύρω στα μέσα του 1944. Υπήρχε επίσης μια εντολή του Χάινριχ Χίμλερ με ημερομηνία 26 Οκτωβρίου 1943 (!) με την οποία όλοι οι διοικητές του στρατοπέδου διατάχθηκαν, μεταξύ άλλων, να διασφαλίσουν ότι οι κρατούμενοι τρέφονταν επαρκώς προκειμένου να διατηρήσουν την ικανότητά τους για εργασία.

Ο Χριστόφερσεν – όπως προκύπτει από την αναφορά του – δεν παρατήρησε ούτε τις φερόμενες μαζικές δολοφονίες με αέρια στο Άουσβιτς-Μπίρκεναου, παρόλο που από αυτό το στρατόπεδο έπαιρνε τους εργάτες του. Είναι σημαντικό ότι ο δρ. Άνταλμπερτ Ρύκερλ εξηγεί στους αναγνώστες του προαναφερθέντος βιβλίου του ότι «πολλοί που ήταν για λίγο “στο Άουσβιτς” κατά τη διάρκεια του πολέμου μπορούν να δηλώσουν αδιαμφισβήτητα ότι δεν είχαν αντιληφθεί την ύπαρξη των θαλάμων αερίων», ακριβώς επειδή η «τεράστια έκταση του συγκροτήματος των στρατοπέδων» και η «διπλή λειτουργία» του Άουσβιτς δεν το επέτρεπαν. Σε αυτό το επιχείρημα όμως, ο Ρύκερλ παραβλέπει ένα γεγονός που κατά τα άλλα παίζει σημαντικό ρόλο στη βιβλιογραφία του Άουσβιτς: τα πολύ ορατά σημάδια της καύσης αμέτρητων ανθρώπινων πτωμάτων, και τη σχετική δυσοσμία των πτωμάτων που φέρεται να αιωρούνταν συνεχώς σε όλο το συγκρότημα των στρατοπέδων, κάτι που για παράδειγμα ο Μπερντ Νάουμαν, ο οποίος αναφέρθηκε προηγουμένως, περιγράφει ως εξής στην έκθεσή του σχετικά με τη δίκη του Άουσβιτς στη Φρανκφούρτη:

«Η δυσοσμία της καμένης σάρκας εξαπλωνόταν για χιλιόμετρα σε όλη τη χώρα. Σκοτεινά, πυκνά σύννεφα καπνού παρασύρονταν στον απέραντο ουρανό».

Πρέπει να ομολογήσω ότι δεν παρατήρησα κάτι τέτοιο εκείνη την εποχή. Ακόμα και η αντιπροσωπεία του Διεθνούς Ερυθρού Σταυρού, που επισκέφθηκε το Άουσβιτς τον Σεπτέμβριο του 1944, δεν ανέφερε τίποτα σχετικά στην έκθεσή της για την επίσκεψη, η οποία δημοσιεύτηκε στη Γενεύη το 1947.

Βεβαίως, για έναν προσωρινό επισκέπτη στο Άουσβιτς – όπως πιστεύει ο δρ. Άνταλμπερτ Ρύκερλ – οποιοδήποτε «θάλαμοι αερίων» θα μπορούσαν να παραμείνουν κρυμμένοι. Αλλά η συνεχής καύση των πτωμάτων, που είναι απαραίτητη για τις φερόμενες μαζικές εξοντώσεις, δεν θα μπορούσε να ξεφύγει ακόμη και από έναν τέτοιο επισκέπτη. Αν σκεφτούμε μόνο ότι, σύμφωνα με τον θρύλο, ξεκινώντας από τον Μάιο του 1944 και για περίπου τρεις μήνες, θα πρέπει υποτίθεται να εξοντώθηκαν με αυτόν τον τρόπο περίπου 500.000 Ούγγροι Ιουδαίοι, τότε σε αυτή την περίπτωση, θα έπρεπε να εξοντώνονται χωρίς ίχνος κάθε μέρα πάνω από 5.000 άνθρωποι. Με δεδομένο το γεγονός ότι ο αριθμός των κρεματορίων αναφέρεται σε 46 και ότι η αποτέφρωση ενός

πτώματος σε έναν τέτοιο κλίβανο ακόμα και σήμερα διαρκεί περίπου 90 λεπτά, ακόμη και αν όλα τα κρεματόρια λειτουργούσαν 24 ώρες την ημέρα, θα μπορούσαν να αποτεφρωθούν κατ' ανώτατο όριο 736 πτώματα την ημέρα. Σ' αυτό δεν λαμβάνεται καν υπόψη οι απολύτως απαραίτητες εργασίες καθαρισμού, απολύμανσης και επισκευής. Τα υπόλοιπα περίπου 4.500 θύματα αερίων – όπως ισχυρίζεται – θα έπρεπε να αποτεφρωθούν σε εξωτερικό χώρο. Παρά τον σκεπτικισμό απέναντι στη δυνατότητα μιας τέτοιας επιχείρησης, μπορούμε να πούμε τουλάχιστον ότι ποτέ δεν θα μπορούσε να περάσει απαρατήρητη.

Έτσι, από την παραδοχή του Ρύκερλ ότι ένας προσωρινός επισκέπτης δεν θα μπορούσε να διακρίνει τη λειτουργία εξόντωσης του Άουσβιτς, μπορεί να συναχθεί λογικά μόνο το συμπέρασμα ότι τουλάχιστον οι υποτιθέμενες μαζικές εξολοθρεύσεις δεν συνέβησαν στην πραγματικότητα.

Η έκθεση του Χριστόφερσεν για το Άουσβιτς σίγουρα δεν αποδεικνύει ότι κανένας Ιουδαίος δεν χάθηκε στο Άουσβιτς. Η απόδειξη αυτού πιθανότατα δεν ήταν η πρόθεση του συγγραφέα, καθώς ήθελε απλώς να μοιραστεί ό,τι βίωσε ο ίδιος κατά τη διάρκεια της αποστολής του στο Άουσβιτς. Από την άλλη πλευρά, όμως, φαίνεται επιτέλους απαραίτητο να διαπιστωθεί ότι οι διαδότες του μύθου του Άουσβιτς μας χρωστούν μέχρι σήμερα την απόδειξη των ισχυρισμών τους και ότι η δίκη του Άουσβιτς, ειδικά με τη θεατρική της διεξαγωγή και τα εν μέρει αδύνατα και αντιφατικά αποτελέσματά της, δεν μας έδωσε αυτή την απόδειξη. Κάτω από αυτό το πρίσμα, η μαρτυρία του Τίς Χριστόφερσεν εξακολουθεί να έχει ιδιαίτερη σημασία.

Εύχομαι σε αυτή η αναδημοσίευση του «Ψέματος του Άουσβιτς» την ευρύτερη δυνατή διανομή, προς όφελος του λαού μας και για να διαφωτίσει τον κόσμο!

Δρ. Βίλχελμ Στάγκλιχ

Το Ψέμα του Άουσβιτς

Η έκθεση που ακολουθεί δεν αποσκοπεί να δικαιολογήσει τα στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Το αίτημα για να τεθούν εκτός νόμου, να καταργηθούν ή να απαγορευτούν τα στρατόπεδα συγκέντρωσης ή κράτησης (μέσω διεθνών συμφωνιών) δεν έχει ποτέ εκφραστεί.

Για να γίνει αυτό δεν είναι δυνατό. Το δεύτερο βήμα δεν μπορεί να γίνει πριν γίνει το πρώτο. Θα πρέπει πρώτα να καταργηθεί ο πόλεμος – και μετά να καταργηθούν τα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Σε μια χώρα που διεξάγει πόλεμο, τα μέλη ενός εχθρικού έθνους δεν μπορούν να αφεθούν ελεύθερα να επιστρέψουν στην πατρίδα τους για να πολεμήσουν εναντίον της χώρας που τους φιλοξενεί.

Ο διεθνής Ιουδαισμός είχε ήδη κηρύξει τον πόλεμο στη Γερμανία το 1933.

[illegible]

Ο εκβιασμός της σιωπής

Ήμουν στο Άουσβιτς από τον Ιανουάριο του 1944 έως τον Δεκέμβριο του 1944. Μετά τον πόλεμο, έμαθα για τις μαζικές δολοφονίες που φέρεται να έγιναν από τα SS στους κρατούμενους Ιουδαίους. Έμεινα έκπληκτος. Παρά τις καταθέσεις των μαρτύρων, τα ρεπορτάζ των εφημερίδων και τις ραδιοφω-

Ο συγγραφέας με τη σύζυγό του το 1944

νικές και τηλεοπτικές εκπομπές, ακόμα και σήμερα δεν πιστεύω στις φρικαλεότητες. Το είπα αυτό ξανά και ξανά, παντού. Αλλά ήταν μάταιο. Κανένας δεν ήθελε να με πιστέψει. Οι αποδείξεις, μου είπαν, ήταν πολύ σαφείς και αδιαμ-

φισβήτητες. Οι δίκες είχαν δείξει ξεκάθαρα ότι στο Άουσβιτς υπήρχαν θάλαμοι αερίων, και ο ίδιος ο Ρούντολφ Χες (Rudolf Höss), σαν διοικητής του στρατοπέδου, το είχε επιβεβαιώσει. Όποιος ήθελε να το αρνηθεί αυτό θα γινόταν ύποπτος για πιθανή συμμετοχή στη δολοφονία των Ιουδαίων. Μου είπαν να είμαι προσεκτικός, επειδή η παραγραφή για τα εγκλήματα πολέμου δεν είχε ακόμη λήξει. Θα μπορούσα ακόμα και να δικαστώ και θα έπρεπε να σιωπήσω. «Ποιον ωφελεί να προσπαθείς να διορθώσεις την ιστορία; Δεν αλλάζεις τίποτα! – Μόνο η αναγνώριση της ενοχής μας μας έφερε πίσω στην κοινότητα των εθνών. – Να θυμάσαι ότι έχεις οικογένεια. – Κανένας δεν θα πιστέψει τις αναφορές σου... Σιώπα, αυτό είναι το πιο σοφό πράγμα που μπορείς να κάνεις.»

Για να είμαι ειλικρινής, είχα και εγώ αμφιβολίες. Όταν ακούς τις ίδιες ιστορίες από όλες τις πλευρές, ξανά και ξανά, είναι πολύ λογικό να καταλήγεις να τις πιστεύεις και εσύ ο ίδιος. «Πού πήγαν οι Ιουδαίοι αν δεν δολοφονήθηκαν όλοι με αέρια;» Δεν ξέρω, αλλά αναρωτιέμαι από πού προέρχονται οι Ιουδαίοι αν 6 εκατομμύρια από αυτούς υποτίθεται ότι σκοτώθηκαν κατά τη διάρκεια του πολέμου. Στην πατρίδα μου, το Σλέσβιχ-Χόλσταϊν, δεν υπήρχαν σχεδόν καθόλου Ιουδαίοι ακόμη και πριν από τον πόλεμο. Οι λεγόμενοι «Ιουδαίοι βοοειδών» στην ύπαιθρο απουσίαζαν εντελώς. Κακεντρεχείς άνθρωποι έλεγαν ότι έλειπαν μόνο επειδή οι αγρότες στο Ντίτμαρσεν και το Άνγκελν ήταν κατά πολύ περισσότεροι από τους Ιουδαίους. Πολλοί Ιουδαίοι διέφυγαν στο εξωτερικό πριν και κατά τη διάρκεια του πολέμου, και πολλοί Ιουδαίοι επέζησαν επίσης από τα στρατόπεδα συγκέντρωσης... και πολλοί Ιουδαίοι ζουν ξανά ανάμεσά μας σήμερα.

Οι πρώτες μου αμφιβολίες προέκυψαν όταν διάβασα ένα φυλλάδιο του Έιναρ Όμπεργκ (Einar Åberg)¹ από το Νορβίκεν της Σουηδίας. Ο Όμπεργκ σύγκρινε τα επίσημα στοιχεία για τον παγκόσμιο ιουδαϊκό πληθυσμό πριν και μετά τον πόλεμο και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι ο αριθμός των Ιουδαίων πρέπει να αυξήθηκε τόσο πολύ κατά τη διάρκεια του πολέμου που κάθε γυναίκα σε αναπαραγωγική ηλικία πρέπει να γεννούσε ένα παιδί κάθε χρόνο, αν ο αριθμός των 6 εκατομμυρίων Ιουδαίων που σκοτώθηκαν ήταν σωστός.

Σύμφωνα με άρθρο των «New York Times» της 25ης Φεβρουαρίου 1948, γραμμένο από τον Χάνσον Βάιτμαν Μπόλντουιν (Hanson Weightman Baldwin), έναν αναγνωρισμένο και αμερόληπτο εμπειρογνώμονα σε όλα τα δημογραφικά ζητήματα, ο οποίος ούτε με την παραμικρή φαντασία δεν μπορεί να χαρακτηριστεί «αντισημίτης», το 1948 υπήρχαν και πάλι μεταξύ 15.600.000 και 18.700.000 Ιουδαίοι στον κόσμο. Με άλλα λόγια, ο μύθος των 6 εκατομμυρίων Ιουδαίων που σκοτώθηκαν δεν μπορεί να είναι αληθινός, επειδή ακόμη και αν λάβουμε τον μικρότερο αριθμό θα σήμαινε ότι ένας πληθυσμός 15.688.259 πριν τον πόλεμο, μείον τα 6 εκατομμύρια που σκοτώθηκαν, δηλαδή, στην πραγματικότητα, όχι περισσότερο από 9 εκατομμύρια, θα έπρεπε να είχε αυξηθεί κατά 7.000.000 σε διάστημα δέκα ετών. Αυτό είναι βιολογικά αδύνατο!

Οι απώλειες του ιουδαϊκού λαού κατά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο είναι σίγουρα θλιβερές. Δεν ήταν όμως 6 εκατομμύρια, αλλά το πολύ 200.000. Σύμφωνα με τα στοιχεία του Διεθνούς Ερυθρού Σταυρού, ο αριθμός «των θυμάτων φυλετικών και πολιτικών διώξεων που πέθαναν σε στρατόπεδα συγκέντρωσης και φυλακές» είναι μόλις 300.000 (εφημερίδα «Cannstatter

1. Βλέπε Χάιντς Ροτ, Όντενχαουζεν

Zeitung, 12 Μαΐου 1956). Αυτός ο αριθμός όμως, δεν περιλαμβάνει μόνο τους Ιουδαίους, ούτε αποκαλύπτει κάποια αιτία θανάτου. Απλώς καταγράφηκαν όλοι οι θάνατοι, συμπεριλαμβανομένων εκείνων που οφείλονται σε γηρατειά, ασθένειες ή αεροπορικές επιθέσεις στα στρατόπεδα. Άλλες πηγές εκτιμούν ότι ο αριθμός είναι ακόμη μικρότερος. Έγγραφα και δηλώσεις που υποστηρίζουν το αντίθετο είναι κάτι παραπάνω από αμφίβολης προέλευσης. (Για αυτό το θέμα, βλ., για παράδειγμα, το βιβλίο του Ρίτσαρντ Χάργουντ: «Πέθαναν Αλήθεια Έξι εκατομμύρια;», Άρθουρ Μπουτζ: «Η απάτη του αιώνα» (και τα δύο «Historical Review Press», Ρίτσμοντ, Σάρεϊ, Ηνωμένο Βασίλειο), κ.λπ.)

Ακόμη και ο ηγέτης Αυστριακός σοσιαλδημοκράτης πλήρως Ιουδαίος δρ. Μπενεντίκτ Κάουτσκι, που πέρασε τα χρόνια 1938 έως το 1945 σε στρατόπεδο συγκέντρωσης, τρία από αυτά στο Άουσβιτς, αναγκάστηκε να παραδεχτεί ότι δεν είδε ποτέ θάλαμο αερίων:

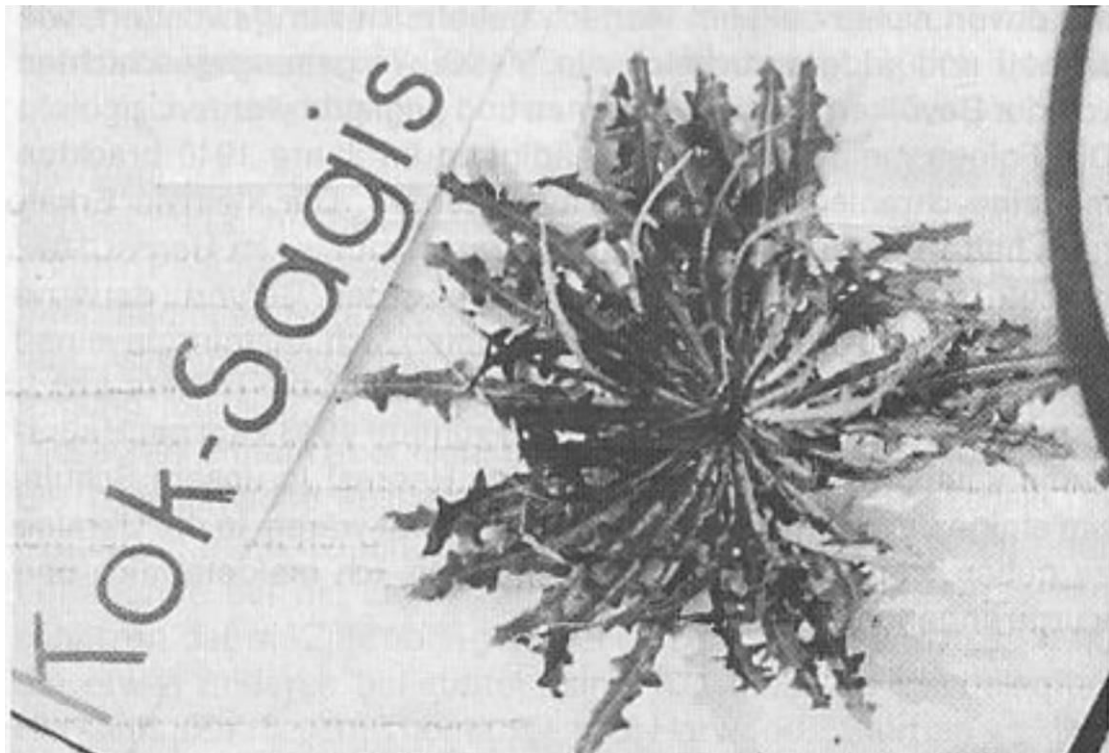
«Ήμουν σε μεγάλα γερμανικά στρατόπεδα συγκέντρωσης. Παρόλα αυτά, πρέπει να ομολογήσω την αλήθεια, ότι σε κανένα στρατόπεδο, σε καμία εποχή, σε κανένα μέρος, δεν βρήκα πουθενά τέτοια εγκατάσταση θαλάμου αερίων». (Κάουτσκι, «Διάβολοι και οι Καταραμένοι», Ζυρίχη 1946, σελ. 272 κ.ε.)

Ο Ρίχαρντ Μπάερ (Richard Baer), ο τελευταίος διοικητής του Άουσβιτς (από το 1943) και, ως εκ τούτου, ο σημαντικότερος μάρτυρας, για τον οποίο η εβδομαδιαία εφημερίδα «Rivarol» του Παρισιού αναφέρει ότι δεν μπορούσε να αλλάξει τον ισχυρισμό του ότι «για όλο το διάστημα που ήταν επικεφαλής του Άουσβιτς, δεν είχε δει ποτέ θαλάμους αερίων ούτε γνώριζε ότι υπήρχαν», δυστυχώς – παρόλο που είχε άριστη υγεία δεκατέσσερις ημέρες νωρίτερα – πέθανε ξαφνικά στις 17 Ιουνίου 1963 στη φυλακή. Ποτέ δεν έκρυψα την εποχή που ήμουν στο Άουσβιτς. Όταν ρωτήθηκα για την εξόντωση των Ιουδαίων, απάντησα ότι δεν γνώριζα τίποτα γι' αυτήν. Απλώς έμεινα έκπληκτος με το πόσο γρήγορα και χωρίς αμφιβολία οι ιστορίες για μαζικές δολοφονίες με αέρια έγιναν δεκτές και πιστευτές από τον πληθυσμό.

Οι συνέπειες του τραυματισμού μου στον πόλεμο το 1940 με άφησαν με χρόνια μετωπιαία ιγμορίτιδα. Το παραμικρό κρυολόγημα με έστελνε στο νοσοκομείο. Το φθινόπωρο του 1942, μια ιατρική εξέταση έδειξε: μόνιμα ικανός για υπηρεσία φρουράς (GvH). Υπέβαλα αίτηση για άδεια σπουδών και παρακολούθησα την Ανώτατη Γεωργική Σχολή στο Λάντσμπεργκ/Βάρθε τον χειμώνα του 1942/43. Την άνοιξη του 1943, ένας λοχαγός από την ΟΚΗ (Ανώτατη Διοίκηση Στρατού) ήρθε στο σχολείο μας για να στρατολογήσει μερικούς αγρότες που θα ήταν πρόθυμοι να πάνε στην Ουκρανία για να καλλιεργήσουν καουτσούκ. Έκανα αίτηση και με δέχτηκαν.

Η Πικραλίδα (Kok Sagis)

Ένας μηχανοκίνητος πόλεμος χρειάζεται οχήματα, και τα οχήματα χρειάζονται ελαστικά, και τα ελαστικά είναι από καουτσούκ. Το καουτσούκ μπορεί πράγματι να παραχθεί τεχνητά από άνθρακα, ασβέστη και θείο – που ονομάζεται Buna – αλλά χωρίς την προσθήκη φυσικού καουτσούκ, είναι αδύνατο, γιατί λείπει η **κόλλα**. Οι Ρώσοι, στις προσπάθειές τους να ανεξαρτητοποιηθούν από τις εισαγωγές (αν κάναμε το ίδιο, θα θεωρούνταν προετοιμασία για πόλεμο σήμερα), εξέτασαν συστηματικά ολόκληρη τη χλωρίδα τους για φυτά που φέρουν καουτσούκ... και βρήκαν μερικά – μεταξύ αυτών το **Kok Sagis** (πικραλίδα)². Ο γαλακτώδης χυμός (latex) στις ρίζες του περιείχε καουτσούκ. Αυτό το καουτσούκ έγινε τώρα πολύ σημαντικό για την περαιτέρω διεξαγωγή του πολέμου. Ο εντολοδόχος για τα μηχανοκίνητα οχήματα στην ΟΚΗ (Ανώτατη Διοίκηση του Στρατού) είχε δημιουργήσει τμήματα για καλλιέργεια, αξιοποίηση και έρευνα. Έτσι, μετά από ένα σύντομο εκπαιδευτικό πρόγραμμα, στάλθηκαν στην Ουκρανία σαν ειδικός στην καλλιέργεια φυτικού καουτσούκ. Δεν είχα ξαναδεί φυτό Kok Sagis. Αλλά η πρακτική εργασία και η υποστήριξη ορισμένων Ρώσων γεωπόνων σύντομα μου έδωσαν τις απαραίτητες γνώσεις.

Ένα φυτό Kok-Sagis (πικραλίδα). Ο γαλακτώδης χυμός (latex), της πικραλίδας, είναι η πηγή καουτσούκ.

1. Η «πικραλίδα», ή αλλιώς ταραξάκο, είναι ένα βότανο με γαλακτώδη χυμό (latex) στα στελέχη του, ο οποίος χρησιμοποιείται παραδοσιακά για τη θεραπεία δερματικών παθήσεων όπως κονδυλώματα και πληγές. Ωστόσο, το λευκό υγρό αυτό είναι η πηγή καουτσούκ, αν και πιο σπάνια χρησιμοποιείται και για την παρασκευή φυσικού καουτσούκ για ελαστικά σε βιομηχανικό επίπεδο.

Το 1943, χάσαμε την Ουκρανία και στις αρχές του 1944, μετατέθηκα στο Τμήμα Βελτίωσης Φυτών του ερευνητικού ινστιτούτου Κάιζερ Γουλιέλμου. Αυτό το ινστιτούτο είχε μεταφέρει ένα παράρτημα στο Άουσβιτς. Έτσι, πήγα στο Άουσβιτς και έμαθα μόνο καθ' οδόν ότι υπήρχε εκεί ένα στρατόπεδο συγκέντρωσης.

Δεδομένου ότι τραυματίστηκα στη γαλλική εκστρατεία και πέρασα χρόνο σε νοσοκομεία, δεν μπόρεσα να ακολουθήσω στρατιωτική καριέρα. Έτσι, ήμουν μόνο στρατιώτης και, μέσω της εργασίας μου στην ΟΚΗ (Ανώτατη Διοίκηση του Στρατού), έγινα ειδικός διοικητής (Ζ), που ήταν ο βαθμός του υπολοχαγού. Στη συνέχεια, το φθινόπωρο του 1943, η υπηρεσία μας τέθηκε υπό την εποπτεία των SS, και ο Ράιχς-φύρερ Χίμλερ έγινε ο επικεφαλής. Όπως είναι γνωστό, ήταν πτυχιούχος γεωπόνος. Το τμήμα μας ονομαζόταν πλέον:

Ο.Κ.Η. (Ανώτατη Διοίκηση του Στρατού)
Β.δ.Κ. (Εντολοδόχος Μηχανοκίνητων Οχημάτων)
υπαγόμενος στον
Ράιχς-φύρερ των SS, Τμήμα Φυτικού Καουτσούκ.

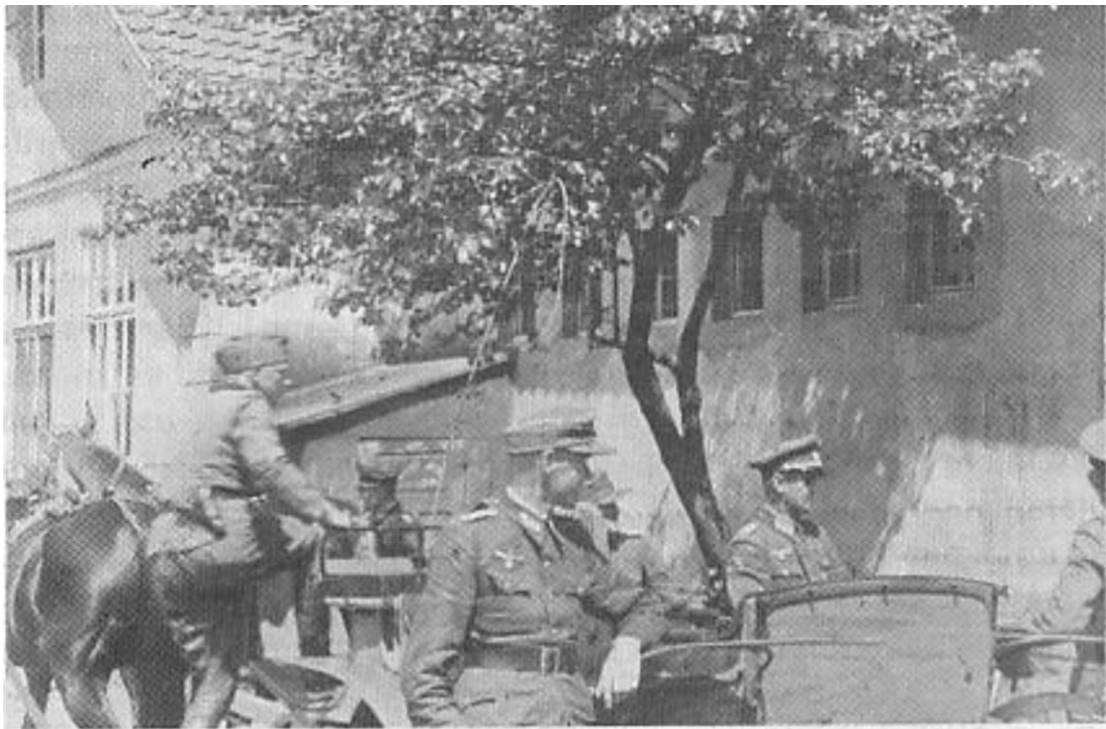
Αλλά κρατήσαμε τις στολές της Βέρμαχτ και δεν είχαμε τατουάζ με τις ομάδες αίματός μας. Αυτό σίγουρα έσωσε τις ζωές πολλών από εμάς.

Τώρα, αν πρέπει να διηγηθώ την εμπειρία μου από το Άουσβιτς, έχω αμφιβολίες αν πρέπει να αναφέρω τα ονόματα των συντρόφων μου που είναι ακόμα ζωντανοί, με τους οποίους είμαι ακόμα σε επαφή. Ξέρω ότι θα με τιμωρήσουν αν σπάσω τη σιωπή. Είμαι πλέον έτοιμος να αντιμετωπίσω αυτούς τους κινδύνους και σε ορισμένες περιπτώσεις τους έχω ήδη αντιμετωπίσει. Σαν συντάκτης των «Αγροτικός Σύνδεσμος» (Bauernschaft) και της «Κριτικής» (Kritik) καθώς και παλιότερα του «Γερμανός Αγρότης» (Deutscher Bauer), δεν μάσησα ποτέ τα λόγια μου. Αλλά το 1969, παρέδωσα το αγρόκτημά μου στον γιο μου. Εκείνη την εποχή, νόμιζα ότι είχα τα προς το ζην σαν αρχισυντάκτης του περιοδικού «Γερμανός Αγρότης». Οι φίλοι μου θα γνωρίζουν ότι, λόγω οικονομικών δυσκολιών, αυτή η εφημερίδα αναλήφθηκε από τον εκδοτικό οίκο DSZ-Verlag (Druckschriften- und Zeitungsverlags GmbH) του δρ. Γκέρχαρντ Φράι (Gerhard Frey) στο Μόναχο. Η συντακτική διεύθυνση αυτής της εφημερίδας όμως, ποτέ δεν ήταν στα χέρια μου από τότε που μεταφέρθηκε στο Μόναχο. Ήμουν, με την πιο ουσιαστική έννοια της λέξης, ένας «συντάκτης που καθόταν». Έβλεπα την εφημερίδα μόνο μετά την έκδοσή της. Έβρισκα τα δικά μου άρθρα όλο και πιο σπάνια. Επανειλημμένες καταγγελίες οδήγησαν τον δρ. Φράι να με απολύσει χωρίς προειδοποίηση. Μια δίκη στο δικαστήριο εργατικών διαφορών κατέληξε σε έναν πενιχρό συμβιβασμό. Από τότε, είμαι ουσιαστικά άνεργος και, παρόλο που το γραφείο απασχόλησης με μετεκπαίδευσε για μια βασική διοικητική θέση, είναι αδύνατο να βρω δουλειά. Αν και είμαι μόνο 55 ετών, δεν έχω καμία προοπτική να ενταχθώ στο εργατικό δυναμικό. Γιατί να μην παρουσιαστώ τώρα; Βιώνω τα προς το ζην σε μέτρια αλλά ευτυχισμένη φτώχεια. Τα παιδιά μου έχουν τα προς το ζην. Αλλά δεν θέλω να δημιουργήσω προβλήματα στους πρώην ανωτέρους και συναδέλφους μου, μερικοί από τους οποίους εξακολουθούν να εργάζονται.

Η ζωή στο στρατόπεδο

Έκανε κρύο και φυσούσε όταν έφτασα στον σιδηροδρομικό σταθμό στο Άουσβιτς στις 15 Ιανουαρίου 1944. Έκανα πολλές σκέψεις, για το αν έπρεπε να πάρω ένα αυτοκίνητο. Αλλά υπήρχαν μόνο άμαξες και έτσι αποφάσισα να περπατήσω. Άφησα τις αποσκευές μου στην αποθήκη και ζήτησα οδηγίες για το γραφείο του διοικητή του στρατοπέδου. Δεν ήταν καθόλου μακριά. Το στρατόπεδο, ένα συγκρότημα στρατώνων με άσχημα, αλλά τεράστια κτίρια, ήταν πολύ κοντά. Η πύλη του στρατοπέδου, με την επιγραφή «Η εργασία σε απελευθερώνει» (Arbeit Macht Frei), ήταν το πρώτο πράγμα που είδα από το στρατόπεδο συγκέντρωσης του Άουσβιτς. Αυτό που μου έκανε εντύπωση ήταν ότι πολλοί κρατούμενοι κυκλοφορούσαν ελεύθεροι χωρίς να τους φυλάνε. Αργότερα έμαθα ότι το στρατόπεδο, το οποίο περιβαλλόταν από ηλεκτροφόρο συρματοπλέγμα, φρουρούνταν μόνο τη νύχτα. Κατά τη διάρκεια της ημέρας, οι κρατούμενοι ήταν ελεύθεροι να κινούνται σε μια τεράστια περιοχή. Αυτή η περιοχή, όμως, ήταν περιτριγυρισμένη από φρουρούς που τοποθετούνταν τη νύχτα μετά από ονομαστική κλήση.

Παρουσιάστηκα στον ανώτερό μου, τον Αντισυνταγματάρχη δρ. Α. Ένας ψηλός, επιβλητικός άντρας με άψυχα γαλάζια μάτια και ελαφρώς κοκκινωπά

Ο συγγραφέας (στο κέντρο) και αξιωματικοί κατά τη διάρκεια ξενάγησης στο στρατόπεδο

μαλλιά. Η υποδοχή ήταν θερμή. Αποδείχθηκε ότι γνώριζε πολύ καλά τον αδελφό μου, ο οποίος υπηρετούσε επίσης στα SS. Αμέσως έκανα μερικές αδιάκριτες ερωτήσεις για το στρατόπεδο συγκέντρωσης. Για παράδειγμα, ήθελα να μάθω τι είδους άνθρωποι ήταν φυλακισμένοι εδώ. Η απάντησή του

ήταν:

«Οι Γερμανοί που είναι εδώ ανήκουν... στους εχθρούς του λαού... αλλιώς εδώ βρίσκεται η ευρωπαϊκή ελίτ». Υπήρχε κάποια αλήθεια στα λόγια του, όπως ανακάλυψα αργότερα. Με σύστησε στο επιτελείο του. Ο Λοχαγός Β., ένας Ρώσος μετανάστης, πρώην τσαρικός αξιωματικός που, εκτός από τα ρωσικά, μιλούσε άψογα γερμανικά και γαλλικά, προσφέρθηκε να με πάει στο κατάλυμά μου. Για τον αγροτικό τομέα, στους αξιωματικούς δεν παρείχαν αυτοκίνητα, αλλά άμαξες με οδηγό. Το βρήκα λίγο επιτηδευμένο. Επίσης, όταν οι κρατούμενοι που συναντούσαμε, σταματούσαν, έβγαζαν το καπέλο τους και έπαιρναν στάση, ένιωθα κάπως αμήχανα. Αλλά ήμασταν αξιωματικοί, και οι στρατιώτες των SS μας χαιρετούσαν στρατιωτικά.

Το κατάλυμά μου ήταν στο Ράισκο, περίπου 3 χλμ. από το κύριο στρατόπεδο. Υπήρχε ένα γυναικείο στρατόπεδο, τα θερμοκήπια και τα εργαστήρια για την εργασία μας στην αναπαραγωγή φυτών. Μου δόθηκε ένα δωμάτιο σε μια μονοκατοικία. Μοιραζόμουν το ίδιο σπίτι με τον συνάδελφό μου, τον Υπολοχαγό δρ. C., ο οποίος ήταν υπεύθυνος του τμήματος αναπαραγωγής φυτών. Ήταν πολύ χαρούμενος άνθρωπος και το γέλιο του είχε κάτι το αναζωογονητικό. Ήταν πολύ δημοφιλής στους κρατούμενους. Ακόμα και σήμερα, εξακολουθεί να γράφει σε πρώην κρατούμενους από το Άουσβιτς. Παντρεύτηκε νέος και αργότερα έφερε τη σύζυγό του και τα δύο παιδιά του, που δεν ήταν ακόμη σχολικής ηλικίας, για να τον συναντήσουν. Αργότερα μετακόμισα σε ένα διαμέρισμα με ένα ολοκληρωμένο θερμοκήπιο. Εκεί έζησα με έναν επιστήμονα από το Ινστιτούτο «Kaiser Wilhelm». Θυμάμαι το όνομά του. Ήταν ο δρ. Μπέμε. Σκοτώθηκε από μαινόμενους Πολωνούς πολίτες μετά την παράδοση. Σίγουρα δεν είχε βλάψει κανέναν και ήταν η ενσάρκωση της καλοσύνης και της βοήθειας.

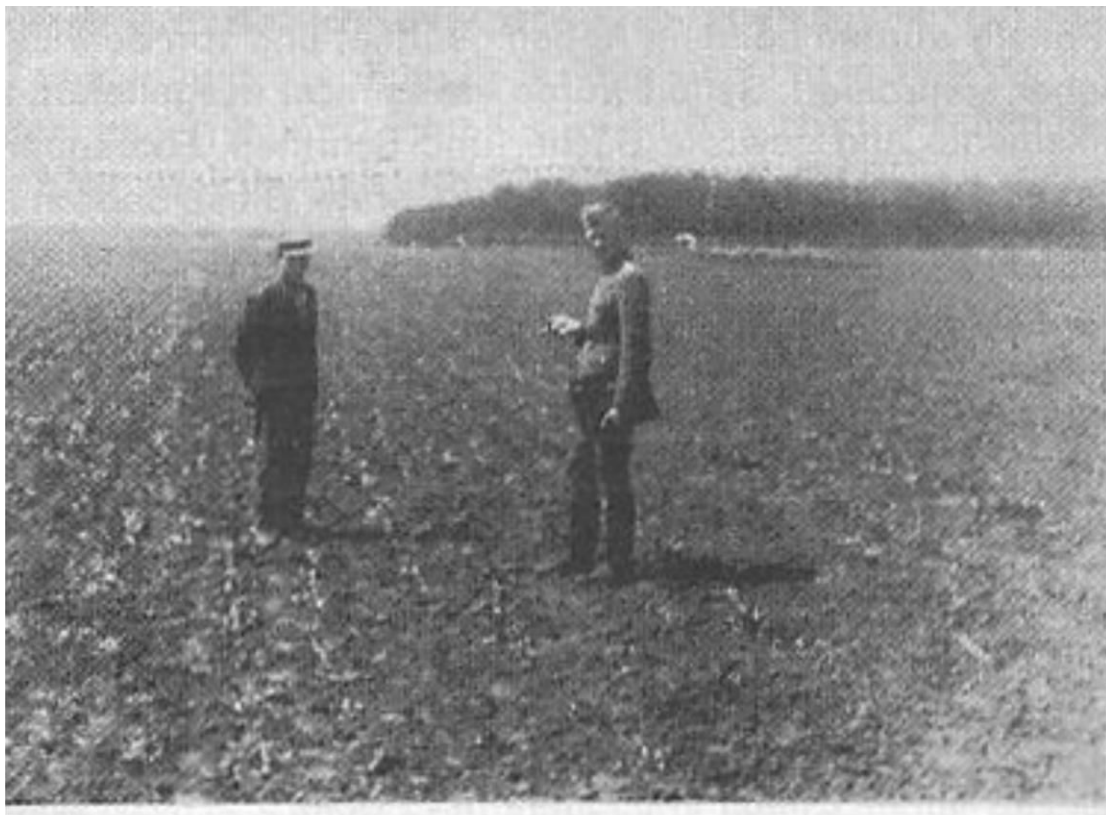
Η πρώτη κρατούμενη που γνώρισα ήταν η «Άγκνες». Η Άγκνες ήταν «Μάρτυρας του Ιεχωβά» και μας είχε δοθεί σαν «καθαρίστρια». Ήθελα να την ρωτήσω για τις συνθήκες στο στρατόπεδο συγκέντρωσης, αλλά η Άγκνες ήταν σιωπηλή. Σε αντίθεση με την κυρία Πολ, που ήταν υπεύθυνη για την κουζίνα. Έκανε έρευνα και για την Βίβλο και μοίραζε φυλλάδια στους κρατούμενους. Αυτό δεν επιτρεπόταν, αλλά δεν ήταν δική μου δουλειά να παρακολουθώ τους κρατούμενους. Εξάλλου, τα γραπτά της μου φαίνονταν ακίνδυνα. Πάντα ήμουν ανεκτικός σε θέματα πίστης. Μέχρι σήμερα, δεν μπορώ να μην έχω ένα βαθμό θαυμασμού και σεβασμού για τους Μάρτυρες του Ιεχωβά. Είχαν φυλακιστεί για την πίστη τους και υπέφεραν επειδή ήθελαν να υποφέρουν. Δεν χρειάζονταν φρουρούς και μπορούσαν να κινούνται ελεύθερα εκτός των γραμμών της φρουράς.

Περίπου 300 γυναίκες στεγάζονταν σε 3 στρατώνες στο γυναικείο στρατόπεδό μας. Ήταν εργάτριες που επιλέγονταν προσεκτικά και εργάζονταν σχεδόν αποκλειστικά για το τμήμα αναπαραγωγής φυτών. Ήταν κυρίως Εβραίες και Πολωνές, και μερικές Γαλλίδες. Όλες τους μιλούσαν πολύ καλά γερμανικά. Πολλές είχαν ακαδημαϊκούς τίτλους. Η δουλειά τους ήταν επιστημονικής φύσης και ήταν πολύ ανεξάρτητες. Στην πραγματικότητα, δεν ήμουν εγώ που έπρεπε να διδάξω στις κρατούμενες, αλλά οι κρατούμενες έπρεπε να με διδάξουν τη δουλειά μου. Τις άφηνα να μου εξηγήσουν την εργασία τους, και το έκαναν με μια κάποια υπερηφάνεια – σχεδόν θα το έλεγα μεγαλοπρέπεια. Αλλά οι κρατούμενες μου έδιναν την εντύπωση ότι έκαναν την έρευνά τους με ζήλο και χαρά.

Η αναπαραγωγή των φυτών σύμφωνα με τη διαδικασία επιλογής σημαίνει εξέταση και επιλογή. Οι ρίζες των φυτών καουτσούκ εξετάζονταν για την

περιεκτικότητά τους σε καουτσούκ και πολλαπλασιάζονταν περαιτέρω με μοσχεύματα. Οι σπόροι από αυτά τα φυτά συλλέγονταν προσεκτικά και ξανασπείρονταν. Η δολιοφθορά ήταν πολύ εύκολη – αλλά δεν είχε αναφερθεί ούτε μία περίπτωση. Λοιπόν, πρέπει να πούμε ότι οι κρατούμενες δεν είχαν μεγάλη εμπιστοσύνη η μία στην άλλη. Υπήρχε το παλιό μίσος μεταξύ των εθνικο-πολωνών και των Ιουδαίων. Σε σύγκριση με αυτό το εθνικοσοσιαλιστικό μίσος των Ιουδαίων ήταν ακίνδυνο. Τα αποτελέσματα στην αύξηση της περιεκτικότητας σε καουτσούκ ήταν αρκετά ικανοποιητικά. Δυστυχώς, δεν θυμάμαι τα στοιχεία.

Ο Λοχαγός Β. ταξίδεψε στα κατεχόμενα ανατολικά εδάφη αναζητώντας επιστήμονες. Έφερε αρκετούς Ρώσους επιστήμονες και τις οικογένειές τους στο Άουσβιτς, οι οποίοι εργάζονταν για εμάς σαν πολιτικοί υπάλληλοι και το έκαναν με χαρά.

Ρώσος γεωπόνος (αριστερά) και ο συγγραφέας

Το τραγικό έγινε όταν έφεραν το Ρώσο γεωπόνο Τζ. Σασμόσεκ (Й. Сасмошек) στο Άουσβιτς. Ο Σασμόσεκ βρήκε την πρώτην ερωμένη του ανάμεσα στις κρατούμενες. Αυτή η επανένωση δεν ήταν χωρίς συνέπειες. Αλλά ο Σασμόσεκ κατάφερε να παντρευτεί την ερωμένη του. Αυτή απελευθερώθηκε από τη φυλακή. Τους συνάντησα ξανά στο Χάλε (Ζάαλε) μετά την εκκένωση από το Άουσβιτς. Και οι δύο έλαμπαν από ευτυχία. Δεν ένιωθα και τόσο χαρούμενος, επειδή μόλις είχα περάσει τον βομβαρδισμό της Δρέσδης στις 13 Φεβρουαρίου και, σαν από θαύμα, είχα γλιτώσει αλώβητος. Πιστεύω ότι στη Δρέσδη εκείνη την ημέρα πέθαναν περισσότεροι άνθρωποι από ό,τι πέθαναν στο Άουσβιτς σε όλα τα χρόνια του πολέμου. Αλλά τα εγκλήματα πολέμου των Συμμάχων δεν αποτελούν ακόμη αντικείμενο συζήτησης σήμερα.

Πώς ήταν η καθημερινότητα των κρατουμένων στο Άουσβιτς; Ξύπνημα στις

07:00, πλύσιμο και ντους, πρωινό, πρωινή ονομαστική κλήση και έναρξη εργασίας στις 08:00. Από τις 12:00 μέχρι 13:00 διάλειμμα για μεσημεριανό γεύμα και 17:00 τέλος της εργάσιμης μέρας. Στις 19:00 ονομαστική κλήση, μετά την οποία αποσυρόταν η γραμμή των φυλακίων και μόνο τα στρατόπεδα παρέμεναν υπό φρούρηση. Η αλληλογραφία παραδιδόταν στις κρατούμενες καθημερινά. Τα πακέτα άνοιγαν κατά την ονομαστική κλήση και ελέγχονταν από τον φύλακα του στρατοπέδου. Σπάνια έμενε κάτι ανεπίδοτο, για παράδειγμα, φάρμακα και ορισμένα βιβλία και έγγραφα, φωτογραφικές μηχανές, ραδιόφωνα και άλλος τεχνικός εξοπλισμός. Αυτά τα αντικείμενα όμως, παρέμεναν ιδιοκτησία των κρατουμένων. Μεταφέρονταν στον «Καναδά»² και αποθηκεύονταν εκεί.

Καναδάς λεγόταν μια τεράστια αποθήκη όπου φυλασσόταν όλες οι περιουσίες των εκδιωχθέντων ή επανεγκατασταθέντων Ιουδαίων που είχαν φυλακιστεί στο Άουσβιτς. Στον Καναδά, μπορούσες να βρεις τα πάντα – εξ ου και το όνομα. Αλλά ο Καναδάς φρουρούνταν αυστηρά από έξω. Είχαμε μια βοηθό των SS στον μετεωρολογικό μας σταθμό, η οποία κάποτε κατάφερε να βρει ένα ζευγάρι μεταξωτές κάλτσες στον Καναδά. Καταδικάστηκε σε στρατοδικείο γι' αυτό... για λεηλασία. Αλλά οι ίδιοι οι κρατούμενοι που εργάζονταν εκεί έκλεβαν σαν κοράκια.

Με εντυπωσίασε το πόσο κομψά ντυμένες ήταν οι κρατούμενες μας. Παρόλο που έπρεπε να φορούν τις στολές της φυλακής, τα εσώρουχα τους, οι κάλτσες και τα παπούτσια τους ήταν άψογα και σε άριστη κατάσταση. Ακόμα και σε προϊόντα ομορφιάς δεν υπήρχε έλλειψη. Κραγιόν, πούδρα και μακιγιάζ υπήρχαν στα πράγματα των γυναικών κρατουμένων. Όταν ήμουν στο Άουσβιτς, δεν υπήρχαν πια Ιουδαίες με ξυρισμένα κεφάλια. Ωστόσο, έχω ακούσει ότι κάτι τέτοιο υπήρχε κάποτε στο Άουσβιτς. Αλλά το θέαμα λέγεται ότι ήταν τόσο φρικτό που ακόμη και οι πιο σκληροτράχηλοι ηγέτες των SS δεν μπορούσαν να το αντέξουν. Κάθε Σάββατο, μια ομάδα από τις γυναίκες μας στέλνονταν στο κεντρικό στρατόπεδο για να ανταλλάξουν ρούχα. Στη συνέχεια επέστρεφαν με τα πιο υπέροχα λάφυρα, τα οποία διανέμονταν στις κρατούμενες. Πιστεύω ότι αυτή η κλοπή ήταν σιωπηρά ανεκτή.

2. «Καναδάς» ονομάζονταν οι εγκαταστάσεις αποθήκευσης στο στρατόπεδο συγκέντρωσης του Άουσβιτς

Όλγα

Τον Μάιο, δέχτηκα την πρώτη μου επίσκεψη από τη σύζυγό μου. Εργαζόταν ως καθηγήτρια αγροτικής οικιακής οικονομίας και ήταν περίεργη για τη δουλειά μου στο στρατόπεδο συγκέντρωσης. Το γεγονός ότι ήταν δυνατόν να μας επισκέπτονται οι συγγενείς μας ανά πάσα στιγμή, δείχνει το άνοιγμα της διοίκησης του στρατοπέδου. Αν το Άουσβιτς ήταν ένα μεγάλο στρατόπεδο εξόντωσης, σίγουρα δεν θα μπορούσαμε να δεχόμαστε επισκέψεις από τους συγγενείς μας. Οι διατυπώσεις που εξακολουθούν να απαιτούνται σήμερα για να επισκεφθείτε το κέντρο κράτησης που ίδρυσε ο Βάλτερ Ούλμπριχτ δεν ήταν απαραίτητες. Η σύγκριση του Άουσβιτς με τη Λαοκρατική Δημοκρατία της Γερμανίας (Deutsche Demokratische Republik – DDR) δεν είναι τόσο παράλογη.

Ήμασταν νιόπαντροι και δεν είχαμε αποκτήσει πολλά ακόμη από τον γάμο μας. Την παρέλαβα από τον σιδηροδρομικό σταθμό. Έφτασε με ξύλινα παπούτσια, φορώντας μαντίλα και χωρίς κάλτσες. Ήταν καιρός πολέμου και η κομψότητα ήταν πολυτέλεια για εμάς.

Εκείνη την εποχή, είχα μια καινούργια «καθαρίστρια». Η «καμαριέρα» θα ήταν πιο κατάλληλη λέξη. Την Όλγα! Η Όλγα ήταν Πολωνέζα. Ήταν μοναδικός χαρακτήρας – αλλά με φρόντιζε συγκινητικά και ήταν εξαιρετικά εξυπηρετική. Υπήρχαν πάντα λουλούδια στο δωμάτιό μου, πάντα καθαρά τραπεζομάντιλα και κουρτίνες, και η Όλγα πάντα μου είχε μια έκπληξη.

Ο συγγραφέας δέχεται επίσκεψη από τη σύζυγό του.
Η Όλγα έχει στολίσει το τραπέζι εορταστικά.

Η Όλγα είχε διακοσμήσει το δωμάτιό μου ιδιαίτερα όμορφα για την επίσκεψη της γυναίκας μου. Είχε τοποθετήσει έναν προσευχόμενο άγγελο πάνω από το κρεβάτι μου – ο Θεός ξέρει από πού το πήρε αυτό. Η φροντίδα της ήταν σχεδόν υπερβολική, αλλά έπρεπε να την υπομείνω, επειδή δεν ήθελα να πληγώσω αυτή την καλή και εξυπηρετική ψυχή.

Κατά τη διάρκεια της παραμονής της συζύγου μου, ξεκίνησαν οι εργασίες στα χωράφια με καουτσούκ και δεν μπορούσα να αφιερώσω πολύ χρόνο στην επίσκεψή της· αλλά η σύζυγός μου έκανε εξαιρετική παρέα με την Όλγα. Μπορούσε να μιλάει σαν βιβλίο. Η γυναίκα μου σκέφτηκε ότι έπρεπε να της κάνει ένα μικρό δώρο και της αγόρασε κάτι μικρό. Όταν άφησα τη γυναίκα μου στον σιδηροδρομικό σταθμό για την αναχώρηση, μετά βίας την αναγνώρισα. Ήταν ντυμένη με καινούργια ρούχα από την κορυφή ως τα νύχια. Η Όλγα της είχε αγοράσει τα πάντα – ακόμη και μια καινούργια βαλίτσα. Η γυναίκα μου, μού είχε φέρει μερικές μικρές λιχουδιές που είχε φυλάξει για τον εαυτό της, μαζί με ένα κομμάτι βούτυρο. Κάθε βράδυ, η Όλγα μου έφτιαχνε τηγανητές πατάτες που κολυμπούσαν στο βούτυρο. Αλλά το βούτυρο δεν τελείωνε ποτέ. Ερχόντουσαν καθημερινά πακέτα φροντίδας και η Όλγα ένιωθε την υποχρέωση να με φροντίσει και εμένα. Όχι, οι κρατούμενοι στο Ράισκο δεν πεινούσαν. Και αν είχαμε έναν νεοφερμένο που ερχόταν στο στρατόπεδο υποσιτισμένος και αδύνατος, μετά από λίγες μόνο μέρες θα είχε ένα λείο τρίχωμα.

Το Στρατόπεδο Εξόντωσης;

«Το στρατόπεδο εξόντωσης δεν ήταν στην πραγματικότητα στο Άουσβιτς, αλλά στο Μπίρκεναου». Αυτό άκουσα και διάβασα μετά τον πόλεμο. Λοιπόν, ήμουν κι εγώ στο Μπίρκεναου. Αυτό το στρατόπεδο δεν μου άρεσε καθόλου. Ήταν υπερπλήρες και οι άνθρωποι εκεί δεν μου έκαναν καλή εντύπωση. Όλα ήταν πολύ παραμελημένα και βρώμικα. Εκεί είδα και οικογένειες με παιδιά. Η θέα τους με πλήγωσε. Αλλά μου είπαν ότι δεν ήθελαν να χωρίσουν τα παιδιά από τους γονείς τους αν ήταν υπό κράτηση. Κάποια παιδιά ήταν απασχολημένα παίζοντας και ένα διασκεδαστικό παιχνίδι με μπάλα. Παρ' όλα αυτά, πιστεύω ότι τα παιδιά δεν ανήκουν σε στρατόπεδο κράτησης – και το ότι οι Άγγλοι το έκαναν κατά τη διάρκεια του Πολέμου των Μπόερ, για παράδειγμα, είναι μια κακή δικαιολογία. Το είπα στον ανώτερό μου. Η απάντησή του: «Συμμερίζομαι τη γνώμη σας – αλλά δεν μπορώ να κάνω τίποτα».

Κρατούμενες από το Μπίρκεναου στα χωράφια πικραλίδας (Kok-Sagis)

Είχα την αποστολή να επιλέξω 100 εργάτες στο Μπιρκέναου για να κόψουν τα φυτά πικραλίδας (Kok-Sagis). Η διαδικασία γινόταν ως εξής: Κατά την ονομαστική κλήση, οι κρατούμενοι ρωτούνταν αν ήταν πρόθυμοι να κάνουν αυτή τη δουλειά και αν είχαν κάνει τέτοια δουλειά στο παρελθόν. Συνήθως, προσφέρονταν εθελοντικά περισσότεροι από όσους χρειαζόνταν. Στη συνέχεια, «επιλέγονταν». Αυτή η «επιλογή» αργότερα παρερμηνεύτηκε. Φυσικά,

ήθελαν να δώσουν στους κρατούμενους κάτι να κάνουν – και οι κρατούμενοι ήθελαν επίσης να προσληφθούν. Η επιλογή δεν ήταν τίποτα περισσότερο από την ανάθεση εργασίας στους κρατούμενους με βάση τα ενδιαφέροντά τους, τις ικανότητές τους, αλλά και τη φυσική τους κατάσταση.

Το γεγονός είναι ότι στο Άουσβιτς υπήρχαν περισσότεροι άνθρωποι από όσες θέσεις εργασίας υπήρχαν ή που μπορούσαν να δημιουργηθούν. Φυσικά, φρόντιζα να βρίσκω εργάτες που είχαν εργαστεί στη γεωργία. Υπήρχε έλλειψη Εβραίων. Οι Πολωνοί παρείχαν πολύ καλούς εργάτες. Οι Τσιγγάνοι ήταν εντελώς άχρηστοι. Η «Kommando 11», το όνομα της γυναικείας φάλαγγας εργασίας μας από το Μπίρκεναου, ερχόταν στο Ράισκο καθημερινά και εργαζόταν στα χωράφια με καουτσούκ έξω από τη γραμμή της φρουράς. Με αυτούς τους ανθρώπους από το Μπίρκεναου είχα να κάνω σχεδόν καθημερινά και μου άρεσε να ακούω τα παράπονά τους. Κάποτε, είδα έναν φρουρό των SS να κλωτσάει μια γυναίκα στα οπίσθια. Τον έπιασα και του φώναξα. Η γυναίκα τον είχε αποκαλέσει «ναζιστικό γουρούνι». Αλλά το γεγονός ήταν ότι ο φρουρός είχε προσβάλει πρώτα τη γυναίκα.

Ανέφερα αυτό το περιστατικό και ο φρουρός των SS μετατέθηκε στο πειθαρχικό τάγμα στο Ντάντσιχ. Από εκείνη την ημέρα και μετά, είχα καλή φήμη στους κρατούμενους, ειδικά σε εκείνους από το «Kommando 11» του Μπίρκεναου. Οι κρατούμενοι συχνά έρχονταν σε μένα με αιτήματα ή παράπονα. Έκανα ό,τι μπορούσα, γιατί για μένα οι κρατούμενοι δεν ήταν εχθροί, αλλά έγκλειστοι. Συχνά τους έκανα χάρες που παραβίαζαν τους κανονισμούς. Η μεγαλύτερη χαρά που μπορούσα να τους δώσω ήταν όταν τους πήγαινα βόλτα κατά μήκος του ποταμού Ζούλα και τους επέτρεπα να κολυμπήσουν εκεί τις ζεστές καλοκαιρινές μέρες του 1944.

Παρεμπιπτόντως, η ομάδα τεμαχιστών από το Μπίρκεναου ήταν μια χαρούμενη παρέα. Τραγουδούσαν τα πολωνικά λαϊκά τους τραγούδια καθώς δούλευαν, και οι τσιγγάνοι χόρευαν τους χορούς τους. Αρχικά εξοργίστηκα και

Ένας κρατούμενος που εργάζεται στα χωράφια (κυρίως με άλογα). Φυλάσσεται από έναν φρουρό από απόσταση. Εδώ ετοιμάζει μια καλλιέργεια σε λόφο.

ανησύχησα για την κακή διατροφική κατάσταση των εργατών, αλλά στη συνέχεια συνειδητοποίησα ότι οι κρατούμενοι εισήχθησαν σε πολύ κακή διατροφική κατάσταση – και χρειάζονταν λίγο χρόνο για να φάνε. Συχνά μοιραζόμουν το μεσημεριανό μου μαζί τους από το καζάνι με το γκούλας τους, και μου έκανε καλό.

Αλλά η «Kommando 11» είχε και μυστικές πηγές τροφής. Έφερνε τα πιο υπέροχα πράγματα από μυστικές κρυψώνες. Αυτές οι κρυψώνες ξαναγέμιζαν επανειλημμένα τη νύχτα από φίλους. Συνέβαινε μάλιστα αυτοί οι φίλοι να ντύνονται με ρούχα κρατουμένων και να περνούν στο στρατόπεδο, ενώ σε αντάλλαγμα ένας άλλος κρατούμενος έπαιρνε ολιγοήμερη άδεια. Το Άουσβιτς βρισκόταν στην Πολωνία και ο τοπικός πληθυσμός βοηθούσε τους κρατούμενους όσο καλύτερα μπορούσε – ακόμα και όταν δεν τους επιτρεπόταν.

Οι γερμανικές δυνάμεις κατοχής, και ιδιαίτερα η λεγόμενη πολιτική διοίκηση, όπως όλοι γνωρίζουμε, δεν ήταν πάντα πολύ δημοφιλής στον πληθυσμό. Ένα μέτρο που δεν μου άρεσε καθόλου ήταν η απαλλοτρίωση των Πολωνών μικροκαλλιεργητών. Έπρεπε να παραχωρήσουν τη γη τους για τα αγροκτήματα που ανήκαν στο στρατόπεδο συγκέντρωσης του Άουσβιτς. Αλλά μου είπαν ότι αποζημιώθηκαν για αυτό, όπως και άλλοι γαιοκτήμονες που έπρεπε να παραχωρήσουν τη γη τους, για παράδειγμα, για την κατασκευή ενός αυτοκινητόδρομου. Επίσης, δεν θεωρούσα τα μέτρα επανεγκατάστασης σωστά, αλλά με διαβεβαίωναν επανειλημμένα ότι δεν εφαρμόστηκαν ποτέ με τη βία. Η στέρηση της ελευθερίας είναι σκληρή – αλλά ο πόλεμος είναι ακόμη πιο δύσκολος, και έγινε πιο δύσκολος και πιο σκληρός και για εμάς. Το φθινόπωρο του 1944, το στρατόπεδο συγκέντρωσης του Άουσβιτς βομβαρδίστηκε για πρώτη φορά από αμερικανικά αεροπλάνα. Περίπου 20 κρατούμενοι σκοτώθηκαν. Εγώ ο ίδιος είχα χάσει την πίστη μου στην τελική νίκη μετά την απόβαση στις ακτές της Μάγχης – ή τουλάχιστον, άρχισα να έχω αμφιβολίες. Οι αναφορές από το μέτωπο γίνονταν ολοένα και πιο απογοητευτικές, και ακόμη και οι κρατούμενοι ήταν καλά ενημερωμένοι – ένας Θεός ξέρει από ποιον. Οι κρατούμενοι του στρατοπέδου στην περιοχή μας όμως, εξακολουθούσαν να φροντίζονται καλά. Ο Αντισυνταγματάρχης Α. είχε κανονίσει να έρχεται ο τεχνικός προβολής ταινιών στο στρατόπεδό μας μία φορά την εβδομάδα. Παρακολουθούσαμε ταινίες όπως το «Μυνχάουζεν» (Münchhausen) και η «Χρυσή Πόλη» (Die goldene Stadt) με τους κρατούμενους. Η ταινία «Γλυκός Ιουδαίος» (Jud Süß), φυσικά, δεν προβλήθηκε στους κρατούμενους, ούτε προπαγανδιστικές ταινίες όπως το «Κόλμπεργκ» (Kolberg) και το «Οι Δόκιμοι» (Kadetten). Στην κοινή αίθουσα, οι κρατούμενοι του στρατοπέδου είχαν επίσης τη δυνατότητα να τελούν λειτουργίες. Εγώ ο ίδιος παρακολούθησα διάφορες λειτουργίες και πρέπει να πω ότι μερικές από αυτές ήταν πολύ επίσημες, ειδικά αυτές της Ρωσικής Ορθόδοξης εκκλησίας, στην οποία ανήκαν οι Ρώσοι πολιτικοί υπάλληλοί μας. Είχε επίσης σχηματιστεί μια θεατρική ομάδα μεταξύ των κρατουμένων του στρατοπέδου, και ένα βράδυ μας κάλεσαν σε μια παράσταση του «Φάουστ». Δεν θα μπορούσαν να φέρουν καλύτερους ηθοποιούς.

Εγώ ήθελα να πάρω άλλη μια άδεια σπουδών τον χειμώνα, αλλά η πολεμική κατάσταση ήταν σοβαρή και οι προοπτικές ήταν κακές. Μου προσφέρθηκε ένα μάθημα δι' αλληλογραφίας. Μου έστειλαν βιβλία. Ένας κρατούμενος, ένας Εβραίος γιατρός από την Πράγα, προσφέρθηκε να μελετήσει την ύλη μαζί μου. Έτσι, έβαλα έναν κρατούμενο να μου κάνει καθημερινά μαθήματα. Αυτό ήταν δυνατό στο Ράισκο. Οι Εβραίοι ήταν έξυπνοι και, από ό,τι έμαθα στο

Άουσβιτς γι' αυτούς, ήταν επίσης αρκετά ευγενικοί. Το καλοκαίρι, η μητέρα μου με επισκέφτηκε για λίγες μέρες. Φυσικά, αναπτύχθηκε αμέσως μια στενή φιλία μεταξύ της μητέρας μου και της Όλγας. Ένα βράδυ, η μητέρα μου με ρώτησε για το κρεματόριο όπου καίγονταν άνθρωποι. Δεν γνώριζα την ύπαρξη μιας τέτοιας εγκατάστασης. Έβαλα την Όλγα να μιλήσει. Δεν μπορούσε να μου πει ακριβώς, αλλά είπε ότι υπήρχε πάντα μια λάμψη φωτιάς προς την κατεύθυνση του Μπιέλσκο. Πήγα προς αυτή την κατεύθυνση και βρήκα ένα ορυχείο όπου εργάζονταν και κρατούμενοι. Γύρισα σε όλο το στρατόπεδο, εξετάζοντας όλα τα τζάκια και τις καμινάδες που κάπνιζαν. Αλλά δεν βρήκα τίποτα. Ρώτησα τους συναδέλφους μου, αλλά το μόνο που απάντησαν ήταν ένα σήκωμα των ώμων και «Μη πιστεύεις τα "λόγια που γράφονται στις τουαλέτες"». Υπήρχε ένα κρεματόριο στο Άουσβιτς, γιατί εδώ ζούσαν 200.000 άνθρωποι, και κάθε μεγάλη πόλη με 200.000 κατοίκους είχε και ένα κρεματόριο. Φυσικά, και εδώ πέθαιναν άνθρωποι – αλλά όχι μόνο οι κρατούμενοι. Και η σύζυγος του Αντισυνταγματάρχη Α. πέθανε εδώ. Αυτή η απάντηση ήταν αρκετή για μένα.

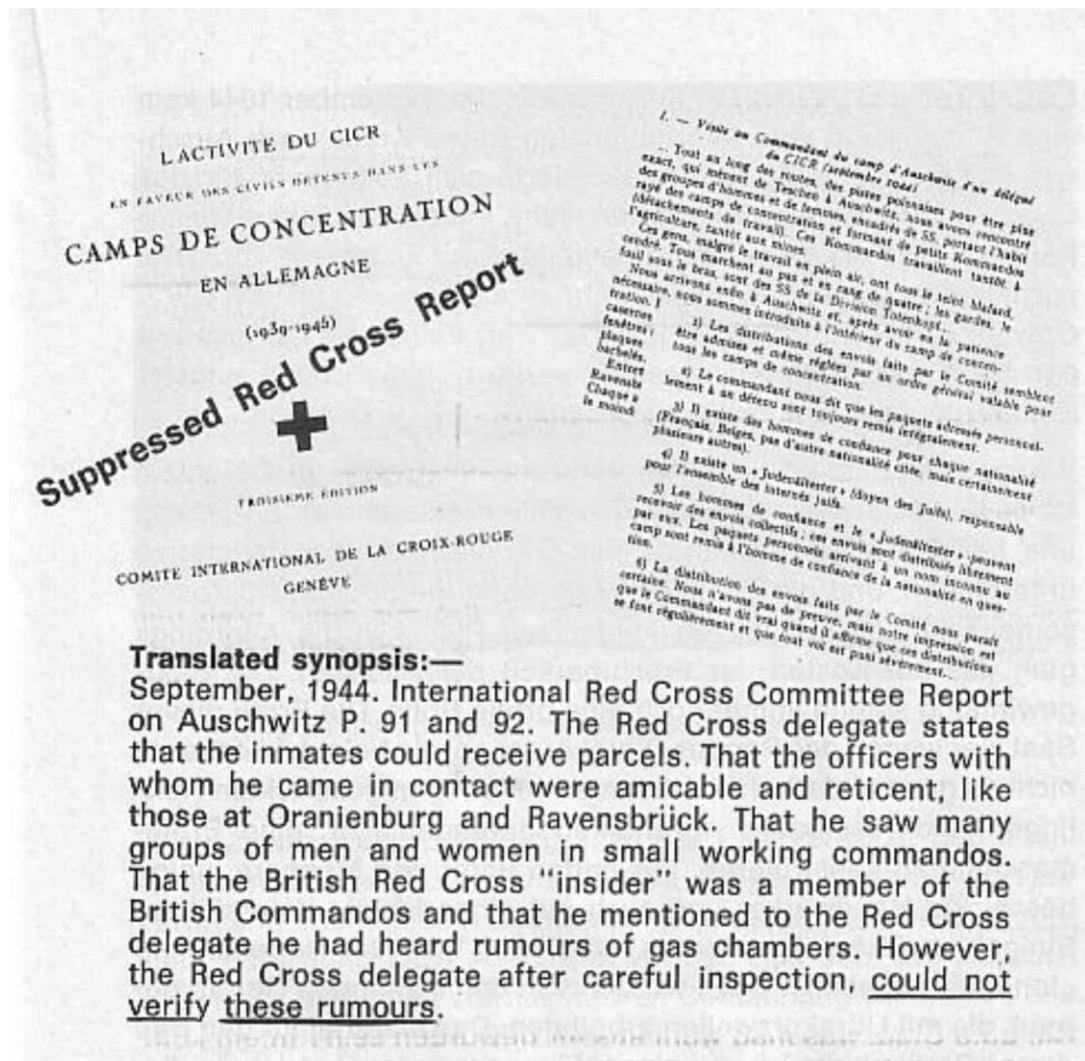
Κατά τη διάρκεια της παραμονής μου στο Άουσβιτς, δεν παρατήρησα το παραμικρό σημάδι μαζικών θανατηφόρων αερίων. Ακόμα και η μυρωδιά της καμένης σάρκας, η οποία λέγεται ότι συχνά κρεμόταν πάνω από το στρατόπεδο, είναι ένα κραυγαλέο ψέμα.³ Κοντά στο κύριο στρατόπεδο υπήρχε ένα μεγάλο σιδηρουργείο πεταλώματος. Η μυρωδιά του στίγματος των πετάλων δεν ήταν, φυσικά, ευχάριστη. Παρεμπιπτόντως, ο επικεφαλής αυτού του σιδηρουργείου πεταλώματος ζει τώρα στο γειτονικό μου χωριό. Γενικά, οι παραχωρήσεις στις φυλακές γίνονταν ολοένα και πιο γενναιοδωρες. Είχε στηθεί ένας οίκος ανοχής για τους άνδρες στο κύριο στρατόπεδο. Η αγάπη και όλα όσα τη συνοδεύουν είναι κάτι ανθρώπινο και αυτό δεν πρέπει να στερείται ούτε στους κρατούμενους. Φυσικά, υπήρχαν και εραστές μεταξύ των κρατουμένων. Αμφιβάλλω αν ο οίκος ανοχής το εμπόδιζε αυτό. Το γεγονός όμως ότι υπήρχαν και οίκοι ανοχής για τους κρατούμενους στο Άουσβιτς παραλείπεται από όλες τις μεταπολεμικές αναφορές. Ένα κουπόνι για τον οίκο ανοχής ήταν ένα είδος ανταμοιβής για καλή συμπεριφορά. Υπήρχαν όμως και κρατούμενοι που πετούσαν αυτό το κουπόνι στο πρόσωπο του Κάππο τους. Είναι αξιοσημείωτο. Αυτό μου φάνηκε να είναι ένα ιδιαίτερο είδος καλής συμπεριφοράς.

Η ιστορία της αποτέφρωσης προκάλεσε διαφωνίες ανάμεσα σε μένα και την Όλγα. Τελικά, η συνεχής φλυαρία αυτής της γυναίκας με εκνεύρισε. Η προθυμία της να υπηρετήσει φαινόταν πολύ υποτακτική, πολύ δουλοπρεπής. Δεν μου άρεσε. Της δόθηκε μια νέα εργασία, μια εργασία που δεν θα ζήλευα. Της ανατέθηκε η θέση του «φύλακα» στο γυναικείο στρατόπεδο και έπρεπε να διασφαλίζει ότι κανένας άνδρας κρατούμενος δεν θα έμπαινε στο στρατόπεδο χωρίς άδεια. Η Όλγα μπορούσε να επιπλήττει τόσο υπέροχα, και ήταν χαρά να βλέπεις πώς έδιωχνε τους άνδρες από το γυναικείο στρατόπεδο. Οι συγκρατούμενές της την αποκαλούσαν «Κέρβερο» (κυνηγό της κόλασης).

Αναρωτιέμαι τι απέγινε η αγαπημένη Όλγα; Δεν ήθελε να επιστρέψει σε μια

3. Στην αρχή οι νεκροί θάβονταν στο Άουσβιτς. Όμως, λόγω της υψηλής στάθμης των υπόγειων υδάτων μεταξύ των ποταμών Βιστούλα και Σούλα (ένα μέτρο), αυτό δεν ήταν πλέον εφικτό. Μια ομάδα εργασίας κάτω από τη διοίκηση του Λοχία Χέρμαν Μολ (του πρώην κηπουρού στο Ράισκο) έπρεπε να ξεθάψει αυτά τα σώματα και στη συνέχεια να τα αποτεφρώσει. Σήμερα, γι' αυτή τη διαδικασία, λέγονται οι πιο απίστευτες ιστορίες. (Πηγή: Δήλωση του Υπολοχαγού C.)

κομμουνιστική Πολωνία⁴ – σχεδόν κανένας από τους Πολωνούς κρατούμενους δεν το ήθελε αυτό – ούτε καν και οι Ιουδαίοι. Πολλοί από αυτούς προσευχόντουσαν ακόμη για τη νίκη των Γερμανών. Όπως έμαθα από τον συνάδελφό μου, τον Υπολοχαγό, δρ. C., τον οποίο επισκέφτηκα πρόσφατα, πολλοί από τους πρώην κρατούμενους βρίσκονται τώρα στις ΗΠΑ. Εξακολουθεί να αλληλογραφεί με μερικούς από αυτούς. Μερικοί από αυτούς ήταν ακόμη πρόθυμοι να καταθέσουν για τους κατηγορούμενους αξιωματικούς των SS σαν μάρτυρες υπεράσπισης στις δίκες των στρατοπέδων συγκέντρωσης, αλλά σπάνια τους επιτρεπόταν να καταθέσουν. Αυτά τα δημοσιεύματα έκαναν θραύση στον εθνικό τύπο εκείνη την εποχή.

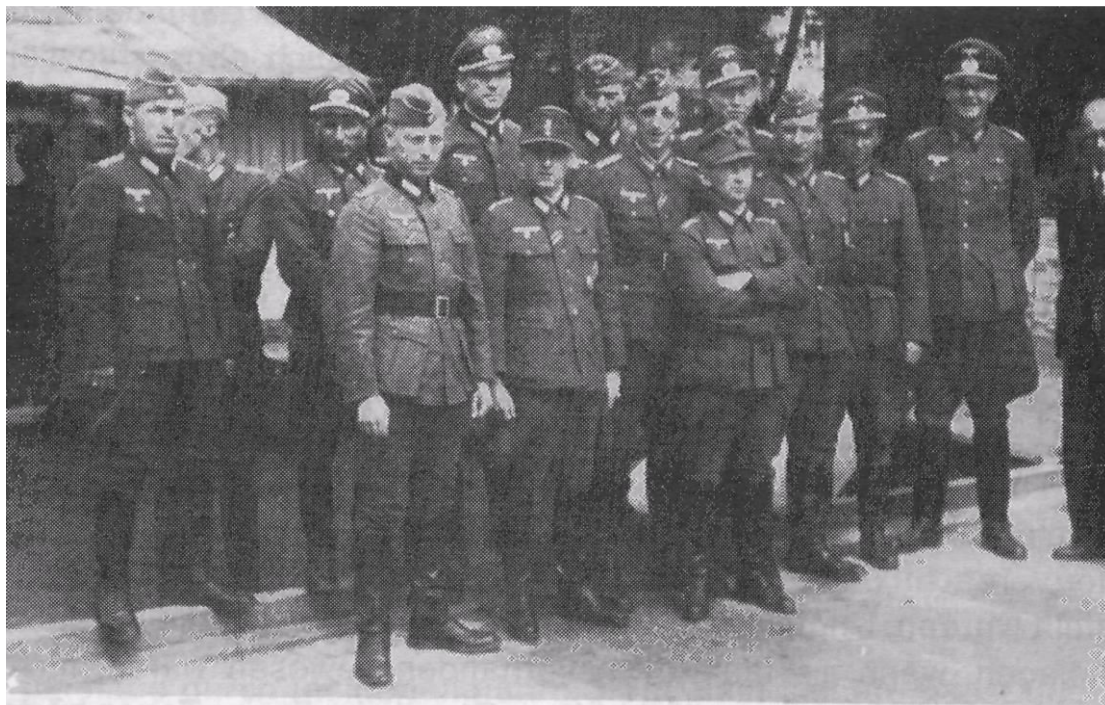
Συνοπτική Έκθεση του Ερυθρού Σταυρού:

Μεταφρασμένη περίληψη: Σεπτέμβριος 1944. Έκθεση του Διεθνούς Ερυθρού Σταυρού για το Άουσβιτς, σελίδες 91 και 92. Ο εκπρόσωπος του Ερυθρού Σταυρού δηλώνει ότι στους κρατούμενους επιτρεπόταν να παραλαμβάνουν δέματα, ότι οι αξιωματικοί με τους οποίους ήρθε σε επαφή ήταν φιλικόι και συγκρατημένοι, όπως αυτοί στο Οράνιενμπουργκ και το Ράβενσμπρυκ, ότι είδε πολλές ομάδες ανδρών και γυναικών ομαδοποιημένες σε μικρές ομάδες εργασίας και ότι ένα μέλος του Βρετανικού Ερυθρού Σταυρού, το οποίο ήταν επίσης μέλος της Βρετανικής Διοίκησης, είχε πει στον εκπρόσωπο του Ερυθρού Σταυρού φήμες για θαλάμους αερίων, αλλά ο εκπρόσωπος του Ερυθρού Σταυρού, μετά από προσεκτική έρευνα, δεν μπόρεσε να επιβεβαιώσει αυτές τις φήμες.

4. Η Όλγα, παρ' όλα αυτά, επέστρεψε στην κομμουνιστική Πολωνία μετά τον πόλεμο και σκοτώθηκε σε τροχαίο ατύχημα πριν από τρία χρόνια. Το πραγματικό της όνομα ήταν «Στέφα».

Στο Άουσβιτς δεν υπήρχαν μυστικά. Τον Σεπτέμβριο του 1944, μια επιτροπή του Διεθνούς Ερυθρού Σταυρού ήρθε στο Άουσβιτς για επιθεώρηση. Ωστόσο, ενδιαφέρθηκαν περισσότερο για το στρατόπεδο στο Μπίρκεναου.⁵ Είχαμε πολλές επιθεωρήσεις στο Ράισκο – αλλά οι περισσότεροι ενδιαφέρονταν για την αναπαραγωγή φυτών μας. Συχνά συμμετείχα σε αυτές τις επιθεωρήσεις. Αν και οι επισκέπτες τεχνικά δεν επιτρέπεται να μιλήσουν στους κρατούμενους, οι κρατούμενοι συνήθως έπρεπε να εξηγήσουν τη δουλειά τους.

Εκείνη την εποχή, πραγματοποιήσαμε τα πρώτα μας πειράματα με κολχικίνη (ακετυλτριμεθυλοκολχικινικό οξύ). Η κολχικίνη είναι η τοξίνη του φθινοπωρινού κρόκου (*Colchium autumnale*). Καταφέραμε να χρησιμοποιήσουμε αυτήν την τοξίνη για να σταματήσουμε την αναγωγική διαίρεση κατά τη διάρκεια της κυτταρικής διαίρεσης, και το φυτό απέκτησε διπλάσιο αριθμό χρωμοσωμάτων. Αυτά τα φυτά είχαν την τάση να γίνονται τεράστια. Αυτό όμως έγινε σε βάρος της γονιμότητας των φυτών. Η συλλογή σπόρων εξακολουθούσε να παίζει σημαντικό ρόλο. Η συγκομιδή αυτού του σπόρου δεν ήταν εύκολη λόγω του πάππου [pappus] (πολυάριθμες τρίχες στον καρπό που εξυπηρετούν στη διασπορά των καρπών σε μακρινή απόσταση με τη βοήθεια του ανέμου). Είχα ξεκινήσει την κατασκευή μιας μηχανής συγκομιδής με μερικούς έμπειρους κρατούμενους και Ρώσους γεωπόνους. Είχαμε αρκετούς έμπειρους τεχνίτες μεταξύ των ανδρών μας και καλά εξοπλισμένα εργαστήρια. Μερικοί Ρώσοι γεωπόνοι εργάζονταν με αυτό που ήταν γνωστό σαν «ιοντογαλβανισμός». Για τον σκοπό αυτό, οι κρατούμενοι κατασκεύαζαν συσκευές που λειτουργούσαν με υπερβραχεία κύματα. Τα υλικά για αυτή τη συσκευή τα προμηθεύτηκα από ένα εργοστάσιο

Μια ομάδα επισκεπτών ειδικών αγροτικών εμπειρογνομόνων

5. Σήμερα, ο Διεθνής Ερυθρός Σταυρός στη Γενεύη προσπαθεί να το αρνηθεί αυτό. Ισχυρίζονται ότι οι αντιπρόσωποί τους είχαν άδεια μόνο μέχρι το γραφείο του διοικητή τον Σεπτέμβριο του 1944. Αυτό απλά δεν είναι αλήθεια! Εγώ ο ίδιος είδα οχήματα του Διεθνούς Ερυθρού Σταυρού καθώς πήγαιναν προς το Μπίρκεναου. (Πηγή: Ανοιχτή επιστολή του δρ. Βίλχελμ Στάγκλιχ προς το Διεθνή Ερυθρό Σταυρό και η απάντησή του στις 28 Απριλίου 1978).

διάλυσης αεροσκαφών. Αυτό το εργοστάσιο διέλυε αεροσκάφη που είχαν συντριβεί και καταρριφθεί. Οι κρατούμενοι βρήκαν εκεί και υλικά για την κατασκευή μικρών ραδιοφώνων. Αυτά, φυσικά, δεν επιτρεπόταν να μεταφερθούν πίσω στο στρατόπεδο. Εγώ ο ίδιος έγινα λίγο λάτρης του ραδιοφώνου στο Άουσβιτς. Οι δάσκαλοί μου ήταν κρατούμενοι και μου παρείχαν όλα όσα χρειαζόμουν για να φτιάξω μικρούς δέκτες.

Φυσικά, η αναπαραγωγή φυτών δεν ήταν η μόνη δραστηριότητα στο Άουσβιτς. Υπήρχαν και άλλα αμέτρητα ερευνητικά έργα. Λόγω του αχρησιμοποίητου εργατικού δυναμικού που ήταν διαθέσιμο εκεί, όλο και περισσότερη έρευνα μεταφερόταν στο Άουσβιτς. Εκείνη την εποχή, ήταν επίσης ασφαλέστερο από τους νυχτερινούς βομβαρδισμούς. Περίπου κάθε 14 μέρες, οι αξιωματικοί των SS συναντιόντουσαν, οι αρχηγοί σε μια βραδιά καζίνο. Εκεί, ένας επικεφαλής τμήματος έδινε μια διάλεξη για τον τομέα ευθύνης του. Άκουσα πολλές ενδιαφέρουσες διαλέξεις εκεί, αλλά δεν θυμάμαι κάτι προσβλητικό. Αργότερα, άκουσα ότι γίνονταν πειράματα και σε ζωντανούς ανθρώπους στο Άουσβιτς. Θυμάμαι κάποτε που άκουσα μια διάλεξη για την ανάπτυξη ενός εμβρύου στη μήτρα κάτω από διάφορες δίαιτες. Δεν μπορώ να πω αν αυτοί οι άνθρωποι αναγκάζονταν να κυοφορήσουν ένα παιδί μέχρι το τέλος της εγκυμοσύνης ενώ έκαναν δίαιτες λιμοκτονίας. Ωστόσο, εκείνη την εποχή ειπώθηκε ότι αυτά τα πειράματα είχαν αποφέρει πολύ σημαντικές γνώσεις για τη διατροφή των εγκύων γυναικών. Οι αναφορές για νέα φάρμακα που δοκιμάζονταν σε κρατούμενους δεν είναι αξιόπιστες. Άκουσα από έναν γιατρό στο Α. ότι τα νέα φάρμακα χρησιμοποιούνταν σε ανθρώπους μόνο αφού ολοκληρωθούν οι δοκιμές σε ζώα. Αυτό ισχύει ακόμα και σήμερα.

Θυμάμαι μια ταινία που είδα στην τηλεόραση για το Άουσβιτς μετά τον πόλεμο, έδειχνε ένα κτίριο κοντά στο κύριο στρατόπεδο με τεράστιες καμινάδες. Αυτό υποτίθεται ότι ήταν το κρεματορίο. Λυπάμαι πολύ τώρα, αλλά όταν έφυγα από το στρατόπεδο στο Άουσβιτς τον Δεκέμβριο του 1944, δεν είδα αυτό το κτίριο. Δεν μπορώ να φανταστώ επίσης ότι αυτές οι καμινάδες εξακολουθούσαν να κατασκευάζονται εκεί κατά τη διάρκεια του κρύου χειμώνα του 1944/45. Υποψιάζομαι ότι αυτές οι κατασκευές ανεγέρθηκαν μόνο μετά τον πόλεμο. Μου φαίνεται επίσης απίστευτο ότι τα SS δεν θα είχαν καταστρέψει αυτές τις κατασκευές κατά την εκκένωση, αν υπήρχαν στην πραγματικότητα. Μόλις πρόσφατα, άκουσα μια αναφορά στο ραδιόφωνο ότι 4 εκατομμύρια άνθρωποι υποτίθεται ότι εκτελέστηκαν μόνο στο Άουσβιτς. Κανένας δεν εκτελέστηκε στο Άουσβιτς, γιατί αυτό θα έπρεπε να είχε ακουστεί. Θυμάμαι όμως μια μεγάλη αναταραχή που προκλήθηκε κάποτε στο στρατόπεδό μας όταν διαδόθηκε μια φήμη ότι όμηροι επρόκειτο να εκτελεστούν. Αυτό το είδος εκδίκησης είναι το πιο φρικτό που μπορώ να φανταστώ, επειδή επηρέασε αθώους ανθρώπους. Είναι πιθανό να συνέβη – και από τις δύο πλευρές. Αν ήθελαν όμως να σκοτώνουν έναν κρατούμενο για κάθε θύμα των βομβαρδισμών, τότε σίγουρα κανένας από τους 200.000 κρατούμενους δεν θα είχε επιβιώσει. Λαμβάνοντας υπόψη ότι το Άουσβιτς λειτουργούσε μόνο για περίπου τέσσερα χρόνια, τότε ένα εκατομμύριο άνθρωποι θα έπρεπε να πεθαίνουν εκεί κάθε χρόνο και περίπου τρεις χιλιάδες άνθρωποι κάθε μέρα. Πώς θα έπρεπε να μοιάζει μια εγκατάσταση κρεματορίου που υποτίθεται ότι αποτεφρώνει τρεις χιλιάδες ανθρώπους κάθε μέρα; Αλλά ακόμη και μαζικοί τάφοι αυτού του μεγέθους δεν μπορούσαν να κρυφτούν.

Αλλά ο γερμανικός λαός εξακολουθεί να πιστεύει στις μαζικές δολοφονίες στα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Γιατί άραγε; Δεν έχουμε όλοι μας, που γνωρίζουμε την αλήθεια, επωμιστεί μια τεράστια ενοχή; Γιατί έχουμε μείνει σιωπηλοί για τόσο καιρό;

Θα προσπαθήσω να απαντήσω σε αυτό το ερώτημα:

1. Δεν μείναμε καθόλου σιωπηλοί... αλλά κανένας δεν ήθελε να ακούσει τις αναφορές μας, καμία εφημερίδα δεν τις δημοσίευε, κανένας εκδότης δεν τις τύπωνε.

2. Ακόμα και σήμερα, υπάρχουν αρκετοί ζωντανοί μάρτυρες που μπορούν να επιβεβαιώσουν τη δήλωσή μου και που θα μπορούσαν οι ίδιοι να κάνουν παρόμοιες δηλώσεις. Αυτό που μας λείπει, όμως, είναι ένα αμερόληπτο συνταγματικό κράτος. Θα ήταν καθαρή αυτοκτονία να πούμε την αλήθεια.

3. Αν και δεν έχω κουραστεί ακόμα από τη ζωή, έχω ολοκληρώσει το έργο της ζωής μου, έχω φροντίσει τα παιδιά μου και η σύζυγός μου, στα 65 της, θα πάρει τη σύνταξη που της αρμόζει, η οποία δεν θα αμφισβητηθεί αν μου συμβεί κάτι.

4. Μέσα από τα πολλά χρόνια εργασίας μου σαν δημοσιογράφος και σαν συντάκτης των BAUERNSCHAFT και KRITIK, έχω πλέον δημιουργήσει ένα μικρό αναγνωστικό κοινό για τον εαυτό μου, και με τη βοήθεια της ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ BORGER, μπορώ πλέον να δημοσιεύω την έκθεσή μου ο ίδιος χωρίς να χρειάζεται να ανησυχώ για την εξάρτησή μου.

5. Λέγεται – και δυστυχώς και από τα μέλη και τους ψηφοφόρους των μεγάλων κομμάτων: «Μόνο η αναγνώριση της ενοχής μας για το ξέσπασμα του πολέμου και την εξόντωση των 6 εκατομμυρίων Ιουδαίων θα μας επέτρεπε να γίνουμε δεκτοί ξανά στην κοινότητα των εθνών. Όποιος το αρνηθεί αυτό θα προκαλούσε μεγάλη ζημιά στον γερμανικό λαό».

6. Με την άρνηση των μαζικών δολοφονιών στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, όμως, όχι μόνο η μεταπολεμική πολιτική της Γερμανίας θα θεωρούνταν λάθος, αλλά και οι μεταπολεμικοί πολιτικοί θα έπρεπε να παραδεχτούν ότι ακολουθούσαν μια εντελώς λανθασμένη πολιτική. Αυτό όμως δεν μπορεί να γίνει.

7. Υπήρξαν όμως και δειλοί, ψεύτες και εξαγορασμένοι μάρτυρες. Μερικοί από τους κατηγορούμενους, οι οποίοι γνώριζαν πολύ καλά ότι οι κατηγορίες εναντίον τους ήταν ψευδείς, παρόλα αυτά ομολόγησαν επειδή πίστευαν – και σίγουρα τους είχαν υποσχεθεί – ότι θα μπορούσαν να αποκομίσουν πλεονεκτήματα για τον εαυτό τους καταθέτοντας σύμφωνα με τις κατηγορίες. Πρέπει όμως να αναγνωριστεί ότι υπάρχει και η πιθανότητα οι ομολογίες να αποσπάστηκαν από τους κατηγορούμενους μέσω βασανιστηρίων. Υπάρχουν και αναφορές για αυτό.

Πώς θα μπορούσε να αλλάξει η συμπεριφορά του λαού μας, και ειδικά της νεολαίας μας, αν ήταν πεπεισμένοι για την αθωότητα των πατέρων τους; Μια ενοχή μπορεί να βαραίνει ένα άτομο και να το οδηγήσει σε δουλική εξάρτηση. Αυτό ακριβώς ήθελαν να πετύχουν οι νικητές – και δεν θα ανεχτούν να χαθούν οι καρποί των ψεμάτων τους, που τώρα θερίζουν.

Έγραψα τις αναμνήσεις μου όπως τις έζησα και όπως τις θυμάμαι. Είπα την αλήθεια, μάρτυς μου ο Θεός. Αν αυτές οι μαρτυρίες μου μπορούσαν να συμβάλουν στο να δώσει η νεολαία μας λίγο περισσότερο σεβασμό στους πα-

τέρες τους, που πολέμησαν σαν στρατιώτες για τη Γερμανία – και δεν ήταν εγκληματίες – τότε θα ήμουν πολύ ευτυχής.

Κέλμπερχαγκεν, 3 Ιανουαρίου 1973

Τις Χριστόφερσεν

Παρ' όλα αυτά!

Την ελευθερία και το δίκαιο, μας τα έχει κλέψει ο πόλεμος
Την τιμή κανείς δεν μπορεί να μας την πάρει!
Πιστέψαμε στους στόχους μας
και δεν χρειάζεται να ντρεπόμαστε γι' αυτούς!

Είμαστε ακόμα υπό την κατοχή των νικητών
και τα ψέματα, μας συνοδεύουν συνεχώς
Ακόμα κι αν ο εχθρός υποκινεί τη νεολαία μας,
Στο τέλος θα νικήσουμε!

Ο αγώνας για την ελευθερία, το δίκαιο και την ηθική
πρέπει να γίνεται με ζήλο.
Κι ακόμα κι αν οι εχθροί είναι πολυάριθμοι
δεν θα χάσουμε το θάρρος μας!

Ρενάτε Σούτε

Αφιερωμένο στον Μάνφρεντ Ρέντερ

Επίλογος

Η παραπάνω αναφορά είναι μια προσωπική μαρτυρία. Γνωρίζω από πολλές επιστολές ότι αυτή η αναφορά είναι πιστευτή – αλλά εξακολουθεί να μην αντικρούει τις φερόμενες φρικαλεότητες. Κατηγορούμαι ότι δεν τα έχω δει όλα – και οι μαζικές δολοφονίες με αέρια πραγματοποιήθηκαν κρυφά.

Η δημοσίευση της αναφοράς αυτής, όμως, συνέβαλε επίσης στο να υποκινήσει σοβαρούς ιστορικούς να ξαναρχίσουν τις έρευνες τους. Στη Γερμανία, ο ιστορικός Ούντο Βαλέντι, ακόμη και πριν από τη δημοσίευση της παρούσας αναφοράς, απέδειξε ότι πολλά από τα εικονικά «έγγραφα» ήταν φωτομοντάζ ή σχέδια. Στις ΗΠΑ, ο καθηγητής Άρθουρ Μπουτς δημοσίευσε το βιβλίο «Η φάρσα του εικοστού αιώνα» (The Hoax of the Twentieth Century) το 1977 (γερμανική μετάφραση στις εκδόσεις Εθνική και Σύγχρονη Ιστορία, με τον τίτλο «Η Απάτη του Αιώνα»). Στην Αγγλία, ήταν ο Ρίτσαρντ Χάργουντ με το έργο του «Πέθαναν πράγματι έξι εκατομμύρια;» (Did six million really die?).

Στη Γερμανία, τα βιβλία του πρώην κρατούμενου σε στρατόπεδο συγκέντρωσης, του Γάλλου Ρασινιέ, δεν είναι πλέον διαθέσιμα. Τα βιβλία «Το ψέμα του Οδυσσέα» και «Ποιά είναι η αλήθεια;», καθώς και «Το δράμα των Εβραίων της Ευρώπης», δεν τυπώνονται πλέον – αν και έχει ανακοινωθεί μια νέα έκδοση. Η δημοσίευση αυτών των έργων, φυσικά, δεν εγκρίνεται από τους κυρίαρχους διαμορφωτές της κοινής γνώμης. Έπρεπε να το μάθουμε αυτό οι ίδιοι. Έχουν γίνει πολλές δίκες, και στην Καρλσρούη εφαρμόζεται ο νόμος των κατοχικών δυνάμεων. Αυτές οι δίκες μας έχουν κοστίσει πολλά χρήματα. Οι κυρώσεις, οι απαγορεύσεις και οι έρευνες σε σπίτια είναι ατελείωτες. Ένας εκδότης που επικεντρώνεται στο κέρδος δεν μπορεί να το αναλάβει αυτό. Έτσι, σιωπούν – και πωλούν βιβλία για τα οποία δεν υπάρχει αντίρρηση. Εμείς δεν σιωπούμε.

Δεν ξέρω πόσο ακόμα μπορούμε να αντέξουμε. Οι κατασχεμένοι τίτλοι τυπώνονται τώρα στο εξωτερικό και αποστέλλονται από εκεί. Εγώ ο ίδιος εκτίω ποινή φυλάκισης συνολικής διάρκειας 10 μηνών, η οποία εξακολουθεί να είναι με αναστολή.

Η ανησυχία μου είναι το δικαίωμα στην αντίκρουση – και αυτό θα έπρεπε να επιτρέπεται σε μια ελεύθερη δημοκρατία.

Τις Χριστόφερσεν

Η μαρτυρία του δρ. Γκέοργκ Κόνραντ Μόργκεν

Ο μάρτυρας δρ. Γκέοργκ Κόνραντ Μόργκεν, νυν δικηγόρος στη Φρανκφούρτη επί του Μάιν, κατέθεσε στη δίκη του IMT (Διεθνές Στρατιωτικό Δικαστήριο) στη Νυρεμβέργη ενώπιον του Διεθνούς Στρατιωτικού Δικαστηρίου ότι, σαν δικαστής των SS, είχε επιθεωρήσει πολλά στρατόπεδα συγκέντρωσης. Παραθέτω από την κατάθεσή του:

Μόργκεν: Από εμένα εξετάστηκαν το Μπούχενβαλντ στη Βαϊμάρη, το Λούμπλιν, το Άουσβιτς, το Ζάξενχαουζεν, το Οράνιενμπουργκ, το Χερτογκενμπόζ, την Κρακοβία, το Πλάσοφ, τη Βαρσοβία και το στρατόπεδο συγκέντρωσης Νταχάου. Μετά από μένα ακολούθησαν κι άλλοι.

Απ' όσο γνωρίζω, δεν υπήρχαν στρατόπεδα συγκέντρωσης στην Κρακοβία ή τη Βαρσοβία. Το τι μπορεί να διερευνούσε ο μάρτυρας παραμένει ασαφές. Δεν ξέρω τι είναι το Πλάσοφ. Σύμφωνα με τον Τζέραλντ Ράιτλινγκερ, υποτίθεται ότι υπήρχε στρατόπεδο συγκέντρωσης στο Πλάσοφ, βόρεια της Κρακοβίας.

Δικηγόρος Πάικμαν: Περίπου πόσες υποθέσεις διερευνήσατε; Πόσοι καταδικάστηκαν; Πόσοι καταδικάστηκαν σε θάνατο;

Μόργκεν: Χειρίστηκα περίπου 800 υποθέσεις, δηλαδή 800... περίπου 800 φακέλους, με κάθε φάκελο να περιλαμβάνει αρκετές υποθέσεις. Κατά τη διάρκεια της θητείας μου, περίπου 200 καταδικάστηκαν. Εγώ προσωπικά συνέλαβα πέντε διοικητές στρατοπέδων συγκέντρωσης, δύο από αυτούς εκτελέστηκαν μετά από δικαστική διαδικασία.

Δικηγόρος Πάικμαν: Είχατε σχηματίσει την εντύπωση, και σε ποιά χρονική στιγμή, ότι τα στρατόπεδα συγκέντρωσης ήταν τόποι εξόντωσης ανθρώπων;

Μόργκεν: Δεν είχα αυτή την εντύπωση. Ένα στρατόπεδο συγκέντρωσης δεν είναι τόπος εξόντωσης. Πρέπει να πω ότι ακόμη και η πρώτη μου επίσκεψη σε στρατόπεδο συγκέντρωσης – ανέφερα ότι η πρώτη ήταν στο Μπούχενβαλντ της Βαϊμάρης – ήταν μια μεγάλη έκπληξη για μένα. Το στρατόπεδο βρίσκεται σε δασώδεις λόφους με υπέροχη θέα, οι εγκαταστάσεις ήταν καθαρές, φρεσκοβαμμένες, με άφθονο γρασίδι και λουλούδια, οι κρατούμενοι ήταν υγιείς, καλοταϊσμένοι, μαυρισμένοι και εργάζονταν με συγκεκριμένο ρυθμό...

Πρόεδρος: Σε ποια εποχή αναφέρεστε;

Μόργκεν: Αναφέρομαι στην αρχή της έρευνάς μου, τον Ιούλιο του 1943.

Δικηγόρος Πάικμαν: Ποια αδικήματα εντοπίσατε;

Μόργκεν: Συγγνώμη, ήμουν ακόμα... μπορώ να συνεχίσω;

Δικηγόρος Πάικμαν: Να είστε απλώς πιο σύντομος.

Μόργκεν: Οι άλλες εγκαταστάσεις του στρατοπέδου ήταν σε άριστη κατάσταση, ειδικά το νοσοκομείο. Η διοίκηση του στρατοπέδου, υπό τον Διοικητή Ντίστερ, είχε σχεδιαστεί για να παρέχει στους κρατούμενους μια αξιοπρεπή διαβίωση. Οι κρατούμενοι είχαν ελεύθερη πρόσβαση σε αλληλογραφία και επισκεψιμότητα, είχαν μια μεγάλη βιβλιοθήκη στρατοπέδου, ακόμα και με ξενόγλωσσα έργα, είχαν ποικίλες παραστάσεις, ταινίες, αθλητικούς αγώνες, ακόμη και πορνείο. Σχεδόν όλα τα άλλα στρατόπεδα

συγκέντρωσης στήθηκαν παρόμοια με το Μπούχενβαλντ.

Απόσπασμα από: Βολφ Ντίτερ Ροθ «Η Τελική Λύση στο Ιουδαϊκό Ζήτημα»

Ο δρ. Μόργκεν έκανε επίσης εκτενείς δηλώσεις σχετικά με φερόμενες δολοφονίες με αέρια. Από αυτή την άποψη, έπεσε θύμα των ψευμάτων του επιτρόπου εγκληματικότητας Βιρθ, όπως δείχνει ο Χένινγκ Φίκενσερ στη μονογραφία του.

Οι δηλώσεις του δρ. Μόργκεν σχετικά με τις γενικές συνθήκες στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, όμως, βασίζονται στις δικές του παρατηρήσεις.

Υποβλήθηκε από τον δικηγόρο Ε. Ένγκελχαρντ, Νυρεμβέργη

Μια Φωνή από την Αμερική

Δεν υπάρχουν «Θάλαμοι αερίων»

Ο Αμερικανός δικαστής Στίβεν Φ. Πίντερ, ο οποίος βρισκόταν στο Νταχάου μετά τον πόλεμο για λογαριασμό των Ηνωμένων Πολιτειών, και προφανώς δεν ενέκρινε όσα γίνονταν εκεί, έγραψε στην αμερικανική Καθολική εβδομαδιαία εφημερίδα «Our Sunday Visitor»: «Ήμουν στο Νταχάου για 17 μήνες μετά τον πόλεμο σαν δικηγόρος του Αμερικανικού Υπουργείου Πολέμου και μπορώ να πιστοποιήσω ότι στο Νταχάου δεν υπήρχαν θάλαμοι αερίων. Αυτό που έδειχναν στους επισκέπτες και τους τουρίστες και που περιγράφονταν λανθασμένα σαν «θάλαμοι αερίων» ήταν ένα κρεματόριο. Δεν υπήρχαν θάλαμοι αερίων σε κανένα άλλο στρατόπεδο συγκέντρωσης στη Γερμανία. Μας είπαν ότι υπήρχαν θάλαμοι αερίων στο Άουσβιτς, αλλά επειδή βρισκόταν στη ρωσική ζώνη κατοχής, δεν μας επιτράπη να ερευνήσουμε επειδή οι Ρώσοι δεν το επέτρεπαν.»

Από το «Γερμανική Φωνή» (Deutschen Stimme) έτος 3, Νο 5

Σχόλιο: Με αυτό δεν λέει τίποτα για το Άουσβιτς. Παρ' όλα αυτά, αυτή η αναφορά είναι πολύ σημαντική, επειδή αρχικά μιλούσαν για «θανατώσεις με αέρια» στα στρατόπεδα συγκέντρωσης στο γερμανικό έδαφος και ακόμα μιλούν σήμερα.

Στις 6 Ιουνίου 1977, η εφημερίδα «Ερμής του Μονάχου» (Münchener Merkur) δημοσίευσε ένα άρθρο του Χέρμπερτ Άζαμ με τίτλο «Πώς έλαβαν χώρα βασανιστήρια και δολοφονίες στο Νταχάου». Η ίδια εφημερίδα ανέφερε επίσης ότι ο Αρχιεπίσκοπος Μαρσέλ Λεφέβρ ήταν φιλοξενούμενος της πριγκίπισσας Παλαβιτσίνι. Στο άρθρο αυτό ισχυριζόταν ότι οι γονείς του αρχιεπισκόπου δολοφονήθηκαν με αέρια στο Νταχάου.

Η αναγνώστριά μας, η κα Καρλίν Έντερερ από το Μόναχο, έγραψε στη συνέχεια μια επιστολή στον αρχιεπίσκοπο. Ενημερώθηκε ότι ο πατέρας του είχε πεθάνει στο στρατόπεδο συγκέντρωσης του Σόνενμπεργκ τον Μάρτιο του 1944 και η μητέρα του είχε πεθάνει από φυσικά αίτια στην πατρίδα της.

Είναι γνωστό ότι ο βουλευτής της Χριστιανοδημοκρατικής Ένωσης (Christlich Demokratische Union – CDU) από το Αμβούργο, Έρικ Μπλούμενφελντ, φυλακίστηκε στο Άουσβιτς. Του έγραψα μια φιλική επιστολή και ζήτησα συνάντηση. Μου απάντησε και μου είπε ότι θα ήθελε να μιλήσει μαζί μου, αλλά ότι δεν είχε νόημα να προγραμματίσει ραντεβού προς το πα-

ρόν, καθώς δεν είχε χρόνο. Στη συνέχεια, του υπέβαλα τις ερωτήσεις μου γραπτώς. Αυτές είναι οι ερωτήσεις που θέτω ξανά και ξανά.

1. Πότε βρισκόσασταν στο Άουσβιτς;
2. Σε ποιο στρατόπεδο και σε ποιο οικοδομικό τετράγωνο βρισκόσασταν;
3. Σας ανατέθηκε να εργαστείτε – και πού εργαζόσασταν;
4. Μπορείτε να μου πείτε τα ονόματα και τις διευθύνσεις των συγκρατούμενών σας ή των φρουρών των SS;
5. Σας δόθηκαν δέματα ή αλληλογραφία – και μπορέσατε να γράψετε;
6. Μπορούσατε να επισκεφτείτε την καντίνα, τον κινηματογράφο του στρατοπέδου και τις εκκλησιαστικές λειτουργίες;
7. Γνωρίζετε το στρατόπεδο στο Ράισκο;
8. Πού πιστεύετε ότι βρίσκονταν οι εγκαταστάσεις αεριοποίησης;
9. Είδατε αυτές τις εγκαταστάσεις ο ίδιος;
10. Κατά τη γνώμη σας, πόσοι άνθρωποι δολοφονήθηκαν με αέρια στο Άουσβιτς;
11. Πώς και πού απορρίφθηκαν τα σώματα;
12. Αποκτήσατε όσα γνωρίζετε για το Άουσβιτς σήμερα από τη δική σας εμπειρία ή τα μάθατε μόνο μετά τον πόλεμο;
13. Λάβατε αποζημίωση για τη φυλάκισή σας; Αν ναι, πόση και από ποιον;
14. Χρειάστηκε να καταθέσετε σαν μάρτυρας κατηγορίας σε δίκες των εθνικοσοσιαλιστών;
15. Καταφέρατε να απαλλάξετε και πρώην μέλη των SS ή προσωπικό της διοίκησης του στρατοπέδου; Και γνωρίζετε ακόμα τα ονόματα (και πιθανώς τις διευθύνσεις) αυτών των ανθρώπων;
16. Γνωρίζετε το βιβλίο «Το ψέμα του Άουσβιτς», που εκδόθηκε από τον εκδοτικό μας οίκο;
17. Πιστεύετε ότι βοηθάει στη διεθνή κατανόηση το γεγονός, ότι ακόμα και σήμερα, 30 χρόνια μετά το τέλος του πολέμου, ο ένας κατηγορεί τον άλλον για τις φρικαλεότητες;

Δημοσίευσα αυτήν την επιστολή με τις ερωτήσεις στο τεύχος 4/75 της «Bauernschaft». Δεν πήρα απάντηση από τον κ. Μπλούμενφελντ.

Σχόλιο: Παρακαλώ επειγόντως όλους τους αναγνώστες να υποβάλουν τις ίδιες ερωτήσεις εάν ακούσουν από κάποιον ότι βρισκόταν σε στρατόπεδο συγκέντρωσης. Εάν λάβετε απάντηση, θα σας ήμουν ευγνώμων αν μου στείλετε ένα αντίγραφο.

Η διεύθυνσή μου: Τις Χριστόφερσεν, 2341 Μόρκιρχ (Mohrkirch).

Ο πρώην δήμαρχος της Φρανκφούρτης, κ. Ρούντι Άρντ, έγραψε στον σύντροφό μας Σένμπορν ότι ο πατέρας του και η αδερφή της μητέρας του «δολοφονήθηκαν» από τους Ναζί. Έγραψε: «Μπορείτε επομένως να φανταστείτε ότι ξέρω πολύ καλά πού να αναζητήσω τους δράστες αυτών των εγκλημάτων...»

Έγραψα μια φιλική επιστολή και στον κ. Άρντ και δεν πήρα ποτέ απάντηση.

Ο πρώην Ομοσπονδιακός Καγκελάριος, καθηγητής Λούντβιχ Έρχαρντ, έγραψε στον αναγνώστη μας κ. Ζίμπερ στη Βρέμη τον Ιανουάριο του 1974 ότι ο Αδόλφος Χίτλερ, σαν καταστροφέας του Γερμανικού Ράιχ, ήταν υπεύθυνος για τη δολοφονία εκατομμυρίων ανθρώπων.

Η εφημερίδα «Πολωνικά Εβδομαδιαία Νέα» (Polnische Wochenschau) (στη γερμανική γλώσσα) αρ. 46/47, 00-51-91 Βαρσοβία, Jerozolimskie 7, S.P. 898, ανέφερε για το «ψεύδος του Άουσβιτς» ότι είχε ξεκινήσει έρευνα εναντίον μου

και τα ενοχοποιητικά στοιχεία είχαν διαβιβαστεί στην εισαγγελία της Φρανκφούρτης επί του Μάιν. Ανέφερε ότι είχε ξεκινήσει επίσημη έρευνα εναντίον μου, αλλά η ίδια δήλωσε ότι ήταν αμφισβητήσιμο εάν θα μπορούσα ποτέ να δικαστώ για αυτόν τον λόγο.

Ο φίλος και αναγνώστης μας, Δρ. Βάγκνερ από το Χάλβανγκεν, δημοσίευσε μια επιστολή προς τον εκδότη στην εφημερίδα «Schwarzwälder Boten» (Αγγελιοφόρος του Μέλανα Δρυμού) με τον τίτλο «Καμία μαζική δολοφονία με αέρια στο Άουσβιτς». Στη συνέχεια, δημοσιεύθηκαν στην εφημερίδα πολυάριθμες επιστολές που υποστήριζαν το αντίθετο. Για παράδειγμα, ο κ. Φριτς Χάας από το Φρόντενσταντ έγραψε για «εγκλήματα που παραμένουν ακατανόητα».

Ο κ. Άντον Άιπινγκ από το Γκάιλινγκεν γνώριζε πολλές γραπτές επιβεβαιώσεις των ναζιστικών φρικαλεοτήτων.

Ο δρ. Πάουλ Άρνσμπεργκ από τη Φρανκφούρτη πρότεινε να τιμηθεί τουλάχιστον η μνήμη όσων έχασαν τη ζωή τους. Δεν υπάρχει τίποτα κακό σε αυτό, αλλά δεν έχω δει ποτέ τους εχθρούς μας κατά τη διάρκεια του πολέμου να καταθέτουν στεφάνια στη μνήμη των θυμάτων του τρόμου των βομβαρδισμών.

Ο κ. Κλάους Σέτσλε από το Όμπερντορφ έγραψε ότι υπήρχαν αυτόπτες μάρτυρες που θα μπορούσαν να αναφέρουν δολοφονίες με αέριο.

Ο κ. Μπρούνο Βάινμαν, από το Άαχ, εξέφρασε την άποψη ότι θα δημιουργούσε νέες αδικίες το να επισημαίνονται τα εγκλήματα άλλων λαών και να αρνείται κανείς τη δική του ενοχή.

Έκανα τον κόπο να ψάξω για την ακριβή διεύθυνση όλων των αλληλογραφούντων και να τους γράψω ένα ωραίο γράμμα.

Ο κ. Βάινμαν μου έγραψε ότι οι γνώσεις του περιορίζονταν σε ό,τι ήταν «κοινώς γνωστό», αλλά κατονόμασε επίσης έναν άλλο αυτόπτη μάρτυρα, τον Ιουδαίο φίλο του κ. Πούλμαν από το Μπέουζεκομ, Γκάαπστρατ 46, Άμστερνταμ, τηλ. 020-449139.

Φυσικά, έγραψα στον κ. Πούλμαν και δεν έλαβα απάντηση.

Ο κ. Άιπινγκ μου έγραψε: «Στα 68 χρόνια της ζωής μου, η μοίρα με έβαλε στο περιθώριο και κατά τη διάρκεια δύο παγκοσμίων πολέμων δεν είδα ούτε έναν θάνατο από βία».

Απέκτησε τις γνώσεις του ακούγοντας ελβετικούς ραδιοφωνικούς σταθμούς και αργότερα διαβάζοντας βιβλία και εφημερίδες.

Ο κ. Θάπε με ενημέρωσε ότι ήταν άνω των 83 ετών και δεν μπορούσε πλέον να χειρίζεται την αλληλογραφία. (Αναρωτιέμαι ποιος έγραψε την επιστολή με το όνομά του;)

Από τους κυρίους Χάας, Άρνσμπεργκ και Σούτσλε δεν πήρα καμία απάντηση.

Ο κ. Ρόμπερτ Ρελό από το Μόναχο μου έγραψε για δύο πληροφοριοδότες που θα μπορούσαν να καταθέσουν για τις δολοφονίες με αέρια που έγιναν στο Άουσβιτς. Ένας απ' αυτούς ήταν μάλιστα και αστυνομικός που σήμερα υποστηρίζει το καλό του ενθικοσοσιαλιστικού Ράιχ. Ο κ. Ρελό είναι αναγνώστης του «Bauernschaft» μας (Σύνδεσμος Αγροτών). Του ζήτησα τις διευθύνσεις αυτών των μαρτύρων. Δεν μου τις έδωσε.

Ακόμα και ο ίδιος ο Συνταγματάρχης Ρούντελ πίστευε στις δολοφονίες με αέρια. Έγραψε σε μια επιστολή προς τον φίλο μας Κλάους Χούσερ: «Το Άουσβιτς είναι πράγματι αλήθεια όσον αφορά τις δολοφονίες με αέρια. Φυσικά, ο αριθμός είναι λανθασμένος. Είναι μόνο ένα κλάσμα των 6 εκατομμυρίων, αλλά οι άνθρωποι δολοφονήθηκαν με αέρια». Κατονόμασε σαν μάρ-

τυρα τον Βιμ Σάσεν, από τη Σάντα Φε 782, Ακασούσο, επαρχία Μπουένος Άιρες. Ο κ. Σάσεν φέρεται να έγραψε τα αληθινά απομνημονεύματα του Άντολφ Άιχμαν, με τον οποίο ήταν συνεργάτης για πέντε χρόνια. Έγραψα στον κ. Σάσεν και δεν πήρα απάντηση, αλλά ο δικηγόρος Ρίντερ είχε την ευκαιρία να μιλήσει με τον κ. Σάσεν. Ο κ. Σάσεν μπλέχτηκε τόσο πολύ σε αντιφάσεις που απέσυρε τους ισχυρισμούς του. Η δικαιολογία του ήταν ότι ο κ. Ρούντελ πρέπει να τον παρεξήγησε.

Ένας αναγνώστης μου πρότεινε, να ζητήσω στο Ισραήλ, έγγραφα σχετικά με τις μαζικές δολοφονίες με αέρια στο Άουσβιτς. Έγραψα στον κ. δρ. Ρόζενκραντς Γιαντ Βασέμ, Ιερουσαλήμ, Τ.Θ. 84. Ούτε απ' αυτόν πήρα απάντηση. Ωστόσο, από την άλλη πλευρά, πήρα ένα γράμμα από το Ινστιτούτο του, το οποίο έγραφε ότι τα αγέννητα παιδιά θα έπρεπε επίσης να συμπεριληφθούν στις ιουδαϊκές απώλειες.

Ακόμη και ο κ. Πάουλ Μάριν Μπουρ, χειρουργός οδοντίατρος, Στρασβούργο, 2 οδός του Εκριβέν, ο οποίος βρισκόταν στο Άουσβιτς και το χαρακτήρισε «το πιο τρελό σφαγείο ανθρώπων» και ότι οι άνθρωποι εκεί «καθημερινά οδηγούνταν κατά ομάδες στους θαλάμους αερίων». Ούτε αυτός απάντησε στις ερωτήσεις μου.

Θα μπορούσαν να δημοσιευτούν πολλά περισσότερα αποσπάσματα από γραπτά που αναφέρουν φρικαλεότητες σε γερμανικά στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Μερικά από αυτά είναι τόσο απίστευτα και γεμάτα αντιφάσεις, που προκαλούν αμφιβολίες σε κάθε σκεπτόμενο άνθρωπο. Η πρόθεσή μου ήταν να συμπεριλάβω αποσπάσματα από τα ακόλουθα βιβλία: Άμπα Έμπαν: «Αυτός είναι ο λαός μου», Καζίμιες Σμόλεν: «Άουσβιτς – μια περιήγηση στο μουσείο», Εκδοτικός Οίκος του Κρατικού Μουσείου Άουσβιτς, 1970: «Ημερολόγια Άουσβιτς Νο. 12». Θα ήθελα να συστήσω στους συγγραφείς που θα διαδώσουν τέτοια φρικτά ψέματα για το Άουσβιτς στο μέλλον να συνεννοούνται μεταξύ τους εκ των προτέρων.

Κάτι τέτοια γίνονται πιστευτά

Για παράδειγμα: «...Οι διαστάσεις αυτών των πυρών, αποδεικνύονται από το γεγονός ότι μια έντονη μυρωδιά καύσης εξαπλώνονταν σε πολλά χιλιόμετρα. Ολόκληρος ο πληθυσμός, ακόμη και στην ευρύτερη περιοχή γύρω από το Άουσβιτς, άρχισε να μιλάει για την καύση των Ιουδαίων. Ο Ρούντολφ Ες (διοικητής Άουσβιτς) ανέφερε ότι ακόμη και οι γερμανικές αντιαεροπορικές μονάδες που στάθμευαν κοντά στο Άουσβιτς διαμαρτυρήθηκαν για τη φωτιά, η οποία ήταν ορατή από μακριά...» («Άουσβιτς – μια περιήγηση στο μουσείο», σελ. 27 κ.ε.). Το ίδιο βιβλίο αναφέρει παρακάτω: «...Εκεί, μπροστά στον τοίχο ενός κτιρίου... στέκονταν ήσυχα αρκετές φιγούρες με στολές ζέβρας. Τα πρόσωπά τους είναι στραμμένα προς τον τοίχο... Αργότερα, μάθαμε ότι αυτές οι φιγούρες που στέκονταν ήρεμες ήταν κρατούμενοι, που περίμεναν την εκτέλεσή τους. Αυτό γινόταν μετά την βραδινή ονομαστική κλήση...» (σελ. 9 του ίδιου βιβλίου.) «...Λόγω των εκφοβισμών των επιτηρητών SS, το μπάνιο μετά την εργασία ήταν μια τυπικότητα και συχνά χρησιμοποιούνταν σαν πρόσχημα για την κακομεταχείριση των κρατουμένων. Σύμφωνα με την αναφορά του αυτόπτη μάρτυρα Καζίμιερς Μπόροβιτς, ενός ανθρακωρύχου στο ορυχείο «Κόσιουσκο», πολλά ντους προορίζονταν για τους κρατούμενους· έκαναν μπάνιο ξεχωριστά. Τους δίνονταν μόνο λίγα δευτερόλεπτα για να γδυθούν και να πλυθούν. Ο κρατούμενος έτρεχε κάτω από το καυτό ντους και αμέσως αναπηδούσε προς τα πίσω με μια κραυγή. Τότε, έβαζαν τους σκύλους πάνω τους (μια ράτσα σκύλου ανθεκτική στη θερμότητα, ειδικά εκτρεφόμενη για αυτόν τον σκοπό!), οι οποίοι σέρνοντας και δαγκώνοντας, έβαζαν τους γυμνούς ανθρώπους κάτω από το ντους. Όσοι έχαναν τις αισθήσεις τους από τα εγκαύματα και τις λιποθυμίες τραβιόντουσαν στην άκρη και αργότερα μεταφέρονταν στο γειτονικό στρατόπεδο...» («Ημερολόγια Άουσβιτς Νο. 12, σελ. 83).

Τον Απρίλιο του 1978, η «Süddeutschen Zeitung» (Εφημερίδα της Νότιας Γερμανίας) δημοσίευσε αρκετές επιστολές προς τον εκδότη με τον τίτλο: «Πώς βασανίζονταν και δολοφονούνταν άνθρωποι στο Νταχάου» από τον Χέρμπερτ Άζαμ, οδός Λάντσμπεργκερ 447/7, Μόναχο 60, και την Μαριάννα Κόμισσα Σβέριν, Κουνιγούντενστρασε 4, Μόναχο 40, αντίστοιχα.

Έγραψα αμέσως και στους δύο και έκανα τις συνήθεις ερωτήσεις. Μέχρι σήμερα δεν έχω πάρει απάντηση μέχρι σήμερα.⁶ Σχεδόν καθημερινά δημοσιεύονται σε εφημερίδες της Ομοσπονδιακής Γερμανίας επιστολές προς

Σχόλιο:

6. Η Κόμισσα Σβέριν απάντησε αργότερα. Έγραψε: «Η πηγή της δήλωσής μου είναι η κα Άννι Όστερ, Χόχστρασε 24, 8060 Νταχάου. Η κα Όστερ γεννήθηκε στο Νταχάου. Σαν νεαρή κοπέλα, με απίστευτο θάρρος και μεγάλη νοημοσύνη, απέκτησε πρόσβαση στο στρατόπεδο συγκέντρωσης για να παρέχει ανακούφιση σε όσους ήταν φυλακισμένοι εκεί. Είναι στην ευχάριστη θέση να σας παράσχει πληροφορίες. Η Άννι Όστερ είναι σύζυγος του συνταξιούχου στρατηγού Χανς Πάουλ Όστερ, ο οποίος με τη σειρά του ήταν γιος του στρατηγού Χανς Όστερ της πρώην Άμπμπερ στο Βερολίνο, ο οποίος είχε καθοριστική επιρροή στη γερμανική αντίσταση κατά του Χίτλερ».

Έγραψα στην κα Όστερ, μεταξύ άλλων, τα εξής: «...Τι γνωρίζετε για τα βασανιστήρια στο Νταχάου; Έχετε ήδη δημοσιεύσει τις παρατηρήσεις σας κάπου – ή έχετε δώσει κατάθεση μάρτυρα; Αν ναι, σε ποιο δικαστήριο; Ποια ήταν τα θύματα και ποιοι ήταν οι δράστες; Γνωρίζετε τις τρέχουσες διευθύνσεις αυτών των ανθρώπων; Θα χαρώ πολύ να σας ακούσω ξανά...»

Απάντηση: ...μέχρι σήμερα, δεν έχω πάρει καμία.

τους αναγνώστες που αναφέρουν γερμανικές θηριωδίες. Απευθύνω μια έκκληση σε όλους τους Γερμανούς πατριώτες: «Γράψτε αμέσως σε αυτούς τους ανθρώπους!»

Ακόμα κι αν δεν σας δοθεί η διεύθυνση, μπορείτε να στείλετε την επιστολή σας στο συντακτικό γραφείο της εν λόγω εφημερίδας. Θα ήταν χρήσιμο αν μπορούσατε να κάνετε μερικές ερωτήσεις σε αυτούς τους συντάκτες επιστολών (βλ. τις ερωτήσεις μου προς τον βουλευτή Έρικ Μπλούμενφελντ, σελ. 45).

Στις αρχές του 1974, το Ραδιόφωνο της Γερμανίας στην Κολωνία μετέδωσε μια εκπομπή με τίτλο «Οι Τελευταίες Μέρες στην Τρεμπλίνκα», με υπότιτλο «Αυτόπτες Μάρτυρες Αναφέρουν την Εξέγερση πριν από 30 Χρόνια».

Ο αναγνώστης μας Χ.Π. Έφμερτ στο Χάινεμπαχ έγραψε στο Ραδιόφωνο της Γερμανίας στις 25 Φεβρουαρίου 1974, ζητώντας τις διευθύνσεις των δύο μαρτύρων, Ρίχαρντ Γκλάζα και Ζάμιουελ Ράισμαν. Η απάντηση ήταν: «...η διεύθυνση του κ. Ράισμαν δεν είναι γνωστή και η διεύθυνση του κ. Γκλάζα “δεν μπορεί να γνωστοποιηθεί για λόγους ασφαλείας”, καθώς είχε “συμμετέχει σε δύο ασυνήθιστες αποδράσεις», μία από την Τρεμπλίνκα και αργότερα από την ΕΣΣΔ. Ο κύριος Έφμερτ ρώτησε και το Κεντρικό Γραφείο της Διοίκησης Δικαιοσύνης στο Λούντβιχσμπουργκ, ζητώντας περισσότερες πληροφορίες σχετικά με μια μαζική εκτέλεση 40.000 Ιουδαίων στην περιοχή του Λούμπλιν, την οποία είχαν πραγματοποιήσει διάφοροι διοικητές των SS αποκλειστικά για να αποτρέψουν ενοχοποιητικές δηλώσεις σε ένα σκάνδαλο διαφθοράς.

Το Κεντρικό Γραφείο απάντησε ότι η Διοίκηση Δικαιοσύνης του Κράτους δεν γνώριζε τίποτα γι' αυτό... 407 AR 887/74 – με ημερομηνία 11 Δεκεμβρίου 1974.

Ενδιαφέρουσες όμως είναι και οι δηλώσεις πρώην μελών των SS που τώρα – όπως λένε – έχουν «μετανοήσει». Έλαβα μια λεπτομερή επιστολή στις 21 Ιανουαρίου 1977 από τον κ. Χέρμπερτ Τάεγκε, Χάγκχοφ, 3067 Λίντχορστ.

Έγραψε ότι μετά τη δολοφονία του Ράινχαρντ Χάιντριχ, ανατέθηκε στον Χίμλερ η επίσημη ευθύνη για τα «στρατόπεδα εξόντωσης». Αυτό ήταν το σημείο στο οποίο ξεκίνησαν επίσης έρευνες και ετυμηγορίες εναντίον μελών των SS. Και σε αυτό το σημείο, οι «θανατώσεις με αέρια» σταμάτησαν με εντολή του Χίμλερ. Ωστόσο, ο κ. Τάεγκε, με αληθινή γερμανική ειλικρίνεια, προσπαθεί να αποδείξει ότι υπήρχε γερμανική ενοχή. Πιστεύει όμως ότι η γερμανική ηγεσία επέτρεψε στον εαυτό της να γίνει ο «εκτελεστής μιας ξένης θέλησης». Παρ' όλα αυτά, προσπαθεί να αποκαλύψει και μια απόδειξη της ιουδαϊκής ενοχής για όσα συνέβησαν. Συνολικά, όμως, πιστεύει στις «μαζικές δολοφονίες με αέρια».

Σίγουρα, η δουλειά μου θα ήταν ευκολότερη αν «αναγνώριζα την ενοχή των Γερμανών», κάτι που θα μου επέτρεπε να αποφύγω τη δίωξη. Αλλά αυτό είναι το καθήκον μου;

Οι δραστηριότητες των λεγόμενων «Μονάδων Επέμβασης» (Einsatzkommandos) πίσω από τις γραμμές του μετώπου κατά τη διάρκεια του πολέμου παραμένουν «γερμανική ενοχή».

Ο κ. Τάεγκε έγραψε σχετικά στην «Aktuelle Bilderzeitung» της 1ης Απριλίου 1951: «...Αυτό που περιπλέκει τόσο πολύ την υπόθεση του καταδικασμένου σε θάνατο διοικητή των «Μονάδων Επέμβασης» Όττο Όλεντορφ είναι, πέρα από τη δίκη της Νυρεμβέργης, δύο πράγματα:

1. Η φερόμενη ομολογία του Όττο Όλεντορφ ότι ήταν υπεύθυνος για τη δολοφονία 90.000 ανθρώπων· κατά συνέπεια, δικαίως πρέπει να πεθάνει τώρα.

2. Η υπερασπιστική ηγεσία της Βέρμαχτ στη Νυρεμβέργη εις βάρος του Όλεντορφ, η οποία βρίσκει την τελευταία της έκφραση σε μια δήλωση του στρατηγού νον Χάσσο φον Μαντόιφελ· σε μια ομιλία προς τους κρατούμενους του Λάντσμπεργκ, ο Μαντόιφελ απαιτεί ταυτόχρονα την «εκτέλεση των πραγματικών εγκληματιών πολέμου Όττο Όλεντορφ και Όσβαλτ Πολ».

Σε αυτό το άρθρο, με τίτλο «Απαύγασμα από την Κορέα», ο Τάεγκε δήλωσε ότι, κατά τη γνώμη του κοινού, οι εισαγγελείς στη Νυρεμβέργη κατάφεραν να επιρρίψουν ένα μεγάλο μέρος της ευθύνης στα SS. Δυστυχώς, ο συνήγορος υπεράσπισης της Βέρμαχτ, δρ. Χανς Λάτερνσερ, δεν ήταν εντελώς αθώος σε αυτό. Σαν διοικήτης των «Μονάδων Επέμβασης», ο Όττο Όλεντορφ διασφάλισε την ανελέητη συντριβή των παρτιζάνων πίσω από τα μαχόμενα στρατεύματα. Το κατηγορητήριο στη Νυρεμβέργη δεν θα μπορούσε να είχε απαγγελθεί αν είχε απαγγελθεί μετά την Κορέα. Από τα 19 εκατομμύρια Νοτιοκορεάτες, περίπου 261.000 πολίτες σκοτώθηκαν, 280.000 τραυματίστηκαν και 160.000 Νοτιοκορεάτες πολίτες αγνοούνται. Κανένα σπίτι, καμία καλύβα, κανένας αχυρώνας που θα μπορούσε να προσφέρει καταφύγιο στον εχθρό δεν γλίτωσε. Ποτέ οι στρατιώτες των Ηνωμένων Εθνών δεν κατέφυγαν σε σκληρότερα μέτρα. Θυμηθείτε μια διαταγή του αποθανόντος Αμερικανού στρατηγού Γουόλτον Γουόκερ, ο ανώτατος διοικητής του στρατού των ΗΠΑ στην Κορέα. Αυτή η διαταγή έλεγε: Οι πρόσφυγες πρέπει να αντιμετωπίζονται σαν εχθρικά στρατεύματα και να ανοίγονται πυρ εναντίον τους εντός της ζώνης μάχης.

Όταν οι Αμερικανοί πήγαν στη Νυρεμβέργη, δεν ήταν ακόμη εξοικειωμένοι με αυτή τη μορφή πολέμου. Την έμαθαν στην Κορέα, με αυξανόμενη πικρία.

Άρα λοιπόν, είναι αμφίβολο αν ο Όλεντορφ θα καταδικαζόταν σε θάνατο, αν η δίκη του διεξαγόταν σήμερα. Η γερμανική Βέρμαχτ ήταν η πρώτη δύναμη στον κόσμο που αντιμετώπισε αυτή τη μορφή πολέμου, την οποία οι Σοβιετικοί είχαν προετοιμάσει σχολαστικά πολύ νωρίτερα, σε καιρό ειρήνης. Κάθε πεζικάριος στη Ρωσία ήταν εξοικειωμένος με αυτόν τον ύπουλο πόλεμο και θα ήταν ευγνώμων αν τον βοηθούσαν με σαφείς εντολές, όπως αυτές που έδωσαν οι στρατηγοί Γουόλτον Γουόκερ και Χόμπαρτ Γκέι στους μαχητές τους στην Κορέα.

Για παράδειγμα, ακριβώς πριν από την έναρξη της μεγάλης σοβιετικής επίθεσης το 1944, πάνω από 2.500 εκρηκτικοί μηχανισμοί εξερράγησαν πίσω από το γερμανικό μέτωπο, στην περιοχή μιας στρατιωτικής ομάδας. Η διοίκηση του γερμανικού στρατού στη Ρωσία δεν ήταν ούτε διανοητικά ούτε επιχειρησιακά ικανή να αντιμετωπίσει τις ύπουλες τεχνικές μάχης των παρτιζάνων. Δεν υπήρχε εντολή από τη γερμανική πλευρά – όπως του στρατηγού Γουόκερ. Το θέμα ανατέθηκε στις «Μονάδες Επέμβασης».

Κανένας Ιστορικός δεν μπορεί να αγνοήσει την κατάθεση του Όττο Όλεντορφ

Στη Νυρεμβέργη, έγινε προσπάθεια να διαχωριστούν οι διαταγές προς τις «Μονάδες Επέμβασης» από τις διαταγές προς τη Βέρμαχτ. Ο συνήγορος υπεράσπισης της Βέρμαχτ, δρ. Χανς Λάτερνσερ, εκμεταλλεύτηκε αυτή την κατάσταση. Υπερασπίστηκε τους πελάτες του με το σύνθημα: «Οι άλλοι φταίνει...»

Οι άλλοι, δηλαδή ο Όλεντορφ. Ο στρατός αποστασιοποιήθηκε από έναν πόλεμο που διεξήγαγαν άλλοι για την προστασία του, επειδή ο ίδιος ήταν απροετοίμαστος γι' αυτόν. Αυτό οδήγησε στην ετυμηγορία εναντίον του Όλεντορφ. Η διαστρεβλωμένη προπαγάνδα, μια σκόπιμη παρεξήγηση του αντάρτικου πολέμου στην Ανατολή και μια παράξενη αλληλεπίδραση μεταξύ μέρους της γερμανικής υπεράσπισης και της εισαγγελίας δημιούργησαν μια μακάβρια κατάσταση.

Καταθέσεις πρώην κρατουμένων σε στρατόπεδα συγκέντρωσης

Ο Ζίγκμουντ Βέλτλινγκερ, συμπρόεδρος της «Εταιρείας Χριστιανικής-Ιουδαϊκής Συνεργασίας στο Βερολίνο», έδωσε μια διάλεξη στο Amerika-Haus στις 10 Ιανουαρίου 1968. Και αυτός, αν και ήταν τρώφιος σε στρατόπεδο συγκέντρωσης, δήλωσε: «Μέχρι την απελευθέρωση το 1945, δεν είχα ακούσει τίποτα για στρατόπεδα μαζικής εξόντωσης».

Πάντα με κατηγορούν ότι δεν ήμουν ο ίδιος τρώφιος (κρατούμενος) σε στρατόπεδο συγκέντρωσης.

Ένα βιβλίο του Μπέρναρντ Κλίγκερ με τίτλο «**Ο Δρόμος που Πήραμε**» εκδόθηκε από τον εκδοτικό οίκο «Codac Juifs», Βρυξέλλες-Ισέλ 1, B.P. 48. Παραθέτω αποσπάσματα:

«... Εισαγωγή: Κάθε στρατόπεδο διοικούνταν από έναν διοικητή, ακολουθούμενο, σε ιεραρχική σειρά, από: τον αρχηγό του στρατοπέδου, τον αρχηγό αναφοράς (το Άουσβιτς είχε τρεις), τους αρχηγούς των μπλοκ, καθένας από τους οποίους επέβλεπε ένα μπλοκ, και τέλος, τους φρουρούς. Όλα αυτά τα άτομα ήταν μέλη των SS και δεν εμφανίζονταν – κατά κανόνα – πολύ εμφανώς.

Κάθε μπλοκ είχε έναν επιστάτη (Blockältesten) που ήταν κι αυτός κρατούμενος. Είχε το δικό του, αρκετά πολυτελώς επιπλωμένο δωμάτιο, έπαιρνε καλύτερο φαγητό και φορούσε ρούχα ραμμένα από ράφτες πρώτης τάξεως.

Υπήρχαν επίσης και αρκετοί άλλοι “διακεκριμένοι” στο Άουσβιτς, όπως οι γιατροί που διηύθυναν ένα υποδειγματικό νοσοκομείο.

Κάποιοι που ζούσαν σαν πρίγκιπες στο στρατόπεδο δεν μπορούσαν να καυχηθούν ότι ζούσαν σαν πρίγκιπες με ελευθερία.»

Σελίδα 18:

«Τελικά, το στρατόπεδο χτίστηκε και – πρέπει να παραδεχτούμε – ήταν υπέροχο. Τα επιμέρους δωμάτια ήταν καλά επιπλωμένα, μεγάλοι, ευάεροi κοιτώνες είχαν χτιστεί στους επάνω ορόφους και, πάνω απ’ όλα, είχε υποδειγματικά μπάνια και τουαλέτες. Είχε χτιστεί ένα πολυτελές στρατόπεδο. Κατασκευάστηκαν δρόμοι και ασφαλτοστρώθηκαν, δημιουργήθηκαν στρατώνες με λουτρά και θαλάμους απολύμανσης, και οι κρατούμενοι που μεταφέρονταν στο Άουσβιτς από άλλα στρατόπεδα συγκέντρωσης εντυπωσιαζόντουσαν από τα σύγχρονα και καλοδιατηρημένα κτίρια.

Προφανώς, ο πρώτος διοικητής του Άουσβιτς είχε τη φιλοδοξία να μετατρέψει το στρατόπεδό του σε ένα πρότυπο στρατόπεδο.»

Σελίδα 28:

«Υπό τον Χέσλερ⁷, το στρατόπεδο έχασε τον χαρακτήρα του σαν στρατόπεδο συγκέντρωσης. Στα μάτια μας, έγινε σανατόριο. Ακόμα και οι ξυλοδαρμοί σταμάτησαν. Μια χρυσή εποχή ήρθε για τους Ιουδαίους, και ο ίδιος ο Χέσλερ έφτασε στο σημείο να δηλώσει μια μέρα ότι δεν έβλεπε καμία διαφορά μεταξύ των Γερμανών του Ράιχ και των Ιουδαίων».

7. Εννοεί τον Ρούντολφ Ες (Rudolf Franz Ferdinand Höß)

Σελίδα 29:

«Τα μέλη των SS που εργάζονταν στη μονάδα κομάντο μας ήταν, με λίγες εξαιρέσεις, αρκετά αξιοπρεπείς άνθρωποι. Σχεδόν όλη η δουλειά γινόταν από Ιουδαίους».

Σελίδα 31:

«Ο Υπολοχαγός δρ. Κούνικε ηγούνταν του βιολογικού τμήματος και μπορώ να βεβαιώσω ανεπιφύλακτα ότι ήταν πραγματικά αξιοπρεπής και ανθρώπινος. Όχι επειδή μοιραζόταν κρυφά το φαγητό του με διάφορους κρατούμενους, αλλά λόγω ολόκληρης της συμπεριφοράς του απέναντί μας. Όταν μας μιλούσε, νιώθαμε ότι μας έβλεπε σαν ίσους. Συζητούσε μαζί μας ιστορικά και φιλοσοφικά θέματα με τρόπο που μας έκανε να ξεχνάμε ότι ήμασταν «κρατούμενοι» και αυτός ήταν ο «αφέντης» μας. Ήμασταν ίσοι του και συμπεριφερόμασταν σαν να ήμασταν συγκεντρωμένοι στην αίθουσα υποδοχής της βίλας του. Σε τέτοιες στιγμές, το στρατόπεδο συγκέντρωσης φαινόταν σε μια μακρινή, θολή απόσταση».

Σελίδα 34:

«Αλλά και άλλα πράγματα ήταν επίσης “οργανωμένα”. Οι κρατούμενοι που εργάζονταν στο κρεοπωλείο των SS έφερναν λουκάνικα και άλλα προϊόντα κρέατος, τα οποία, φυσικά, μπορούσαν να πουληθούν μόνο με αντάλλαγμα τσιγάρα. Ή οι γραμματείς των μπλοκ, όταν έπαιρναν την καθημερινή μερίδα ψωμιού, ανέφεραν μεγαλύτερο αριθμό εργαζομένων απ’ ό,τι ήταν στην πραγματικότητα. Ο γραμματέας του μπλοκ μας ανέφερε σχεδόν εκατό περισσότερους.»

Σελίδα 34:

«Στο στρατόπεδο όλα ήταν “οργανωμένα” εκτός από ό,τι δεν ήταν καταγεγραμμένο και μεθοδευμένο. Αυτοί (οι αρχηγοί αναφοράς) άνοιγαν τις ντουλάπες των διακεκριμένων και συνήθως έβρισκαν σημαντικές ποσότητες τσιγάρων, ποτών, σοκολάτας και παρόμοιων προϊόντων.

Ένας υπεύθυνος (Kommando), του Ινστιτούτου Υγιεινής του Ράισκο, είχε δώσει στους κρατούμενους που εργάζονταν εκεί 90 κιλά μακαρόνια για τα Χριστούγεννα.»

Σελίδα 35:

«Μια αξιοσημείωτη ποσότητα κονιάκ καταναλωνόταν επίσης στο σπίτι του τα Χριστούγεννα, και το κονιάκ δεν ήταν φθηνό. Ένα μπουκάλι κόστιζε 700 με 800 τσιγάρα.

Από πού έβρισκε τόσα τσιγάρα ο Κουρτ Βέμπερ, ο επιστάτης του μπλοκ (Blockältesten) 13; Ο Κουρτ Βέμπερ ήταν ένας κακός τύπος. Ο Βέμπερ πάντα ισχυριζόταν ότι ήταν κομμουνιστής βουλευτής του κρατιδίου της Θουριγγίας, αλλά είχε φτάσει στο στρατόπεδο με ένα πράσινο τρίγωνο (=σύμβολο για εγκληματίες).»

Σελίδα 36:

«Για μένα, ο Χέσλερ (ο διοικητής του στρατοπέδου) ήταν ένα πρόβλημα. Ήταν αδιανόητο να έχουμε να κάνουμε με κάποιον που δεν ακολουθούσε την παλιά και συνηθισμένη παράδοση των SS και – παρά το επάγγελμά του – παρέμενε άνθρωπος.

Ένας παλιός άνδρας των SS, που συμπεριφερόταν σαν πατέρα σε εμάς – από καθαρή ανθρωπιά;

Επέτρεπε ακόμη και στους Ιουδαίους να πηγαίνουν στον κινηματογράφο, κάτι που προηγουμένως τους απαγορευόταν αυστηρά.»

Σελίδα 37:

«Μάλιστα, – το Άουσβιτς εκτός από κινηματογράφο, είχε ακόμη και πορνείο.

Στο μπλοκ 24α, 10 με 12 γυναίκες εργάζονταν “επαγγελματικά”.»

Σελίδα 38:

«Το στρατόπεδο είχε επίσης και μια μπάντα, μια εξαιρετική, που αποτελούνταν από Πολωνούς κρατούμενους».

Σελίδα 38:

«Τα απογεύματα της Κυριακής, η μπάντα έπαιζε ελαφριά μουσική για τους κρατούμενους στην πλατεία μπροστά από την κουζίνα.

Ο Χέσλερ (διοικητής του στρατοπέδου) προχώρησε ένα βήμα παραπέρα στις προσπάθειές του να κάνει τη ζωή μας όσο το δυνατόν πιο ευχάριστη. Επέτρεψε τη δημιουργία ενός καμπαρέ και σύντομα είχαμε καθημερινές ψυχαγωγικές εκδηλώσεις. Ένα βράδυ προβολή ταινίας, ένα βράδυ με πραγματικά εξαιρετικές συναυλίες από καλλιτέχνες και ένα άλλο βράδυ καμπαρέ.»

Σελίδα 40:

«Η ζωή στο Άουσβιτς ήταν πλέον πραγματικά καλή. Κάναμε τη δουλειά μας εύκολα και οι Κάπο κοιτούσαν αλλού, όταν εμείς τεμπελιάζαμε, οι περισσότεροι από εμάς είχαμε αρκετό φαγητό, κάποιοι μέσω της «οργάνωσης», άλλοι έπαιρναν αρκετή σούπα από εκείνους που δεν τους άρεσε πια η σούπα των κρατουμένων. Έτσι, δεν υπήρχε πλέον πείνα.»

Σελίδα 44:

«Λίγες μέρες πριν από τις 19 Σεπτεμβρίου, το Άουσβιτς βομβαρδίστηκε από αμερικανικά αεροσκάφη. Σε ένα κτίριο, που χρησίμευε σαν στρατώνας των SS, εργαζόταν η ομάδα κομάντο στο «Εργαστήριο Ρούχων». Εκεί βρίσκονταν αρκετές εκατοντάδες υποδηματοποιοί και ράφτες. Αυτό το κτίριο χτυπήθηκε από αρκετές βόμβες και 60 από τους κρατούμενους σκοτώθηκαν.»

Σελίδα 49:

«Μας ζήτησε (ο διοικητής του στρατοπέδου Χέσλερ) να ανακοινώσουμε στο στρατόπεδο ότι, από σήμερα και στο εξής, κάθε κρατούμενος είχε το δικαίωμα να τον πλησιάσει απλώς στον δρόμο του στρατοπέδου εάν είχε οποιονδήποτε λόγο να παραπονεθεί».

Σελίδα 51.

«Ήμασταν ενημερωμένοι για την πολιτική και στρατιωτική κατάσταση στο βαθμό που οι γερμανικές εφημερίδες, σε μερικές από τις οποίες μας επιτρεπόταν να εγγραφόμαστε και να διαβάζουμε, ήταν πρόθυμες να τις αναπαράγουν.»

Σελίδα 65:

«Ο Σλόιμ και ο Γιάνκελ δούλευαν στην απολύμανση, μια αποστολή που δεν είχε πολλά να κάνει.

Έπρεπε να βάζουν τα ρούχα και τα λινά που προέρχονταν από τις μεταφορές στα μηχανήματα απολύμανσης και να περιμένουν μέχρι να απολυμανθούν. Αυτή η ομάδα ήταν και μια εξαιρετική «πηγή οργάνωσης». Διάλεγαν τα καλύτερα είδη και τα πουλούσαν. Και οι δύο μου έδειξαν κάποτε τα ντουλάπια τους και έμεινα πολύ έκπληκτος με τα πράγματα που περιείχαν. Μπέικον, ζαμπόν, τα καλύτερα λουκάνικα, σαλάμι, τα καλύτερα αγγλικά κέικ, ελβετικό τυρί σε κουτιά, σαρδέλες σε λάδι, φρέσκα αυγά, κόκκους καφέ, πραγματικό μαύρο τσάι – εν ολίγοις, πράγματα που ακόμη και εκτός στρατοπέδου ήταν γνωστά μόνο με το όνομά τους – αλλά που έπρεπε να είναι εκεί, διαφορετικά οι δυο τους δεν θα μπορούσαν να τα έχουν...»

Η «Άξελ Σπρίνγκερ» δεν θέλει μάρτυρες

Στις 23 Φεβρουαρίου 1974, εμφανίστηκε η παρακάτω μικρή αγγελία στην εφημερίδα «Hamburger Abendblatt» (Απογευματινή Εφημερίδα του Αμβούργου): Αναζητούνται αυτόπτες μάρτυρες δολοφονιών με αέρια σε στρατόπεδα συγκέντρωσης. Κάρλους Μπαάγκο, Αμβούργο 39, Βέσετιρινγκ 63.

Τους ψάχνουμε κι εμείς. Ούτε εμείς ούτε ο κ. Μπαάγκο έχουμε βρει κανέναν. Αλλά ο κ. Μπαάγκο επέμεινε. Στις 16 Μαρτίου 1974, ζήτησε από την «Hamburger Abendblatt» να δημοσιεύσει την ακόλουθη αγγελία: Αναζητούνται περαιτέρω απομυθοποιητές των ψεμάτων περί δολοφονιών με αέρια. Κάρλους Μπαάγκο, Αμβούργο 39, Βέσετιρινγκ 63.

Η απάντηση των εκδόσεων «Άξελ Σπρίνγκερ». Δημοσιεύσαμε την αγγελία της 23ης Φεβρουαρίου επειδή υποθέσαμε ότι χρειάζεστε αυτόπτες μάρτυρες για να υποστηρίξετε τις αξιώσεις αποζημίωσης κατά του κράτους. Αλλά, από το νέο κείμενο της αγγελίας, καταλαβαίνουμε ότι έχετε εντελώς διαφορετική πρόθεση και, ως εκ τούτου, ο εκδοτικός οίκος μας δεν μπορεί να δημοσιεύσει το νέο κείμενο της αγγελίας. υπογραφή Γιάνζεν.

Γιατί ο εκδοτικός οίκος «Άξελ Σπρίνγκερ» δεν ενδιαφέρεται να βρει αυτόπτες μάρτυρες των μαζικών θανατώσεων με αέρια; Εάν υπάρχουν τέτοιοι μάρτυρες, τότε σίγουρα αυτός ο εκδοτικός οίκος θα πρέπει να ενδιαφέρεται να διασφαλίσει ότι οι αναφορές για μαζικές θανατώσεις με αέρια τεκμηριώνονται και από μάρτυρες.

Πόσο δίκιο είχε ο Τζον Σουίντον, μακροχρόνιος αρχισυντάκτης των «New York Times», με την προφητεία του: «Δεν υπάρχει ελευθερία του Τύπου. Εσείς, αγαπητοί φίλοι, το ξέρετε αυτό, και το ξέρω κι εγώ. Κανείς από εσάς δεν θα τολμούσε να πει την άποψή του ειλικρινά και ανοιχτά. Το επάγγελμα ενός δημοσιογράφου είναι, μάλλον, να καταστρέφει την αλήθεια, να λέει ψέματα κατάφωρα, να διαστρεβλώνει, να συκοφαντεί, να υποκλίνεται στα πόδια του Μαμμωνά και να ξεπουλάει τον εαυτό του, τη χώρα του και τη φυλή του ξανά και ξανά για χάρη του καθημερινού ψωμιού. Είμαστε τα εργαλεία και οι σκλάβοι των οικονομικών δυνάμεων που βρίσκονται στο παρασκήνιο. Είμαστε οι μαριονέτες που πηδούν και χορεύουν καθώς κινούν τα νήματα. Οι δεξιότητές μας, οι ικανότητές μας, ακόμη και η ζωή μας ανήκουν σε αυτούς τους άνδρες. Δεν είμαστε τίποτα άλλο παρά διανοούμενες πόρνες.»

Από το «Bauernschaft» (Σύνδεσμος Αγροτών), Ιούνιος 1974

Γράμματα αναγνωστών

1

Το βιβλίο σας «Το ψέμα του Άουσβιτς» σπάει ένα νέο γερμανικό ταμπού. Λίγοι έχουν προσπαθήσει να αντιμετωπίσουν την προπαγάνδα για τα γερμανικά εγκλήματα με την αλήθεια.

Τα υποτιθέμενα γερμανικά εγκλήματα πολέμου, μαζί με τα υποτιθέμενα γερμανικά σχέδια για παγκόσμια κυριαρχία, δεν αποτελούν μόνο το θεμέλιο της γερμανικής μεταπολεμικής πολιτικής που αποσκοπεί στις αποζημιώσεις. Το ταμπού που περιβάλλει τον εγκληματικό χαρακτήρα του Εθνικοσοσιαλισμού υπονομεύεται επίσης σοβαρά στο γραπτό σας. Αυτό στερεί ακόμη και την εχθρική στάση των νικηφόρων δυνάμεων απέναντι στη Γερμανία από την ηθική της δικαιολόγηση.

Σίγουρα έχετε δώσει στον «μέσο, εύπορο, Μίχελ» πολλά να χωνέψει. Παρ' όλα αυτά, έχετε δίκιο.

Χωρίς να έχω καμία προσωπική γνώση του θέματος – όπως εσείς – έχω μελετήσει τη βιβλιογραφία σχετικά με τα «ναζιστικά σχέδια για την παγκόσμια κυριαρχία» και την «Τελική Λύση στο Ιουδαϊκό Ζήτημα» (την εξόντωση με αέρια 6 εκατομμυρίων φερόμενων ως δολοφονημένων Ιουδαίων). Έχω ανακαλύψει ότι το μεγαλύτερο μέρος αυτού είναι μονόπλευρη κομματική προπαγάνδα, η οποία, σε μια πλουραλιστική κοινωνία, δεν ανταποκρίνεται απαραίτητα στην αλήθεια.

Παραμένουν, για παράδειγμα, μερικές καταθέσεις μαρτύρων σχετικά με τους φερόμενους ως 6 εκατομμύρια δολοφονημένους Ιουδαίους, όπως αυτές των Ρούντολφ Ες και Βίλχελμ Χέτλ, μεταξύ των οποίων υπάρχει ένας εντυπωσιακός αριθμός πολλών πρακτόρων και «μαχητών της αντίστασης» και οι οποίες αντικρούονται από τις ένορκες καταθέσεις πολλών «Ναζί».

Αυτά που αναφέρουν για το Άουσβιτς – σε σχέση με ολόκληρη την «Τελική Λύση στο Ιουδαϊκό Ζήτημα» – βρίσκουν μια αξιοσημείωτη παραλληλία στην κατάθεση του υπουργού του Ράιχ Λάμερς ενώπιον του Δικαστηρίου της Νυρεμβέργης.

Βολφ Ντίτερ Ρότε, 6000 Φρανκφούρτη/Μάιν 50

2

Δήλωση του υπουργού του Ράιχ, δρ. Χανς Λάμερς, ενώπιον του Δικαστηρίου της Νυρεμβέργης, ITM Τόμος XI, σελίδα 61:

Η τελική λύση στο ιουδαϊκό ζήτημα μου έγινε γνωστή για πρώτη φορά το 1942. Τότε έμαθα ότι ο Αρχηγός, μέσω του Γκέρινγκ, είχε δώσει εντολή στον Αντιστράτηγο των SS, Ράινχαρντ Χάιντριχ, να λύσει το ιουδαϊκό ζήτημα. Δεν γνώριζα τις λεπτομέρειες αυτής της εντολής και, ως εκ τούτου, επειδή δεν είχα αρμοδιότητες, αρχικά αντέδρασα αρνητικά, αλλά όταν ήθελα να μάθω κάτι, έπρεπε φυσικά πρώτα να επικοινωνήσω με τον Χίμλερ και να τον ρωτήσω τι ακριβώς εννοούσε η τελική λύση του ιουδαϊκού ζητήματος. Τότε ο Χίμλερ μου απάντησε ότι είχε εντολή από τον Αρχηγό να επιφέρει την τελική λύση στο ιουδαϊκό ζήτημα, δηλαδή ο Ράινχαρντ Χάιντριχ και ο υφιστάμενός του είχαν αυτή την εντολή, και ότι η εντολή αυτή ήταν ουσιαστικά η εκκένωση των Ιουδαίων από τη Γερμανία. Με αυτή τη δέσμευση ηρέμησα αρχικά και έμεινα σε αναμονή, γιατί υπέθεσα ότι με κάποιο τρόπο, επειδή δεν είχα αρμοδιότη-

τες, θα λάμβανα κάτι για αυτό το θέμα από τον Χάιντριχ ή τον υφιστάμενό του, τον Ερνστ Κάλτενμπруνερ. Δεδομένου ότι δεν έγινε τίποτα, αποφάσισα να ενημερωθώ μόνος μου και το 1942 κατέθεσα αίτηση για μια συνομιλία με τον Αρχηγό, ο οποίος μου είπε ότι ναι, ήταν αλήθεια, είχε δώσει εντολή στον Χίμλερ για την εκκένωση, αλλά δεν ήθελε να κάνει άλλη ομιλία για το ιουδαϊκό ζήτημα κατά τη διάρκεια του πολέμου.

3

Είναι παράξενο, αλλά αν το σκεφτείς καλά, η ιστορία σας είναι πολύ πιο αξιόπιστη από κάθε άλλη εφημερίδα και τηλεόραση που έχει μιλήσει για το Άουσβιτς. Το κείμενό σας μου έδωσε πολύ τροφή για σκέψη. Σας πιστεύω, αλλά δυστυχώς, δεν μου επιτρέπεται να το πω δυνατά επειδή είμαι ταχυδρομικός υπάλληλος.

Το όνομα και η διεύθυνση είναι γνωστά

4

«Σας ευχαριστώ που μου στείλατε το «ΚΡΙΤΙΚΗ» Νο. 23, ΤΟ ΨΕΜΑ ΤΟΥ ΑΟΥΣΒΙΤΣ, και επιτρέψτε μου να εκφράσω τον σεβασμό μου για το περιεχόμενό του.

Γνώριζα από καιρό, ή ανέκαθεν γνώριζα, ότι οι κατηγορίες εναντίον της Γερμανίας και του λαού μας πρέπει να ερμηνεύονται σαν εξαιρετικά υπερβολικοί ισχυρισμοί που αποσκοπούν στο να στιγματίσουν τον λαό μας σαν είλωτες για πάντα. Αυτό που ήταν καινούργιο για μένα, ωστόσο, ήταν ότι εσείς ο ίδιος μπορέσατε να καταθέσετε σχετικά με αυτό σαν αξιόπιστος μάρτυρας.

Γκροθ, Γκρος Ράιντε

5

Σας ευχαριστώ πολύ για τα διαφωτιστικά σας έγγραφα, ειδικά το ΤΕΥΧΟΣ ΚΡΙΤΙΚΗΣ Αρ. 23, ΤΟ ΨΕΜΑ ΤΟΥ ΑΟΥΣΒΙΤΣ. Το περιεχόμενο είναι πραγματικά σοκαριστικό. Είναι όντως μια μεγάλη απάτη; Σίγουρα είναι πλέον σαφές ότι ο αγώνας κατά του παγκόσμιου ιουδαϊσμού πρέπει να διεξαχθεί ανοιχτά. Εντελώς αντικειμενικά, χωρίς μίσος. Η ηθική ανωτερότητα της λευκής ανθρωπότητας έναντι του ανατολίτικου «χωνευτηρίου», του μείγματος της αφρικανικής, ασιατικής και ευρωπαϊκής φύσης, πρέπει να επικρατήσει...

Δεν θα είναι εύκολο να σπάσει η εβραϊκή υπεροψία: «Είμαστε το πιο ισχυρό έθνος στον κόσμο. Αυτό που έχει σημασία είναι να ασκήσουμε πολιτική πίεση. Έχουμε τη δύναμη και ξέρουμε πώς να τη χρησιμοποιήσουμε». Το θεμέλιο είναι τα χρήματα και τα ψέματα.

Δρ. Α. Βισλιτσένι από το Βέστερμπουργκ

6

Για 15 χρόνια, μας έλεγαν ψέματα για τις δολοφονίες με αέρια στο Νταχάου, το Μπούχενβαλντ και το Μπέργκεν-Μπέλσεν. Όταν αυτό το ψεύτικο δημιούργημα κατέρρευσε παταγωδώς, συνέχισαν να λένε ψέματα για τις δολοφονίες με αέρια στο Άουσβιτς κ.λπ. Για μένα, ήταν σαφές: «Μόλις πεις ψέματα, δεν θα σε πιστέψουν». Η πρώτη επιβεβαίωση της υποψίας μου ήταν η μεταχείριση του Ρασινιέ από τους αστυνομικούς του Χόχερλ κατά τη διάρκεια της δίκης του Άουσβιτς στη Φρανκφούρτη. [Ο Χόχερλ ήταν ακόμα υπουργός εσωτερικών του CDU (Χριστιανοδημοκρατική Ένωση – Christlich Demokratische Union) εκείνη την εποχή.] Η δεύτερη επιβεβαίωση για μένα

ήταν η επίσημη δημοσίευση του «Ημερολογίου Μόργκενταου» της Γερουσίας των ΗΠΑ. Η προσπάθεια να αποκαλυφθούν οι φρικαλεότητες του Άουσβιτς στις μάζες ήδη από τον Νοέμβριο του 1944 ματαιώθηκε γρήγορα από τον Στίμσον και τον Μόργκενταου όταν ο Αμερικανός δημοσιογράφος Σούτε άρχισε να ψάχνει βαθύτερα. Μετά την παράδοση, δεν υπήρχαν πλέον αναστολές για το ψέμα. Η τρίτη επιβεβαίωση για μένα είναι το γράψιμό σας. Για μένα, δεν υπάρχει πλέον καμία αμφιβολία ότι το Άουσβιτς είναι εξίσου μια απάτη με το Νταχάου. Σας είμαι ευγνώμων.

Δρ. Γκερντ Πέτερς, Χάικεντορφ

7

Με την αναφορά σας για το Άουσβιτς, περιγράψατε τις εμπειρίες σας. Αυτό είναι δικαίωμά σας. Θα μπορούσαμε να το δούμε σαν μια αντίκρουση των άλλων απίστευτων αναφορών.

Το γεγονός ότι πρώην διοικητές των SS που δούλευαν στο Άουσβιτς έμαθαν και πίστεψαν την «αδιαμφισβήτητη αλήθεια» μόνο από τους «αναμορφωτές» μας – και την πίστεψαν – ίσως να σχετίζεται με την περίοδο που υπέφεραν στα στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Γνωστό όνομα και διεύθυνση

8

Το ψέμα είναι ένα ισχυρό όπλο στον πόλεμο. Μου έλεγαν ότι ο Γκέμπελς έλεγε ψέματα στον γερμανικό λαό ή τουλάχιστον δεν έλεγε πάντα την αλήθεια. Ο Άγγλος, όμως, ήταν πιο επιδέξιος στο να λέει ψέματα. Έλεγε ψέματα στον γερμανικό λαό – δηλαδή, στον εχθρό του. Πιστέψαμε αυτά τα ψέματα και τα πιστεύουμε ακόμα και σήμερα. Αλλά ταυτόχρονα, πρέπει τώρα να αναγνωρίσουμε ότι ο Γκέμπελς είχε δίκιο σε πολλές από τις δηλώσεις και την προπαγάνδα του. Ακόμα και ο Τσόρτσιλ αναγκάστηκε να το παραδεχτεί αυτό με τη δήλωσή του: «Σφάξαμε το λάθος γουρούνι». Η Αγγλία είναι ένας από τους μεγάλους ηττημένους του τελευταίου πολέμου – όπως ακριβώς προέβλεψε ο Γκέμπελς.

Ένας αναγνώστης από την Ελβετία, με γνωστό όνομα και διεύθυνση

9

Πιστεύω μάλιστα ότι αυτή τη φορά ο κόσμος θα ξυπνήσει. Μπορεί ακόμη και να υπάρξει μια παγκόσμια εξέγερση, ίσως και αρκετά βίαιη, ενάντια στους αιώνιους προκλητικούς, ταραχοποιούς και ψεύτες. Απλώς περπατήστε στους δρόμους του κόσμου, για παράδειγμα, σε αυτούς της Βραζιλίας. Οι άνθρωποι θα σας δείξουν τη δυσαρέσκειά τους που τους ταΐζουν αυτές τις εμπρηστικές ανοησίες ξανά και ξανά, ακόμα και σήμερα, μια γενιά μετά τον τελευταίο Παγκόσμιο Πόλεμο, τις οποίες ορισμένες εφημερίδες εδώ εξακολουθούν να διαφημίζουν – για πολλά λεφτά, φυσικά. Προχθές, διαβάσαμε: «Στον Χίτλερ άρεσε όταν οι νεαρές γυναίκες τον χέζανε στο πρόσωπο και στο κεφάλι του...» Λοιπόν, τι υποτίθεται ότι πρέπει να πούμε; Υποτίθεται ότι πρέπει να βοηθήσουμε να συνεχιστεί αυτό το ζήτημα, έστω και με μερικά καλά, διορθωτικά αντεπιχειρήματα; Στον καιρό του πολέμου, διάβασα ότι ο Γκέρινγκ στην Αίγυπτο, περιπλανιόταν ψάχνοντας αρχαίες μούμιες.

Άλφρεντ Βίνκελμαν, Ιταλία/Βραζιλία

10

Τι απέγιναν οι άνθρωποι; Υπηρέτες και σκλάβοι. Επευφημούν τους νικητές –

ακόμα κι αν είναι εχθροί μας. Φυσικά, και εμάς θα μας επευφημούσαν αν είχαμε επιστρέψει νικητές στην πατρίδα μας. Δεν νικήσαμε επειδή μας πρόδωσαν. Σήμερα, οι προδότες είναι οι ήρωες και μας φτύνουν. Γερμανία, πατρίδα μου, πόσο χαμηλά έχεις βυθιστεί. Αλλά παρόλα αυτά, σε αγαπώ και δεν μπορώ να εγκαταλείψω την πίστη μου σε σένα, παρά όλα όσα έχουν συμβεί.

Ένας πρώην στρατιώτης των ένοπλων SS

11

Αναφορά σχετικά με τις προσωπικές μου εντυπώσεις από το στρατόπεδο συγκέντρωσης του Άουσβιτς το 1944.

Με αφορμή τις αναφορές του δικαστή δρ. Άρθουρ φον Μπρίζεν και του πρώην Κυβερνήτη Βέρνερ Ναντόλσκι για το στρατόπεδο συγκέντρωσης Μπέργκεν-Μπέλζεν, που έγιναν γνωστές σε μένα φέτος, αποφάσισα να καταγράψω και τις δικές μου εντυπώσεις για το στρατόπεδο συγκέντρωσης του Άουσβιτς, τις οποίες είχα αποκτήσει κατά τις επανειλημμένες επισκέψεις μου στο στρατόπεδο αυτό το 1944. Θα ήθελα να τονίσω εκ των προτέρων, ότι αυτές τις εντυπώσεις δεν τις θυμάμαι μόνο τώρα ή ίσως λόγω της λεγόμενης δίκης του Άουσβιτς, αλλά αυτά τα πράγματα τα σκέφτομαι από τότε που άρχισαν να διαδίδονται οι πιο απίστευτες αφηγήσεις για τα γερμανικά στρατόπεδα συγκέντρωσης μετά την ατυχή έκβαση του πολέμου. Σε συνομιλίες με διάφορους ανθρώπους σχετικά με το θέμα αυτό, έχω επαναλάβει αυτές τις εντυπώσεις μου ουσιαστικά όπως τις καταγράφω εδώ. Αρκετές τέτοιες συζητήσεις ανάμεσα στους συναδέλφους μου, οδήγησαν έναν από τους συμμετέχοντες το 1965, να με καταγγείλει σαν «νεοφασίστα» στη δικαιοσύνη. Αλλά και στην πειθαρχική διαδικασία, έπρεπε να υποστηρίξω την ιστορία μου, επειδή ήταν αληθινή. Δεν με πίστεψαν, όμως, απλώς μου αναγνώρισαν το ελαφρυντικό ότι «εξαπατήθηκα» ως προς αυτό.

Το 1944 ήμουν υπασπιστής στο επιτελείο του 12ου Τάγματος Αντιαεροπορικού Πυροβολικού. Η μονάδα μου αναπτύχθηκε από τα μέσα Ιουλίου έως περίπου τα μέσα Σεπτεμβρίου κοντά στο στρατόπεδο συγκέντρωσης του Άουσβιτς για να προστατεύει τις βιομηχανικές εγκαταστάσεις όπου εργάζονταν και οι κρατούμενοι του στρατοπέδου. Η έδρα του επιτελείου βρισκόταν στο μικρό χωριό Όσιεκ, όχι μακριά από το Άουσβιτς. Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, παίρναμε τις προμήθειές μας – τουλάχιστον εν μέρει – από το στρατόπεδο, το οποίο, μεταξύ άλλων, είχε το δικό του κρεοπωλείο και αρτοποιείο. Επισκέφτηκα το στρατόπεδο αρκετές φορές με τον αξιωματικό ανεφοδιασμού και τον υπασπιστή του αποσπάσμάτος μας, την πρώτη φορά για να συζητήσουμε τις ρυθμίσεις για τις προμήθειες του αποσπάσμάτος μας. Μια άλλη φορά, μας κάλεσαν επίσημα σε μια ξενάγηση στο στρατόπεδο. Από όσο θυμάμαι, επισκέφτηκα το στρατόπεδο συνολικά τρεις ή τέσσερις φορές. Σε καμία από αυτές τις επισκέψεις δεν είδα θαλάμους αερίων, κρεματόρια, όργανα βασανιστηρίων ή παρόμοια φρικιαστικά πράγματα. Το στρατόπεδο έδινε την εντύπωση ότι ήταν πολύ καλά οργανωμένο και ότι, εκτός από τα προαναφερθέντα εργαστήρια χειροτεχνίας, διέθετε και άλλα εργαστήρια, όπως π.χ. υποδηματοποιία και ραπτική. Για τους κρατούμενους υπήρχαν μεγάλοι στρατώνες, όλοι εξοπλισμένοι με κρεβάτια. Παρεμπιπτόντως, τα εργαστήρια χειροτεχνίας απασχολούσαν μόνο κρατούμενους. Από τη φύση του, αυτό το στρατόπεδο μου θύμιζε το στρατόπεδο εργασίας όπου υπηρετούσα την εξάμηνη υποχρε-

ωτική μου υπηρεσία εργασίας, εκτός από το ότι ήταν, φυσικά, σημαντικά μεγαλύτερο.

Σε καμία από τις επισκέψεις μου δεν μπόρεσα να παρατηρήσω ότι οι κρατούμενοι που βρίσκονταν στο στρατόπεδο (αυτοί που απασχολούνταν στις επιμέρους λειτουργίες του στρατοπέδου ή αυτοί που είχαν αναλάβει να διατηρούν το στρατόπεδο καθαρό) αντιμετώπιζονταν άσχημα ή ακόμα και απάνθρωπα. Αυτή η εντύπωση που έχω συμπίπτει εντυπωσιακά με αυτήν που αποκόμισε ο δικαστής δρ. Άρθουρ φον Μπρίζεν σχετικά με το στρατόπεδο συγκέντρωσης Μπέργκεν-Μπέλζεν. Κατά τη διάρκεια μιας από τις επισκέψεις μου, είδα ακόμη και ότι οι κρατούμενες που εργάζονταν στο γραφείο της διοίκησης του στρατοπέδου – φαινόταν να είναι Εβραίες – είχαν όλες ένα μπουκάλι γάλα στους χώρους εργασίας τους. Καμία από τις κρατούμενες δεν συμπεριφερόταν σαν να φοβόταν κακομεταχείριση ή ακόμα και θάνατο.

Σχετικά με το τελευταίο, μια συνάντηση με κρατούμενους μου έχει μείνει χαραγμένη στη μνήμη μου. Ένα βράδυ, ενώ στεκόμασταν κοντά στο στρατόπεδο με αρκετούς συντρόφους, παρατηρήσαμε μια μακρά πομπή κρατουμένων που επέστρεφαν στο στρατόπεδο από την εργασία τους στις βιομηχανικές εγκαταστάσεις. Συνοδεύονταν από σχετικά λίγους άνδρες των SS – μεγαλύτερους άνδρες μάλιστα – και έδιναν μια μάλλον απειθαρχη εντύπωση. Μιλούσαν δυνατά και γελούσαν. 2 ή 3 κρατούμενοι όταν μας είδαν, βγήκαν από την φάλαγγα, μας κοίταξαν, άνοιξαν τα φερμουάρ των παντελονιών τους και κατούρησαν. Αν και αυτό θα μπορούσε να ερμηνευτεί μόνο σαν μια έκφραση περιφρόνησης, οι άνδρες των SS που τους συνόδευαν δεν έδωσαν καθόλου σημασία. Όποτε αργότερα άκουγα κάτι για τον υποτιθέμενο φόβο του θανάτου στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, μου θύμιζε αυτό το περιστατικό. Δεν συμπεριφέρονται έτσι οι άνθρωποι που βρίσκονται υπό συνεχή απειλή θανάτου!

Τέλος, μπορώ να επιβεβαιώσω ότι ο γερμανικός πληθυσμός που ζούσε στο Όσιγιεκ δεν γνώριζε τίποτα για τυχόν φρικαλεότητες ή ακόμα και μαζικές εξοντώσεις στο στρατόπεδο συγκέντρωσης. Τουλάχιστον, κανείς δεν μου είπε κάτι τέτοιο εκείνη την εποχή.

Θα ήθελα επίσης να επισημάνω τα εξής: Στο Μουσείο του Στρατοπέδου Συγκέντρωσης Νταχάου, υπάρχει μια εικόνα με τη λεζάντα «Φούρνοι Αποτέφρωσης του Άουσβιτς». Νομίζω ότι αναγνώρισα τους φούρνους αρτοποιίας σε αυτήν, τους οποίους μας έδειξε ένας κρατούμενος κατά τη διάρκεια του ψησίματος.

Διδάκτωρ του Δικαίου, Βίλχελμ Στάγκλιχ, 2 Αμβούργο 50.

12

Κατά τη διάρκεια των περίπου οκτώ εβδομάδων της διοίκησής μου, γνώρισα το στρατόπεδο συγκέντρωσης του Άουσβιτς, όπως και τον πρώην διοικητή του στρατοπέδου Αντισυνταγματάρχη των SS Ρίχαρντ Μπάερ. Μετά από πολλά χρόνια, εντοπίστηκε στην περιοχή του Σλέσβιχ-Χόλσταϊν και πέθανε, ή μάλλον, έπρεπε να πεθάνει, στη φυλακή. Απ' όσο θυμάμαι, ήταν αξιωματικός στο μέτωπο και τον μετέφεραν στο στρατόπεδο. Ήταν ανοιχτόμυαλος και μου ομολόγησε ότι δεν είχε κανένα λόγο στην παρουσία των κρατουμένων και για μια βαλίτσα που του ζήτησα, δεν ήθελε να διακινδυνεύσει τη ζωή του. Από τότε, έχω γνωρίσει έναν υπαξιωματικό, όπου κι αυτός το επιβεβαίωσε, λέγοντας ότι αν κάποιος επιτίθετο στους κρατούμενους, θα μπορούσε να περιμένει να σταλεί σε σωφρονιστικό στρατόπεδο.

Κατά τη διάρκεια αυτών των εβδομάδων, ανακάλυψα ότι οι ατομικές λεπτομέρειες εργασίας διοικούνταν αποκλειστικά από τους Κάπος, και ότι επιτίθονταν επίσης στους κρατούμενους με κλωτσιές. Και η οικογένειά μου ήταν στο στρατόπεδο για 14 ημέρες. Η ίδια η ζωή στο στρατόπεδο ήταν ειρηνική. Αυτό που έγινε μετά την κατάρρευση και εξακολουθεί να διαδίδεται σήμερα είναι υπερβολές και συκοφαντικά γεγονότα. Η εκστρατεία αναμόρφωσης, που στοχεύει στην αποβλάκωση και την εξαθλίωση, συνεχίζεται εδώ και δεκαετίες και με επιτυχία. Η σημερινή νεολαία δεν γνωρίζει τίποτα άλλο, οι εκπαιδευτές της υποκλίνονται στους σημερινούς ηγέτες και η κάρτα μέλους του Κόκκινου Κόμματος είναι καθοριστική για αυτήν.

Φραντς Κράουζε από το Ντάσελ

13

Χαίρομαι για το φως που ρίχνετε στο φρικτό σκοτάδι με την αναφορά σας για το Άουσβιτς!

Οι Γερμανοί θα πρέπει να είναι ευγνώμονες γι' αυτό, αλλά και οι Ιουδαίοι δεν θα έπρεπε να θεωρούν ατυχία το γεγονός ότι οι Γερμανοί τους έκαναν λιγότερα από όσα πιστεύαμε μέχρι τώρα. Ουσιαστικά, η αναφορά σας συμβάλλει περισσότερο στη γερμανοεβραϊκή συμφιλίωση από άλλες ενέργειες!

U. B. από F.

14

Έξι εκατομμύρια είναι ψέμα και ο φόνος είναι βδέλυγμα. Ο μύθος των 6 εκατομμυρίων Εβραίων που σκοτώθηκαν είναι ένα φρικτό ψέμα – και όποιος διαδίδει αυτό το ψέμα είναι ταραχοποιός.

U. F. από B.

Ζητάμε περισσότερες επιστολές, ειδικά από αυτόπτες μάρτυρες, και είμαστε ιδιαίτερα ευγνώμονες αν μας επιτραπεί να δημοσιεύσουμε τα ονόματά τους στο επόμενο τεύχος της ΚΡΙΤΙΚΗΣ.

Οι Εκδόσεις ΚΡΙΤΙΚΗΣ

Ακολουθεί η συνέχεια

Αυτή είναι μόνο η αρχή. Η ιστορία συνεχίζεται. Διαβάστε πώς συνεχίζεται στην έκθεση «Η απάτη του Άουσβιτς» (ΚΡΙΤΙΚΗ τεύχος 27).

Οι φρικαλεότητες εναντίον των Γερμανών συνεχίζονται. Αυτό θα αυξήσει τη σημασία των γραπτών μας.

«Ψεύτικη προπαγάνδα» – Αλλά από ποιον;

Μια ανοιχτή επιστολή από τον δρ. Βίλχελμ Στάγκλιχ

«Προς τη Διεθνή Επιτροπή του Ερυθρού Σταυρού
προς τον κ. Πρόεδρο
7, Λεωφόρος Ειρήνης
Γενεύη / Ελβετία

29 Μαρτίου 1978

Αγαπητέ κύριε Πρόεδρε!

Έχω μπροστά μου το Δελτίο Αρ. 25 του Τμήματος Τύπου και Πληροφοριών σας, με ημερομηνία 1 Φεβρουαρίου 1978, το οποίο, υπό τον τίτλο “Ψεύτικη Προπαγάνδα”, παραπλανά ανεύθυνα και σκόπιμα το κοινό. Αυτή η δήλωση, η οποία δύσκολα συμβιβάζεται με τη φήμη του Διεθνούς Ερυθρού Σταυρού ως ανεξάρτητου και ουδέτερου οργανισμού, δεν μπορεί να μείνει αδιαμφισβήτητη.

Πρώτα απ’ όλα, θέλω να σας ρωτήσω, ποιος ή τι σας ώθησε να χαρακτηρίσετε σαν “έξυπνα συντεταγμένα φυλλάδια” τις αυξανόμενες κάθε χρόνο αναθεωρητικές έρευνες ανεξάρτητων μελετητών για την υποτιθέμενη γενοκτονία στα γερμανικά στρατόπεδα συγκέντρωσης. Σίγουρα δεν έχετε τα προσόντα για να το κάνετε αυτό! Εξάλλου, προφανώς δεν γνωρίζετε πλήρως αυτή τη βιβλιογραφία. Σε κάθε περίπτωση, δεν αναφέρετε καν τα πιο σημαντικά έργα, όπως τα έργα του Γάλλου ιστορικού καθηγητή Ρασινιέ ή το βιβλίο του Αμερικανού καθηγητή δρ. Άρθουρ Μπουτς, “Η φάρσα του εικοστού αιώνα”, που εκδόθηκε πέρυσι.

Επιπλέον, τι σας δίνει το δικαίωμα να περιγράφετε τα γερμανικά στρατόπεδα συγκέντρωσης σαν “στρατόπεδα εξόντωσης”; Από πού αντλείτε στην πραγματικότητα τη “γνώση” σας ότι φέρεται να έλαβε χώρα εκεί μια “προσχεδιασμένη γενοκτονία”; Οι διαπιστώσεις του εγγράφου της οργάνωσής σας που αναφέρατε εσείς ο ίδιος, “Η δραστηριότητα του ΔΕΕΣ υπέρ των πολιτών που φυλακίστηκαν στα γερμανικά στρατόπεδα συγκέντρωσης (1939-1945)” αποδεικνύουν μάλλον το αντίθετο! Άλλωστε, αυτή η τεκμηρίωση δείχνει σε πολλά σημεία ότι τα γερμανικά στρατόπεδα ήταν υποδειγματικά στις εγκαταστάσεις τους. Πολλοί Γερμανοί στρατιώτες – και εγώ ο ίδιος – θα ήμασταν ευτυχείς να ζούσαμε σε τέτοια στρατόπεδα σαν αιχμάλωτοι πολέμου. Αλλά η μοίρα μας δεν ενδιέφερε καθόλου την οργάνωσή σας μετά την ήττα των Γερμανών!

Μπορεί οι εκπρόσωποί σας να μπήκαν σε πολλά στρατόπεδα συγκέντρωσης στις αρχές του 1945. Το Άουσβιτς, που λέγεται ότι είναι το μεγαλύτερο “στρατόπεδο εξόντωσης”, μια από τις αντιπροσωπείες σας το επισκέφτηκε το αργότερο τον Σεπτέμβριο του 1944, πράγμα που αποδεικνύεται και από τα δικά σας έγγραφα. Οι εκπρόσωποι δεν μπόρεσαν να βρουν εκεί θαλάμους αερίων εκείνη την εποχή, ούτε μπόρεσαν να καταγράψουν τα υποτιθέμενα συμπληρωματικά φαινόμενα των υποτιθέμενων μαζικών εξόντωσης, όπως η μυρωδιά των πτωμάτων και οι μαζικές καύσεις σε ανοιχτό χώρο. Εξάλλου, η δημοσίευση της έκθεσης των εκπροσώπων στο Άουσβιτς περιέχει σαφώς κενά στην προαναφερθείσα τεκμηρίωση, τα οποία δεν θα μπορούσαν να έχουν δυσμενείς συνέπειες για τη γερμανική πλευρά. Θα ήταν σίγουρα ενδια-

φέρον για το κοινό να διαβάσει την πλήρη έκθεση. Ένας “θάλαμος αερίων” αναφέρεται μόνο στην έκθεση των εκπροσώπων σας στο Νταχάου. Ιστορικά μιλώντας, έχει αποκαλυφθεί από καιρό σαφώς σαν απάτη. Πότε σκοπεύετε να το διορθώσετε αυτό;

Και γιατί δεν αναφέρετε στο δελτίο σας αριθ. 25 γιατί ο Διεθνής Ερυθρός Σταυρός δεν ήταν σε θέση να φροντίσει για τα στρατόπεδα συγκέντρωσης από την αρχή του πολέμου; Σύμφωνα με τα έγγραφά σας, η ευθύνη βαρύνει σαφώς τους Συμμάχους εχθρούς της Γερμανίας. Εκείνη την εποχή, δεν υπήρχε διεθνής συμφωνία που να εγγυάται την αμοιβαιότητα του ΔΕΕΣ για την εργασία του για λογαριασμό των κρατούμενων πολιτών. Η προσπάθειά σας να επιτύχετε μια τέτοια συμφωνία απέτυχε, όπως είναι γνωστό, λόγω της στάσης των Συμμάχων. Μόνο η κυβέρνηση του Γερμανικού Ράιχ, κατόπιν πρότασής σας, είχε συμφωνήσει να ξεκινήσει αντίστοιχες διεθνείς διαπραγματεύσεις.

Όπως ακριβώς τα άλλα κράτη είχαν σαμποτάρει όλες τις προτάσεις της κυβέρνησης του Ράιχ για τον αφοπλισμό και την απαγόρευση του αεροπορικού πολέμου κατά του άμαχου πληθυσμού, την οποία είχε προτείνει προσωπικά ο Χίτλερ, έτσι είχαν σαμποτάρει και τη φροντίδα του Ερυθρού Σταυρού για τους εγκλεισμένους πολίτες, την οποία είχε προτείνει η οργάνωσή σας. Επιπλέον: οι αντίπαλοι του Ράιχ δυσκόλεψαν ακόμη και τον Διεθνή Ερυθρό Σταυρό – όπως αποκαλύπτει περαιτέρω η τεκμηρίωσή σας – να στείλει πακέτα στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, κάτι που η κυβέρνηση του Ράιχ είχε, όπως είναι γνωστό, επιτρέψει για ανθρωπιστικούς λόγους, χωρίς η άλλη πλευρά να εγγυηθεί ότι θα ανταποκριθεί αναλόγως! Λαμβάνοντας υπόψη αυτά τα γεγονότα, ποιος θα μπορούσε ενδεχομένως να παραβιάσει τις αρχές της ανθρωπότητας;

Οι αριθμοί των απωλειών δεν πρέπει να κρίνονται, αν και δεν είναι σαφές γιατί ξαφνικά νιώθετε την ανάγκη να περιορίσετε ή ακόμα και να αρνηθείτε τις προηγούμενες δηλώσεις σας σχετικά με τις απώλειες των Ιουδαίων στον πόλεμο. Και πάλι, θα μπορούσαμε να ρωτήσουμε: Ποιος σας αναγκάζει να το κάνετε; Δεν σας προκαλεί ανησυχία και το γεγονός ότι μέχρι το 1965 ο αριθμός των αιτήσεων για ιουδαϊκές αποζημιώσεις είχε ήδη ξεπεράσει τον αριθμό των Ιουδαίων που είχαν ζήσει ποτέ στη γερμανική σφαίρα επιρροής, θεωρώντας ότι τα στατιστικά ευρήματα του Ρίτσαρντ Χάργουντ είναι σωστά (“Πέθαναν πράγματι έξι εκατομμύρια;”, σελίδες 6 και 28);

Ο Διεθνής Ερυθρός Σταυρός θα πρέπει, για χάρη της φήμης του, να αναθεωρήσει τη στάση του απέναντι στην προπαγάνδα των σιωνιστικών φρικαλεοτήτων το συντομότερο δυνατό. Θα ήταν πολύ επιθυμητό αν η οργάνωσή σας, πέρα από τους ανθρωπιστικούς της στόχους, να λάβει και αποτελεσματικά μέτρα για την απελευθέρωση όλων των θυμάτων της μεταπολεμικής τρομοκρατίας, να αποδοθεί δικαιοσύνη σε ξένα και, δυστυχώς, και σε γερμανικά δικαστήρια, για τα οποία το όνομα του ηλικιωμένου μάρτυρα Ρούντολφ Ες μπορεί να είναι αντιπροσωπευτικό, και επιπλέον να αντισταθεί επιτέλους στην μονομερή δίωξη των φερόμενων Γερμανών “εγκληματιών πολέμου” 33 χρόνια μετά την παύση των εχθροπραξιών.

Με την ελπίδα, ότι η υπόμνησή μου θα πέσει σε εύφορο έδαφος, σας χαιρετώ

Με εκτίμηση,
Δρ. Βίλχελμ Στάγκλιχ

Λίστα διανομής:

Γερμανικό Πρακτορείο Τύπου, Αμβούργο
Ο Καθρέφτης (Der Spiegel)
Ο Χρόνος (Die Zeit)
Ο Κόσμος (Die Welt)

Associated Press, Αμβούργο
Γερμανική Εφημερίδα της Κυριακής
Γενική Εφημερίδα της Φρανκφούρτης
και άλλοι.»

Η απάντηση της ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ:

Γενεύη, 28 Απριλίου 1978

Αγαπητέ κ. δρ. Στάγκλιχ,

Δυστυχώς, δεν μπορέσαμε να απαντήσουμε στην επιστολή σας της 29ης Μαρτίου 1978 νωρίτερα, επειδή το αρμόδιο προσωπικό απουσίαζε (αργίες – αποστολές).

Σαν εισαγωγή θα ήθελα δηλώσω ότι διαθέτουμε το μεγαλύτερο μέρος των βιβλίων που γράφτηκαν για το δράμα της απέλασης – αυτά που αναφέρετε, αλλά και εκείνα που ασχολούνται με το θέμα από μια άλλη οπτική.

Κάθε ιστορικό γεγονός γίνεται αντικείμενο επιστημονικής ανάλυσης, τα συμπεράσματα της οποίας φυσικά ποικίλλουν, ανάλογα με τους δεσμούς του συγγραφέα με το ένα ή το άλλο εμπλεκόμενο μέρος ή με την προσωπική του ιδιοσυγκρασία. Δεν είναι ρόλος της ΔΕΕΣ να ερμηνεύει στη συνέχεια τα γεγονότα από μόνη της. Ο ρόλος της είναι να παρεμβαίνει εκείνη τη στιγμή για λογαριασμό των θυμάτων, ανεξάρτητα από την καταγωγή ή τον αριθμό τους. Όταν οι αντιπρόσωποί μας μπόρεσαν τελικά να προσεγγίσουν τους κρατούμενους, δεν μπήκαν στον κόπο να διαπιστώσουν αν αντιμετώπιζαν έναν μαχητικό κομμουνιστή, έναν Πολωνό ιερέα ή έναν Εβραίο ράφτη, και δεν ασχολήθηκαν με την καταμέτρηση τους.

Όσον αφορά την πρώτη επαφή με τους απελαθέντες, κάνετε λάθος στη δήλωσή σας ότι μια αντιπροσωπεία μπόρεσε να επισκεφθεί το στρατόπεδο του Αουσβιτς το αργότερο τον Σεπτέμβριο του 1944. Η έκθεσή μας αναφέρει σαφώς ότι οι αντιπρόσωποί μας είχαν άδεια μόνο μέχρι το γραφείο του διοικητή.

Δεν θέλουμε όμως να σταθούμε στις λεπτομέρειες, αλλά μάλλον να εμβαθύνουμε στην ουσία του προβλήματος και στην αιτία της παρεξήγησής μας. Εσείς ο ίδιος γράφετε στην τελευταία παράγραφο της επιστολής σας:

«Οι αριθμοί των απωλειών δεν πρέπει να κρίνονται, αν και δεν είναι σαφές γιατί ξαφνικά νιώθετε την ανάγκη να περιορίσετε ή ακόμα και να αρνηθείτε τις προηγούμενες δηλώσεις σας σχετικά με τις απώλειες των Ιουδαίων στον πόλεμο. Και πάλι, θα μπορούσαμε να ρωτήσουμε: Ποιος σας αναγκάζει να το κάνετε αυτό;»

Θα θέλαμε πρώτα να εκφράσουμε την έκπληξή μας, που ένας άνθρωπος της δικής σας μόρφωσης μπόρεσε να πέσει θύμα της ψεύτικης προπαγάνδας – θα διαπιστώσετε ότι αυτό το επίθετο δεν είναι πολύ σκληρό – την οποία καταγγείλαμε στο δελτίο μας της 1ης Φεβρουαρίου. Έχουμε μπροστά μας το κείμενο που αναφέρεται εδώ και 20 χρόνια σε σχέση με την υπό συζήτηση εκστρατεία. Το επισυνάπτουμε σε αυτήν την επιστολή για να σας δείξουμε ότι η θέση μας βασίζεται σε στέρεες βάσεις. Το εν λόγω άρθρο, που δημοσιεύτη-

κε στην εφημερίδα «Die Tat» στις 19 Ιανουαρίου 1955, περιγράφει τις απώλειες ανθρώπινων ζώων που προκάλεσε ο Β' Παγκόσμιος Πόλεμος και αναφέρει σαν συνολικό αριθμό των Γερμανών – Ιουδαίων ή μη Ιουδαίων – που έπεσαν θύματα πολιτικών ή φυλετικών διώξεων, σε 300.000. Θα βρείτε τον ίδιο αριθμό σε μια γερμανική εφημερίδα «Ανεξάρτητες Ειδήσεις» (Unabhängige Nachrichten), που χρησιμοποιεί τις ίδιες στατιστικές. Θα διαπιστώσετε ότι έχει αφαιρεθεί το πραγματικό τους νόημα, αφού αφαιρέθηκε προσεκτικά η αναφορά στους «Γερμανούς» για να πειστεί ο κόσμος ότι αναφέρεται στο σύνολο των θυμάτων κάθε προέλευσης, και για να γίνει πιο εύλογη αυτή η πλαστογράφηση, η ευθύνη αποδίδεται στον «Διεθνή Ερυθρό Σταυρό της Ελβετίας».

Το άρθρο που μόλις ήρθε στα χέρια μας είναι ίσως ο πρώτος κρίκος αυτής της αλυσίδας πλαστογραφήσεων και των πιο κραυγαλέων διαστρεβλώσεων των γεγονότων. Είναι η «Cannstätter Zeitung» της 12ης Μαΐου 1956. Δείτε το μόνος σας.

Σαν αποτέλεσμα τέτοιων κατασκευασμένων κειμένων (έχουμε και άλλα παραδείγματα), λάβαμε μια πλημμύρα επιστολών, γραμμένων κυρίως από ανθρώπους καλής πίστης, που ήλπιζαν να μάθουν κάτι καθησυχαστικό για τη σκοτεινότερη εποχή της ιστορίας τους.

Για χρόνια απαντούσαμε υπομονετικά σε κάθε έναν από αυτούς τους ανταποκριτές χωρίς να ανακοινώνουμε δημόσια τη θέση μας, μέχρι την ημέρα που διαπιστώσαμε ότι αυτή η διακριτικότητα θεωρήθηκε από τους ίδιους τους πλαστογράφους ως παραχώρηση ή δειλία [δηλαδή την «Ανεξάρτητες Ειδήσεις» (Unabhängige Nachrichten)].

Ο ΔΕΕΣ δεν μπορεί να ανεχθεί να χρησιμοποιείται το όνομά του για να δοθεί δόλια αξιοπιστία σε ισχυρισμούς που ο ίδιος ουδέποτε έχει διατυπώσει.

Μετά τιμή
υπογραφή Π. Βίλμπερτ
Διευθυντής του Τμήματος Εκδόσεων
και Τεκμηρίωσης

Υ.Γ. Αντίγραφο αυτής της επιστολής θα αποσταλεί στις εφημερίδες και τα πρακτορεία που έχουν λάβει το κείμενό σας.

Στην επιστολή αυτή επισυνάπτονται αποσπάσματα από την εφημερίδα «Die Tat» της 19ης Ιανουαρίου 1955, την εφημερίδα «Cannstätter Zeitung» της 22ας Μαΐου 1956 και την εφημερίδα «Unabhängige Nachrichten» τεύχος 10/75, ή μια ανατύπωση αυτής που αναπαράγει το ρεπορτάζ της εφημερίδας «Cannstätter Zeitung». Τα ακόλουθα κείμενα χρησιμοποιούνται για τη σύγκριση του αριθμού των 300.000:

«Η Πραγματικότητα» (Die Tat): «Γερμανοί, συμπεριλαμβανομένων Γερμανο-Ιουδαίων, που πέθαναν σε φυλακές, στρατόπεδα συγκέντρωσης κ.λπ., από το 1939 έως το 1946 σαν αποτέλεσμα πολιτικών, φυλετικών ή θρησκευτικών διώξεων.....300.000»

«Εφημερίδα Στουτγάρδης» (Cannstätter Zeitung): Αριθμός θυμάτων φυλετικών και πολιτικών διώξεων που πέθαναν σε στρατόπεδα συγκέντρωσης και φυλακές.....300.000

Πρέπει να σημειωθεί ότι η «Cannstätter Zeitung» συμπεριέλαβε επίσης την ακόλουθη πρόταση στο άρθρο της: «Από την άλλη πλευρά, ο Ερυθρός Σταυρός υπολογίζει τις απώλειες αμάχων των κρατών της Ανατολικής και Νοτιοανατολικής Ευρώπης – εξαιρουμένης της Σοβιετικής Ρωσίας – σε 8.010.000». Και επιπλέον: «Αυτός είναι ένας τεράστιος αριθμός, ο οποίος σίγουρα περιλαμβάνει πολλούς Πολωνούς, Ούγγρους και Ρουμάνους Ιουδαίους».

Δεν μπορεί λοιπόν να τεθεί θέμα «παραποίησης»! Το πιο εύλογο ερώτημα είναι αν ο ΔΕΕΣ πράγματι κατηγοριοποίησε τα θύματα των στρατοπέδων συγκέντρωσης κατά εθνικότητα. Αν ναι, θα πρέπει επίσης να είναι σε θέση να αναγνωρίσει θύματα στρατοπέδων συγκέντρωσης άλλων εθνικοτήτων, και όχι μόνο τους Γερμανούς! Επιπλέον, η δήλωση «φυλετικά, πολιτικά και θρησκευτικά» διωκόμενων είναι τουλάχιστον παραπλανητική! Αυτά τα στοιχεία περιλαμβάνουν – και προφανώς κατά μεγάλη πλειοψηφία – σοβαρούς εγκληματίες, αντικοινωνικά άτομα και ομοφυλόφιλους, ή και εδώ, ο ΔΕΕΣ ήξερε πώς να αναγνωρίσει αυτά τα στοιχεία ξεχωριστά...

Η απάντηση του δρ. Βίλχελμ Στάγκλιχ:

«

7 Μαΐου 1978

Αναφορικά με το δελτίο σας αριθμ. 25 της 1ης Φεβρουαρίου 1978 και τη σχετική ανοιχτή επιστολή μου με ημερομηνία 29 Μαρτίου 1978.

29 Μαρτίου 1978

Αγαπητέ κύριε Βίλμπερτ!

Η απάντησή σας στην ανοικτή επιστολή μου προς τον Πρόεδρο της οργάνωσής σας περιέχει την ακόλουθη δήλωση σχετικά με τις εκτοπίσεις των Ιουδαίων κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου:

“Δεν είναι ρόλος της ΔΕΕΣ να ερμηνεύει εκ των υστέρων τα γεγονότα από μόνη της. Ο ρόλος της είναι να παρεμβαίνει εκείνη τη στιγμή για λογαριασμό των θυμάτων, ανεξάρτητα από την καταγωγή ή τον αριθμό τους.”

Με αυτό συμφωνώ κι εγώ. Δυστυχώς όμως, δεν το τηρήσατε στην έκδοσή σας, για την οποία διαφώνησα. Αυτός ακριβώς ήταν ο λόγος για την ανοιχτή μου επιστολή! Δεν μπορεί να σας διαφεύγει, σίγουρα, ότι με αυτήν την επιστολή, αντιτάχθηκα κυρίως στην εξωφρενική υπόθεση της δήθεν ουδέτερης οργάνωσής σας να παρουσιάζει τα βάρβαρα ψέματα κατά των Γερμανών σαν ιστορικά γεγονότα.

Είναι χαρακτηριστικό ότι αγνοείτε εντελώς τον πραγματικό λόγο της επιστολής μου. Για την επίσκεψη της αντιπροσωπείας σας στο Άουσβιτς τον Σεπτέμβριο του 1944, παρατηρείτε ότι η αντιπροσωπεία αυτή είχε πρόσβαση μόνο “μέχρι το γραφείο του διοικητή”. Λοιπόν, δεν είναι καθόλου σαφές από το δημοσιευμένο κείμενο της εν λόγω έκθεσης, εκτός από το γεγονός ότι αυτή η έκθεση – όπως ανέφερα ήδη στην ανοιχτή επιστολή μου – έχει προφανή κενά. Ο ισχυρισμός που κάνετε τώρα σε αυτό το πλαίσιο, ότι η επίσκεψη στο

Αουσβιτς τον Σεπτέμβριο του 1944 ήταν η “πρώτη επαφή με τους απελαθέντες”, είναι επίσης για άλλη μια φορά λανθασμένος. Η ΔΕΕΣ, για παράδειγμα, είχε ήδη πρόσβαση στο στρατόπεδο της πόλης της Θηρεσίας πριν από αυτό.

Αντί να ασχοληθείτε με το πραγματικό περιεχόμενο της επιστολής μου, σπαταλάτε πολλές λέξεις για ένα πρόβλημα που ανέφερα μόνο παρεμπιπτόντως και σε καμία περίπτωση δεν το θεωρώ ιδιαίτερα σημαντικό. Και δεν θέλω να σας στερήσω το δικαίωμα να υπερασπιστείτε τον εαυτό σας έναντι των αριθμών που φέρονται να σας αποδίδονται λανθασμένα. Ο ισχυρισμός σας όμως, ότι τα στοιχεία για τις απώλειες σε στρατόπεδα συγκέντρωσης στην ελβετική εφημερίδα “Die Tat” της 19ης Ιανουαρίου 1955, έχασαν αργότερα την πραγματική τους σημασία με την παράλειψη της λέξης “Γερμανός” δεν είναι πειστικός. Δεν υπάρχει καμία ένδειξη ότι οι πληροφορίες της εφημερίδας “Die Tat” θα μπορούσαν να είναι πιο ακριβείς από εκείνες της “Cannstätter Zeitung” της 12ης Μαΐου 1956, η οποία ανέφερε τον συνολικό αριθμό όλων των νεκρών στα στρατόπεδα συγκέντρωσης σε 300.000. Ωστόσο, η “Cannstätter Zeitung” μπορεί να αξίζει μεγαλύτερης αξιοπιστίας απλώς και μόνο επειδή η Υπηρεσία Εντοπισμού “Arolsen” – ένα γερμανικό παράρτημα του οργανισμού σας – ανέφερε συνολικά μόνο 351.760 καταγεγραμμένους θανάτους σε στρατόπεδα συγκέντρωσης στην έκθεση δραστηριοτήτων της για το 1974, η οποία μπορεί να θεωρηθεί σαν λογική επέκταση του αριθμού που αναφέρθηκε στην “Cannstätter Zeitung” το 1955. Ο μεταγενέστερος ισχυρισμός, που μεταδόθηκε πρόσφατα στο ραδιόφωνο, ότι ο πραγματικός αριθμός θανάτων σε στρατόπεδα συγκέντρωσης ήταν πολύ μεγαλύτερος, δεν υποστηρίζεται από καμία αξιόπιστη πηγή. Σίγουρα αυτό το γνωρίζετε όσο και εγώ.

Παρεμπιπτόντως, τα στοιχεία που παρέχονται από την “Cannstätter Zeitung” και την υπηρεσία εντοπισμού “Arolsen” είναι πιθανό να οδηγούν σε υπερεκτίμηση και όχι σε υποεκτίμηση, επειδή θα πρέπει να υποθέσουμε ότι, για παράδειγμα, πρώην απελαθέντες που αναφέρθηκαν σαν “νεκροί” από συγγενείς ή φίλους συνέχισαν να ζουν μετά τον πόλεμο με διαφορετικό όνομα και σε διαφορετική χώρα, και ότι οι αμοιβαίες αναφορές αγνοουμένων από μόνες τους θα διπλασίαζαν τον αριθμό των θανάτων που προκύπτουν (βλ. Άρθουρ Μπουτς, “Η φάρσα του εικοστού αιώνα”, σελ. 242 – 44).

Θα μπορούσατε να εξηγήσετε σε ποιο βαθμό τα διάφορα δημοσιεύματα του Τύπου σχετικά με τους θανάτους σε γερμανικά στρατόπεδα συγκέντρωσης βασίζονται στις πληροφορίες σας, απλώς κοινοποιώντας το δικό σας δελτίο τύπου από εκείνη την εποχή, το οποίο περιμένω με ανυπομονησία. Ποιος άλλος θα μπορούσε να είχε ενημερώσει τον Τύπο εκείνη την εποχή, αν όχι η Διεθνής Επιτροπή του Ερυθρού Σταυρού;

Τέλος, θα ήθελα να εκφράσω την ελπίδα ότι, τουλάχιστον στο μέλλον, θα τηρήσετε το αξίωμα που εκφράσατε εσείς ο ίδιος στην τρίτη παράγραφο της επιστολής σας προς εμένα, της 28ης Απριλίου, να μην δίνετε πλέον δική σας “ερμηνεία των γεγονότων”. Εμείς οι Γερμανοί δεν είμαστε πλέον πρόθυμοι να δεχτούμε ανεπιφύλακτα τα φρικτά ψέματα για τον λαό μας που διαδίδονται από τους Σιωνιστές ιμπεριαλιστές – πόσο μάλλον από μια οργάνωση που ισχυρίζεται ότι είναι “ουδέτερη”!

Με εκτίμηση!

υπογεγραμμένο από τον δρ. Στάγκλιχ

Υ.Γ. Παρακαλώ θεωρήστε και αυτήν την επιστολή σαν ανοιχτή επιστολή.»

Αυτή η αλληλογραφία δημοσιεύτηκε για πρώτη φορά στο περιοδικό «Denk mit», Νυρεμβέργη, οδός Έλσα Μπρέντστρομ 1.

Παρακαλούμε βοηθήστε, αυτό το βιβλίο να φτάσει στο λαό!

Πώς μπορείτε να βοηθήσετε;

Εάν έχετε χρήματα, παρακαλούμε μεταφέρετέ τα στον ταχυδρομικό μας λογαριασμό: Αμβούργο 1708 02-205 (NORDWIND, D-2341 Mohrkirch).

Αν δεν μπορείτε να μας στηρίξετε οικονομικά, ίσως μπορείτε να μας βοηθήσετε παρέχοντάς μας διευθύνσεις στις οποίες μπορούμε να στείλουμε αυτήν την έκδοση με τη σύστασή σας.

VKLs 6/78
2 Js 185/77

**Απόφαση του Περιφερειακού Δικαστηρίου του
Φλένσμπουργκ** για κατάσχεση της έντυπης
έκδοσης «Το ψέμα του Άουσβιτς»

Για υποκίνηση μίσους

το 5ο Ποινικό Τμήμα του Περιφερειακού Δικαστηρίου του Φλένσμπουργκ, ενεργώντας κατόπιν αιτήματος της εισαγγελίας, μέσω των δικαστών Χάρτβιγκ, Σμιτ-Μπράες και Μπάουμαν, αποφάσισε στις 22 Σεπτεμβρίου 1978:

την κατάσχεση όλων των αντιτύπων της έντυπης έκδοσης «Το Ψέμα του Άουσβιτς» – Μια Αναφορά της Εμπειρίας του από τον Τis Χριστόφερσεν με πρόλογο του δικηγόρου Μάνφρεντ Ρέντερ.

Λόγοι:

Τον Φεβρουάριο του 1973, στην σειρά των κειμένων που εκδίδεται από την «Πρωτοβουλία Γερμανών Πολιτών» (Deutsche Bürgerinitiative e.V.) δημοσιεύτηκε σαν τεύχος αριθ. 2 της σειράς το έντυπο «Το Ψέμα του Άουσβιτς» (Die Auschwitzlüge). Ακολούθησαν άλλες εκδόσεις τον Σεπτέμβριο του 1974 και τον Οκτώβριο του 1975. Πέντε εκδόσεις του κειμένου δημοσιεύτηκαν σαν τεύχος 23 από τον εκδοτικό οίκο KRITIK-Verlag στο 2341 Μόρκιρχ (Mohrkirch)

Το φυλλάδιο περιέχει μια «έκθεση εμπειριών» που συντάχθηκε από τον Τis Χριστόφερσεν ο οποίος συμμετείχε στη συλλογή, και για την οποία ο δικηγόρος Μάνφρεντ Ρέντερ έγραψε ένα πρόλογο.

Στην «έκθεση εμπειριών», ο Χριστόφερσεν αναφέρει μεταξύ άλλων ότι «ο μύθος των 6.000.000 Ιουδαίων που σκοτώθηκαν» δεν μπορεί να είναι αληθινός. Σύμφωνα με τα στατιστικά στοιχεία, το 1948 υπήρχαν 18,7 εκατομμύρια Ιουδαίοι σε όλο τον κόσμο, πολύ περισσότεροι από ό,τι το 1936 (15,6 εκατομμύρια). Σύμφωνα με τα στοιχεία των Ηνωμένων Εθνών, μόνο 200.000 Ιουδαίοι έχασαν τη ζωή τους κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Ένας Αυστριακός Ιουδαίος, ο οποίος βρισκόταν σε διάφορα στρατόπεδα συγκέντρωσης από το 1938 έως το 1945, και για τρία χρόνια στο Άουσβιτς, δήλωσε ότι δεν είχε δει ποτέ θάλαμο αερίων σε κανένα από τα στρατόπεδα. Ο Ρίχαρντ Μπάερ, ο πρώην διοικητής του Άουσβιτς, δεν πείστηκε ποτέ ότι υπήρχαν θάλαμοι αερίων στο στρατόπεδο. Ο ίδιος, ο Χριστόφερσεν, κατά τη διάρκεια της παραμονής του στο Άουσβιτς δεν παρατήρησε ούτε το παραμικρό σημάδι μαζικών δολοφονιών με αέρια. Μετά τον πόλεμο, ένα κτίριο με μια τεράστια καμινάδα κοντά στο κύριο στρατόπεδο προβλήθηκε στην τηλεόραση και περιγράφηκε σαν κρεματόριο. Όταν έφυγε από το στρατόπεδο το Δεκέμβριο του 1944, δεν είχε δει το κτίριο αυτό, και

υποψιάζεται ότι αυτό το κτίριο κατασκευάστηκε μετά τον πόλεμο. Μερικοί πρώην κρατούμενοι ήταν πρόθυμοι να καταθέσουν σαν μάρτυρες υπεράσπισης κατηγορουμένων αξιωματικών των SS, αλλά σπάνια τους επιτρεπόταν να εμφανιστούν.

Σ' αυτή την «έκθεση εμπειριών» ο δικηγόρος Μάνφρεντ Ρέντερ έγραψε ένα πρόλογο στον οποίο αναφέρει, μεταξύ άλλων: Θα άφηνε ευχαρίστως το παρελθόν να ξεχαστεί αν όλες οι πλευρές υπόσχονταν αμοιβαία συγχώρεση και λήθη. Ενώ σε κάθε άλλη χώρα, μετά το τέλος του πολέμου, η δίωξη των εγκλημάτων πολέμου που διαπράχθηκαν από τους πολίτες της απαγορεύτηκε αμέσως, οι υποτιθέμενες πράξεις που διαπράχθηκαν από τους Γερμανούς όχι μόνο διώχθηκαν με τον πιο βάνουσο τρόπο και κατά παράβαση όλων των διεθνών νομικών αρχών, αλλά άρθηκε και η παραγραφή για τα λεγόμενα γερμανικά εγκλήματα πολέμου ή γενοκτονίες, ώστε να μπορούν να πάρουν εκδίκηση από τους Γερμανούς μέχρι και την τελευταία μέρα. Η Ισραηλινή πρωθυπουργός Γκόλντα Μέιρ δήλωσε ότι δεν θα υπάρξουν ποτέ εντελώς φυσιολογικές σχέσεις μεταξύ της Γερμανίας και του Ισραήλ. Αν και έχει αποδειχθεί εδώ και καιρό ότι δεν υπήρχαν θάλαμοι αερίων σε γερμανικό έδαφος, τα φρικτά ψέματα για τα στρατόπεδα συγκέντρωσης διαδίδονται σε όλα τα σχολεία, έτσι ώστε το μίσος μεταξύ των γενεών να γίνεται βαθύτερο. Έτσι καταστρέφεται ένα έθνος, σύμφωνα με τη συνταγή των παγκόσμιων συνωμοτών. Ο υπουργός πολιτισμού της Έσσης ανέθεσε στην Ιουδαία Χάνα Φογκτ να γράψει ένα βιβλίο για το παρελθόν της Γερμανίας, το οποίο διανεμήθηκε σε όλους όσους αποφοιτούσαν από τα γυμνάσια. Μια Ιουδαία όμως, δύσκολα θα μπορούσε να αξιολογήσει αντικειμενικά το παρελθόν της Γερμανίας. Αυτό το βιβλίο, υποστήριξε, ήταν ένα αριστούργημα προπαγάνδας μίσους και θα έπρεπε να τοποθετηθεί δίπλα στον πράκτορα της Κομιντέρν Βίλλι Μύντσενμπεργκ, τον απαράμιλλο μάστορα της αντιγερμανικής προπαγάνδας και του ψεύδους. Δεν υπάρχει κανένα σοβαρό έγγραφο που να υπολογίζει τις συνολικές απώλειες του ιουδαϊκού πληθυσμού στον τελευταίο πόλεμο πάνω από 200.000. Μόνο στη Δρέσδη, πέθαναν περισσότεροι Γερμανοί σε μια νύχτα. Άρα λοιπόν, οι απώλειες του ιουδαϊκού πληθυσμού, τόσο σε ποσοστό όσο και σε απόλυτους όρους, είναι πολύ χαμηλότερες από εκείνες οποιασδήποτε άλλης εμπόλεμης δύναμης. Και οι παγκόσμιες ιουδαϊκές οργανώσεις είχαν ήδη κηρύξει τον ιερό πόλεμο στη Γερμανία μέχρι την ολοκληρωτική εξόντωση το 1933, όταν ούτε ένας Ιουδαίος δεν είχε υποστεί βλάβη. Παρ' όλα αυτά, ο κόσμος βοά με την κραυγή για τους νεκρούς Ιουδαίους. Αλλά καμία φωνή δεν υψώνεται για τη Δρέσδη και τα 6 εκατομμύρια Ανατολικογερμανούς που δολοφονήθηκαν, ούτε για τα εκατομμύρια δολοφονημένων αιχμαλώτων πολέμου που προέρχονταν από τη Γερμανία και τα τότε σύμμαχά της κράτη. Μια αναγνώστρια τον ρώτησε αν εμπλέκεται σε έναν νέο αντισημιτισμό. Αλλά το μόνο που ήθελε ήταν να εξασφαλίσει ότι οι Ιουδαίοι θα αντιμετωπίζονταν όπως όλοι οι άλλοι και δεν θα μπορούσαν να διεκδικούν ειδικά δικαιώματα. Μόνο τα ειδικά δικαιώματα και τα ψέματα που διαδίδονται από ορισμένες ιουδαϊκές κλίκες παγκόσμιας κυριαρχίας θα οδηγούσαν σε νέο αντισημιτισμό. Η δημοσίευση της έκθεσης, είπε, δεν είχε σκοπό να υποδαυλίσει το μίσος, αλλά να υπηρετήσει την αλήθεια. Μόνο οι πραγματικά διαπραχθείσες αδικίες μπορούν να αποκατασταθούν ή να συγχωρεθούν. Οι επινοημένες όμως αδικίες, δημιουργούν νέο μίσος. Τώρα έχουν εμφανιστεί μάρτυρες για να καταθέσουν ενάντια στην κατηγορία της δολοφονίας εκατομμυρίων αθώων ανθρώπων. Ο Χίτλερ δεν ήθελε να σκοτώσει τους Ιουδαίους και ποτέ δεν έδωσε διαταγές για

την εξόντωσή τους. Οι φερόμενοι θάλαμοι αερίων είναι εφευρέσεις άρρωστων μυαλών. Σχεδόν όλες οι λεγόμενες δίκες για τα εγκλήματα πολέμου και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης έχουν γίνει με ψευδομάρτυρες και πλαστά έγγραφα. Οι Γερμανοί θα έπρεπε να χαίρονται που θα εμφανίζονταν τώρα μάρτυρες που θα μπορούσαν να αποδείξουν ότι το Άουσβιτς δεν ήταν μια μηχανή θανάτου. Παρ' όλα αυτά, οι περισσότεροι Γερμανοί προσκολλήθηκαν στη γερμανική ενοχή. Η αιτία ήταν ότι οι Γερμανοί είναι σκεπτόμενοι και θεοφοβούμενοι από τη φύση τους. Γι' αυτό αναζητούσαν μια θρησκευτική εξήγηση για την απερίγραπτη δυστυχία στην οποία είχαν πέσει το 1945. Για αυτόν τον λόγο υιοθετήθηκε με τόση μανία ο μύθος των 6 εκατομμυρίων αθώων ανθρώπων που δολοφονήθηκαν. Αυτό θα γινόταν ακόμη πιο ξεκάθαρο, αν μπορούσε να τεκμηριωθεί από τη Γραφή. Οι Γερμανοί δεν είχαν σκοτώσει απλώς τυχαίους ανθρώπους, είχαν σκοτώσει τον εκλεκτό λαό. Μάλιστα, όπως έγραψε μια αναγνώστρια, είχαν αγγίξει το μάτι του Θεού. Τώρα θα μπορούσαν να εξιλεωθούν για αυτό και να ανακτήσουν τουλάχιστον ένα μέρος της εύνοιας του Θεού μέσω της υποταγής σε όλους τους Ιουδαίους και μέσω οικονομικών συνεισφορών. Η δημοσίευση του φυλλαδίου είχε σκοπό να απελευθερώσει τον γερμανικό λαό από αυτή την πνευματική αρρώστια. Δεν υπάρχει εκλεκτός λαός, του Ισραήλ, που να είναι ταυτόσημος με τους Ιουδαίους. Πάνω απ' όλα, δεν υπάρχει εγκληματικός γερμανικός λαός. Θα πολεμούσαν αδιάλλακτα εναντίον όποιου υποστηρίζει ένα από αυτά τα κατασκευασμένα ψεύδη. Είχε έρθει η ώρα να ξεσηκωθούν και να αρπάξουν το πετρωμένο από το λαιμό.

Το σύνολο του περιεχομένου αυτού του κειμένου, αν διαδοθεί, θα συνιστούσε υποκίνηση μίσους σύμφωνα με το άρθρο 130 του Γερμανικού Ποινικού Κώδικα. Η «έκθεση εμπειριών του Τις Χριστόφερσεν και ο πρόλογος του Μάνφρεντ Ρέντερ, που αμφισβητούν το ιστορικό γεγονός της εκτεταμένης συστηματικής εξόντωσης των Ιουδαίων, επιτίθενται κατά τρόπο ικανό να διαταράξει τη δημόσια ειρήνη, στην ανθρώπινη αξιοπρέπεια άλλων ανθρώπων, με την υποκίνηση του μίσους κατά των Ιουδαίων πολιτών μέσω αντισημιτικής υποκίνησης, σύμφωνα με το εθνικοσοσιαλιστικό πρότυπο. Η επίθεση στην ανθρώπινη αξιοπρέπεια προκύπτει από την ταύτιση με το βασικό εθνικοσοσιαλιστικό σκεπτικό, το οποίο κατέτασσε τους Εβραίους πολίτες σαν κατώτερους και τους στιγματίζε επίσης αναγκάζοντάς τους να φορούν τα λεγόμενα εβραϊκά αστέρια (βλ. Ομοσπονδιακό Δικαστήριο, απόφαση της 11ης Νοεμβρίου 1976 – 2 StR 508/76 – σχετικά με την ποινική υπόθεση κατά του Ρέντερ σχετικά με τον πρόλογο της δημοσίευσης «Το Ψέμα του Άουσβιτς»).

Λόγω της εκτύπωσης και της διανομής των εντύπων, ορισμένα πρόσωπα δεν μπορούν να διωχθούν λόγω της ισχύουσας ποινικής προθεσμίας.

Δεδομένου ότι δεν ήταν εφαρμόσιμα λιγότερο δραστικά μέτρα βάσει του άρθρου 74β παράγραφος 2 του γερμανικού ποινικού κώδικα, η απόφαση ελήφθη σύμφωνα με την αίτηση.

Κατά της παρούσας απόφασης είναι δεκτή η άμεση άσκηση έφεσης. Πρέπει να κατατεθεί εγγράφως ή να πρωτοκολληθεί στο Περιφερειακό Δικαστήριο του Φλένσμπουργκ εντός μίας εβδομάδας από την επίδοση της παρούσας απόφασης· μπορεί επίσης να κατατεθεί εντός της ίδιας προθεσμίας στο Ανώτερο Περιφερειακό Δικαστήριο του Σλέσβιχ-Χόλσταϊν στο Σλέσβιχ.

Συντάχθηκε: Φλένσμπουργκ, 26 Σεπτεμβρίου 1978

υπογραφή Βίλμσεν,
δικαστικός γραμματέας, γραμματέας
της Γραμματείας του Περιφερειακού Δικαστηρίου

Ξυπνήστε!

Λαέ, πώς μπορείς να αντέχεις,
να σε βλέπουν σαν εγκληματία;
Να οφείλεις εξιλέωση σε έναν κόσμο
που σε έχει αδικήσει;

Γιατί δεν υπερασπίζεσαι επιτέλους τον εαυτό σου
ενάντια σε αυτό το φάντασμα του διαβόλου;
Γιατί η σιωπή σου είναι τόσο ντροπιαστική
και υποστηρίζει μόνο την απάτη!

Πρέπει η νεολαία σου να ντρέπεται
ότι είναι από το αίμα
που προέρχεται μόνο από εγκληματίες;
Δεν σε νοιάζει αυτό;

Αυτός ο θρύλος της γενοκτονίας
θα σε ακολουθεί για πάντα.
Τα χέρια σου είναι αγνά,
ακόμα κι αν κρυαγάζουν τα ψέματα.

Ξεκίνα να σώσεις τον εαυτό σου!
Χωρίς μάχη δεν θα είσαι ελεύθερος!
Αν δεν σπάσεις τις αλυσίδες του ψεύδους,
το μόνο που σου απομένει είναι η σκλαβιά!

Ρενάτε Σούτε

